DANIELLE STEEL

Daruri de preț

Frumos, văduv, sofisticat și fermecător, Paul Parker a câștigat inima și mâna unei tinere franțuzoaice bogate – fiica unui magnat american și nepoata unui important negustor de artă francez. După două căsătorii, tată al unui fiu și a trei fiice, Paul a renunțat la căsnicie și la datoria de părinte pentru o viață de plăceri.

Crescute de mama lor, tinerele surori Parker și-au croit propriul drum în viață: devotata Timmie, cea mai mare, este asistentă socială în New York, simpatica Juliette deține o brutărie în Brooklyn, iar sora lor mezină, Joy, își construiește o carieră de actriță la Los Angeles. Absența tatălui le-a făcut însă nesigure în relațiile cu bărbații, în timp ce, lipsit de un model masculin, fiul lui Paul a suferit eșec după eșec.

Acum, după o boală îndelungată, Paul a murit liniștit în somn, iar familia s-a adunat pentru a-i citi testamentul. Dorințele sale finale dezvăluie un om atent și grijuliu, care încearcă să-și răscumpere absența lăsând fiecăruia dintre copiii săi o moștenire astfel gândită încât să-i ajute să-și îndeplinească visurile și să-și găsească adevărata fericire. Paul a păstrat însă cea mai mare surpriză pentru fosta lui soție: un dar misterios din timpul căsniciei lor ascunde un secret din trecut, iar călătoria în care ea pleacă pentru a-l dezlega îi va schimba viața și-i va elibera sufletul.

Purtându-și cititorii de la New York și Los Angeles până în capitalele artistice ale Europei și în sudul Franței, *Daruri de preț* este un roman cu personaje de neuitat, o carte despre pierdere, moștenire și regăsirea de sine.

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărțile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaționale fiind traduse în 43 de limbi și publicate în 69 de țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1079-9
9 786063 310799
eBook disponibil

blue
MOON

DANIELLE STEEL

Daruri de preț

Traducere din limba engleză
MIHAELA SOFONEA / GRAAL SOFT

LITERA

Precious Gifts
Danielle Steel
Copyright © 2015 Danielle Steel

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Daruri de preţ
Danielle Steel

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Anca Suciu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Daruri de preţ / Danielle Steel; trad.: Graal Soft –
Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1079-9

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Minunaţilor mei copii iubitori,
Beatie, Trevor, Todd, Nick,
Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara,
sunteţi cele mai strălucitoare stele de pe cerul meu,
sunteţi speranţa, visurile mele,
amintirile mele cele mai de preţ,
izvorul meu de iubire şi veselie,
sunteţi bucuria mea... viaţa mea.

Din toată inima şi cu toată dragostea,
Mami/d.s.

Pentru John,
Pentru copiii noştri minunaţi, anii fericiţi,
cei mai buni din viaţa mea, şi pentru amintirile
pe care le voi preţui mereu, ca şi pentru
numeroasele daruri.

Cu toată dragostea,
Olive

Şi în amintirea dragă
a lui Sammy Ewing,
prieten iubit, băiat special,
ne lipseşti enorm!
Vei fi mereu în inimile noastre;
Continuă să dansezi printre stele!

Cu toată dragostea, de-a pururi
„Mama neagră“

Capitolul 1

Timmie Parker stătea aşezată la birou cu piciorul sub ea. Cum stresul dimineţii crescuse, îşi strânsese părul lung, blond, cu un elastic şi până la prânz îşi înfipsese deja în el patru creioane şi un pix. Purta o cămaşă în carouri, curată, dar şifonată, cu mânecile suflecate, peste un maieu, blugi tăiaţi, bascheţi Converse şi nici urmă de machiaj. Moştenise silueta înaltă, zveltă şi elegantă a tatălui ei. Avea peste 1,80 m desculţă, douăzeci şi nouă de ani şi un masterat în asistenţă socială, obţinut la Columbia. Actualmente, lucra la o fundaţie a cărei misiune era să găsească locuinţe gratuite sau ieftine pentru oamenii fără adăpost din New York, şi în acea dimineaţă nu se ridicase de la birou de la ora şase, încercând să ajungă la zi cu treaba. Avea un munte de dosare pe birou. Şi i-ar fi plăcut să le găsească tuturor clienţilor un loc în care să-şi ducă traiul, însă ştia că, dacă avea noroc şi continua să insiste pe lângă agenţiile guvernamentale şi pe lângă alte resurse pe care le foloseau, avea să găsească o casă pentru unul sau doi dintre cei care erau eligibili. Cuvântul „eligibil" era folosit pentru a-i desemna pe cei aflaţi în cea mai mare nevoie.

Era o zi toridă de iulie şi, ca de obicei, aerul condiţionat nu funcţiona. Simţea deja că avea să fie una dintre zilele acelea în care nimic nu merge cum îşi doreşte şi urma să le dea veşti proaste unora dintre cei mai disperaţi clienţi ai ei. Tristeţea era ceva obişnuit în profesia ei. Trăia într-o permanentă stare de revoltă la adresa

nedreptăţilor sistemului şi a ineficienţei acestuia de a-i ajuta clienţii. Să îi ajute pe oamenii fără adăpost fusese pasiunea ei încă din adolescenţă. Era o persoană devotată şi extrem de afectuoasă, deşi deseori furioasă. În tinereţe, tiradele ei pe teme sociale erau frecvente la cină. De atunci îşi petrecuse toţi anii încercând să facă ceva în această privinţă. Mai presus de toate, Timmie Parker nu se dădea bătută – muncea neobosit pentru cei în slujba cărora se punea. Şi după ce le găsea locuinţă, le rămânea alături. După ce erau izolaţi în apartamente micuţe, ieftine, aflate în proprietatea statului, lipsiţi de sprijinul pe care ajunseseră să se bazeze pe stradă, singurătatea, disperarea şi suicidul deveneau riscuri serioase.

Timmie avea nenumărate idei nemaipomenite în privinţa modalităţilor de a îmbunătăţi lucrurile, dar niciodată nu existau suficiente resurse financiare sau echipe de susţinere. Programele de combatere a sărăciei fuseseră tăiate în timpul crizei economice, fondurile private ale fundaţiei se reduceau şi ele şi nimeni din guvern nu voia să asculte. Timmie se simţea neputincioasă, văzând cum clienţii săi sunt ignoraţi, aşteptând un an sau mai mult pentru a fi acceptaţi în programe gratuite de dezintoxicare sau pentru a se califica pentru o locuinţă. Pe străzi, femeile o duceau mai rău decât bărbaţii, fiind deseori victimele unor crime violente în adăposturi. Se confrunta zilnic cu o birocraţie nesfârşită, încercând să-i ajute pe oameni să completeze formularele pentru obţinerea unor ajutoare de handicap sau a unei cărţi de identitate. Avea o slăbiciune pentru adolescenţi, dar era mai uşor să îi îndrume spre programe dedicate tinerilor, existente peste tot în oraş, şi se descurcau mai bine să supravieţuiască pe străzi. În acea zi, Timmie se întâlnise deja cu şase clienţi până la prânz şi urma să se mai vadă cu încă doisprezece în după-amiaza aceea. Rareori pleca de la birou înainte de opt sau nouă seara, iar uneori rămânea până la miezul nopţii, deşi venea la serviciu în fiecare zi cu mult înainte de începerea programului. Munca era viaţa ei, şi, pentru moment, era tot ce îşi dorea.

În perioada masteratului, locuise cu un bărbat care o înşelase cu cea mai bună prietenă a ei. După aceea, fusese logodită cu un alt bărbat, care, de asemenea, o înşelase, cu toate că nu cu cineva cunoscut. Se despărţise de el şi de atunci îşi revărsase întreaga

dragoste, pasiune şi energie în muncă, fără a mai ieşi cu cineva de doi ani. Deseori spunea că femeile din familia ei erau ghinioniste. Sora ei mai mică, Juliette, avea o slăbiciune incorigibilă pentru rataţi. Trăiau pe spinarea ei cât de mult puteau, profitau de blândeţea şi de bunătatea ei şi, în cele din urmă, după ce câştigau tot ce se putea de pe urma ei, o părăseau pentru altcineva. Şi singura surprinsă de asta era sora ei, care plângea luni de zile, pentru ca apoi să-l găsească pe altul la fel de rău.

Mama ei, Véronique, îşi petrecuse cei douăzeci de ani de după divorţ oferindu-i dragoste şi susţinere fermecătorului şi chipeşului lor tată, care şi el o înşelase. Descoperise că îi fusese necredincios de-a lungul întregii lor căsnicii, care se încheiase din pricina unui supermodel de douăzeci şi trei de ani. De atunci, avusese o sumedenie de fete frumoase, în timp ce Véronique îi găsea scuze, spunând lucruri de genul „ştiţi cum e tatăl vostru". Timmie ştia prea bine cum era tatăl lor şi în cele din urmă ajunsese la concluzia că toţi bărbaţii sunt la fel. Fermecători, deseori chipeşi şi rareori oneşti, înşelau, minţeau şi se foloseau de femei. Din pricina aceasta nu fusese niciodată apropiată de tatăl ei şi descoperi cu groază că bărbaţii cu care avea relaţii nu erau deloc altfel, deşi niciodată la fel de fermecători şi arătoşi ca tatăl ei, care era un maestru al jocului seducţiei. Puţine femei îi puteau rezista. Era în stare să vrăjească orice fiinţă, trăsătură pe care ajunsese să o deteste. Ura bărbaţii fermecători, iar mama şi surorile sale o acuzau că detestă toţi bărbaţii. Ea le contrazicea insistent, susţinând că îi urăşte doar pe mincinoşi, pe cei care înşală şi pe aceia care dau impresia că se îndrăgostesc de ea. Presupunea imediat că era ceva în neregulă cu ei dacă voiau să aibă o relaţie cu ea.

Doar sora lor cea mai mică, Joy, evitase aceeaşi soartă. Fusese întotdeauna preferata tatălui lor, deoarece era foarte frumoasă şi semăna foarte mult cu mama lor, care era încă o frumuseţe la cincizeci şi doi de ani. Atât Véronique, cât şi Joy aveau un păr brunet des, pielea albă ca de porţelan şi ochi violeţi, deşi mezina era mai înaltă decât mama lor şi fusese manechin în colegiu. Încă de pe vremea când începuse să rupă primele cuvinte, reuşise să îl aibă întotdeauna pe tatăl lor la degetul mic, obţinând de la el orice dorea,

dar se ţinea la distanţă de toate celelalte. Joy era cea mai independentă şi se ţinea departe şi de bărbaţii din viaţa ei. Puteai înţelege cu uşurinţă că se temea să nu fie rănită. Se implica întotdeauna în relaţii cu bărbaţi care locuiau pe coasta cealaltă sau care erau la fel de concentraţi ca şi ea pe cariera lor, pentru a-i ţine la distanţă. Cu toţii păreau să o adore, însă nu erau niciodată prin preajmă.

Lui Timmie îi plăcea să scoată în evidenţă faptul că nici una din ele nu avea relaţii decente, ceea ce punea pe seama „blestemului familei", după cum îl numea ea. După părerea ei, tatăl lor le condamnase să simtă o atracţie fatală pentru bărbaţii nepotriviţi. Era o latură a ei pe care nu reuşise să o schimbe până acum şi nici nu mai încerca. Avea prea multe pe cap, iar găsirea unei locuinţe pentru clienţii ei era mult mai importantă pentru ea decât să întâlnească bărbatul potrivit. În acest moment, nu prea îi mai păsa.

Telefonul de pe birou sună, între două întâlniri cu clienţii, şi se grăbea să îi vadă pe oamenii care o aşteptau. Se gândi să lase apelul să intre în căsuţa vocală, dar nu voia să piardă vreun telefon de la vreun client aflat în suferinţă sau de la vreuna dintre agenţiile de locuinţe pe care le contactase în dimineaţa aceea, telefonic sau pe e-mail, astfel că, încordată, ridică receptorul.

– Timmie Parker, spuse ea scurt, pe un ton oficial. Nu era o persoană caldă şi afectuoasă, deşi avea o inimă bună - martor era chiar slujba ei.

– Bună, Timmie. Arnold, se prezentă interlocutorul, dându-i un fior pe şira spinării.

Vocea de la celălalt capăt îi deveni imediat familiară. Era Arnold Sands, avocatul tatălui său şi cel mai apropiat prieten al acestuia. Îl cunoştea de când era copil. Tatăl ei era foarte bolnav de un an, de când rămăsese neputincios, într-un azil, în urma unui atac cerebral. Îl văzuse cu două săptămâni în urmă şi fusese când conştient, când inconştient, în timp ce ea şedea acolo în tăcere, privindu-l şi ţinându-l de mână. Avea partea stângă paralizată şi era dureros să-l vadă atât de slăbit. Întotdeauna fusese plin de viaţă şi arătase mult mai tânăr decât în realitate, până la atacul cerebral. La optzeci de ani, se stingea încetul cu încetul de un an încoace. În ciuda faptului că îi dezaprobase stilul de viaţă de când se ştia, o alina încă gândul

de a ști că avea tată, și exista mereu convingerea aceea secretă, magică, nerostită că într-o bună zi puteau schimba lucrurile în sensul de a avea o relație onestă, iar el avea să devină ca prin farmec o persoană pe care să o admire și pe care să se bizuie. Știa că asta nu avea să se întâmple niciodată, dar atât timp cât era în viață, se agăța de speranța aceea. El nu fusese niciodată prezent pentru nimeni, nici pentru ea, nici pentru mama ei sau pentru surorile ei. Mama ei îl iertase pentru asta. Timmie nu o făcuse niciodată.

- Îmi pare rău că te sun la serviciu, spuse Arnold pe un ton serios, iar Timmie înțelese imediat ce avea să-i zică în continuare.

– Tata?

– S-a stins liniștit azi-noapte.

Știau cu toții că asta era inevitabil, și durase mai mult decât crezuseră. Juliette mersese să îl vadă de câteva ori pe săptămână, dar Joy nu îl mai vizitase de două luni – locuia în L.A., era ocupată și parcă ei îi era cel mai greu să-l vadă în acea stare. Făcea tot posibilul să evite asta. Timmie mersese să-l vadă o dată la câteva săptămâni, deși ura să facă acest lucru. Iar mama lor îl văzuse cu o lună în urmă, în iunie, înainte de a pleca în sudul Franței pe timpul verii. Véronique închiriase o casă lângă St. Tropez pentru două luni și petrecuse o zi cu Paul înainte să plece; îi mărturisise lui Timmie că se temea că s-ar putea să fie ultima dată când îl vedea, dar susținea că își spuseseră tot ce trebuiau să își spună. Nu îi relată fiicei sale, dar Paul îi ceruse iertare pentru numeroasele sale eșecuri în calitate de soț și chiar și de prieten și plecase împăcată. Ajunsese să se împace cu toate acestea cu mulți ani în urmă. Douăzeci de ani de la căsătorie era un timp îndelungat, iar Véronique era o persoană dispusă să ierte. Nu era necăjită din pricina faptului că mariajul lor se încheiase sau a motivelor care îi puseseră capăt și nici măcar din pricina imensei sume de bani pe care i-o dăduse în urma partajului și pe care el o risipise încă de atunci cu alte femei, pe stilul lui de viață confortabil și excesiv de luxos. Partajul nu o afectase din punct de vedere financiar pe Véronique, nici pe fete. Când fuseseră mici se bazaseră pe mama lor, niciodată pe el.

– I-ai spus mamei? întrebă Timmie încet.

Mai devreme sau mai târziu, se aşteptase la această veste, deşi nu chiar în ziua aceea. Fusese greu de prezis când avea să se întâmple.

– Am vrut să te sun pe tine mai întâi. Nu ştiam dacă vei dori să le spui mamei tale şi fetelor. Probabil va vrea să se ocupe de organizare, spuse el la obiect.

Nu mai existase nici o femeie serioasă în viaţa tatălui lor după Véronique, care îi rămăsese apropiată. După divorţ, existase o paradă nesfârşită de fete, mai tinere decât fiicele lui în ultimii ani şi toate dispăruseră în lunile de când era bolnav. Nu se întâlnea cu genul de femei care nu dădeau bir cu fugiţii când lucrurile se înrăutăţeau şi când nu le mai putea scrie cecuri. Chiar şi la optzeci de ani, avusese o viaţă amoroasă intensă, cu femei care erau încă fermecate de el, la fel cum fusese Véronique la douăzeci şi unu de ani, pe când el avea patruzeci şi nouă. Era aproape imposibil să rezişti felului în care arăta, farmecului şi eleganţei lui. Până şi asistentele de la azil vorbeau despre frumuseţea bărbatului de odinioară. Timmie îl moştenise din punct de vedere fizic, dar în alte privinţe nu-i semăna deloc. Era puternică, demnă de încredere, muncitoare şi onestă.

– O voi suna pe mama peste două ore, spuse ea serioasă. Trebuie să mă văd cu doi clienţi mai întâi. Pot să le suni tu pe fete? Se aşteaptă la asta, nu va fi o surpriză.

Dar până şi ea trebuia să admită că era tristă. Se sfârşise, jocul se încheiase. Tatăl lor, care nu le fusese niciodată cu adevărat tată, se stinsese. Descoperi că, în această privinţă, o încercau sentimente amestecate, simţi impactul pierderii şi fu sigură că la fel aveau să se manifeste şi surorile sale. Avea să fie greu pentru mama lor. Fusese un fanfaron, dar Véronique îl iubise, într-o formă sau alta, ca soţ, frate, prieten, timp de treizeci şi unu de ani. Aproape că îi devenise tată în ultimii ani şi cu siguranţă era îndeajuns de bătrân pentru rolul acesta. Iar ea se îngrijise de el ca o mamă, mai ales după ce se îmbolnăvise. Era o relaţie pe care Timmie nu o înţelesese niciodată pe deplin. I se părea dureros de nepotrivită, mai ales pentru mama ei, dar părea că funcţionează pentru ei.

Existase o etapă urâtă, când aventura lui indiscretă cu celebrul manechin pusese capăt mariajului lor. Şi o etapă şi mai rea după aceea, când Véronique descoperise că manechinul nu era prima lui

aventură. Dar cumva, după divorţ, îl iertase îndeajuns pentru a deveni prieteni şi a menţine o legătură care durase douăzeci de ani, dovedindu-se a fi mai rezistentă decât căsnicia lor. Véronique spunea că o făcuse pentru copii. Dar Timmie simţise întotdeauna că o făcuseră pentru ei, din nevoia lor de a se avea unul pe celălalt.

– Le voi spune fetelor să nu o sune pe mama ta până când nu le contactezi tu, zise Arnold cu un oftat.

Avea să-i fie dor de vechiul său prieten, şi îi fusese deja în ultimul an, de când atacul cerebral îl lăsase atât de neputincios şi brusc îmbătrânit, fără a mai avea nimic în comun cu bărbatul pe care îl cunoscuse.

– Mulţumesc, Arnold, spuse Timmie încet. Păstrăm legătura.

Îi mulţumi din nou şi închise. Rămase pe scaun un moment, privind ţintă spre strada mohorâtă din partea de jos a Harlemului, unde se afla biroul ei. Afară, nişte copii se jucau într-un hidrant de incendiu. Pentru o clipă, mintea îi fugi înapoi în timp, rememorând imaginea de erou pe care o avea despre tatăl ei pe când era copil, până la divorţ, când dispăruse pur şi simplu din vieţile lor.

Avea nouă ani când divorţaseră părinţii ei. Existaseră momente minunate după aceea, în timpul vacanţelor, apariţii scurte cu ocazia aniversărilor sau a Crăciunului, când se înfiinţa ca o figură strălucitoare ce era. Era ca o pasăre frumoasă în zbor, cu penaj splendid. Nu o prea puteai prinde niciodată, ci doar admira pe cer, căci dispărea mereu şi niciodată nu ştiai când avea să reapară; oricum, îşi făcea apariţia doar când îi convenea lui. Era întruchiparea narcisismului. Nu era un om rău, doar o persoană pe deplin preocupată de sine şi un tată jalnic. Copiii săi plătiseră pentru aceasta până în ziua în care el muri – ea, prin profunda neîncredere în bărbaţi ca el, şi ele toate prin atracţia lor inconştientă pentru bărbaţii asemenea lui. Juliette, care aduna rataţi şi profitori. Şi Joy, care se temea de respingere şi dezamăgire, ceea ce o împiedica să se ataşeze prea mult de vreun bărbat. Era încă tânără, poate că avea să reuşească. Dar Timmie era convinsă că ea şi sora sa Juliette nu aveau să izbutească niciodată. Lucrurile nu mai puteau fi schimbate, iar obiceiurile şi tiparele de convingeri erau adânc înrădăcinate. Era greu să se schimbe.

Se ridică şi ocoli biroul pentru a deschide uşa. În sala de aşteptare şedeau doi oameni care o aşteptau. Le zâmbi amândurora şi îl rugă pe bărbat să aştepte câteva minute, apoi o conduse pe femeie înăuntru. Era mai tânără decât Timmie, avea părul încâlcit şi îi căzuseră dinţii. Trăise pe străzi timp de trei ani şi consuma droguri de multă vreme. Avea trei copii daţi în grija unor asistenţi maternali şi avea asupra ei tot avutul, un sac de dormit murdar şi doi saci de gunoi plini cu haine. Aştepta să se înscrie într-un program de dezintoxicare. Timmie avea veşti proaste pentru ea. Programul se încheia şi trebuia să se înscrie la coada unei alte liste, ceea ce ar însemna încă doi ani de aşteptare. Situaţia lor părea fără ieşire.

Timmie şedea de partea cealaltă a biroului, gata să-i dea vestea. În timp ce făcu acest lucru, se gândi la tatăl ei şi la cât de ridicolă, de egoistă şi irosită fusese viaţa lui în comparaţie cu cea a clienţilor ei. Nu făcuse niciodată nimic pentru nimeni, în afară de el însuşi şi, pentru un scurt răstimp, pentru femeile cu care ieşise. Fusese o viaţă centrată în întregime pe propria plăcere, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Timmie muncea atât de mult. Singurul lucru pe care îl ştiuse întotdeauna încă din copilărie era că nu voia să fie niciodată ca el. Nu era, iar acum el se stinsese. Apoi se concentră asupra clientei şi încercă să uite de tatăl ei, măcar pentru o oră sau două, până când trebui să o sune pe mama sa şi să-i dea vestea morţii lui Paul. Fiind cea mai mare dintre cele trei fiice ale lui Véronique, treburile grele cădeau întotdeauna în sarcina ei. Juliette nu se descurca niciodată. Iar Joy dăduse bir cu fugiţii, ducând o viaţă separată în L.A.

*

Când Arnold o sună pe Juliette la micuţul ei magazin de sendvişuri, care era şi brutărie, din zona Park Slope, în Brooklyn, era tocmai în mijlocul perioadei aglomerate de la prânz, ceea ce se întâmpla în fiecare zi. Magazinul ei, Juliette's Kitchen, avea un succes nemaipomenit de când deschisese cu trei ani în urmă. La insistenţele mamei sale, îşi luase licenţa în istoria artei şi făcuse un masterat la Sorbona, ca să descopere, după ce participase la cursurile de la

Cordon Bleu în Paris, „doar de dragul distracţiei", că pasiunea ei era brutăria. Făcea sendvişuri din croasanţii irezistibili pe care îi cocea în fiecare zi şi vindea totodată fursecuri, prăjituri şi produse de patiserie făcute după reţete pe care le găsise în Franţa. Iar planurile ei de a deveni curator la un muzeu sau profesor se duseseră pe apa sâmbetei după Cordon Bleu. Niciodată nu era mai fericită decât în bucătărie, când arunca o privire în cuptor, îi servea unui client vârstnic o cană de cafea fierbinte sau îi turna unui copil o ceaşcă de ciocolată caldă, acoperită cu frişcă. Asta îi satisfăcea toate nevoile de a-i hrăni pe oameni, iar micuţul ei magazin de sendvişuri o făcea foarte bine. După multe discuţii şi reflecţii serioase, mama sa îi împrumutase banii pentru a începe afacerea, deşi fusese foarte dezamăgită că Juliette îşi abandonase cariera în artă. Véronique spera în continuare că Juliette avea să renunţe într-o bună zi la pasiunea ei pentru brutărie. La douăzeci şi opt de ani era încă tânără. Véronique îşi dorea pentru ea o carieră mai interesantă şi mai intelectuală decât o prăvălie de sendvişuri şi îi plăcuse întotdeauna ideea că fiica sa îi moştenise pasiunea pentru artă, a ei şi a tatălui său. O avea în sânge. Dar Juliette renunţase la artă pentru croasanţii săi. Şi, în cele din urmă, mama sa o ajutase cu împrumutul.

Juliette era versiunea mai blândă şi mai mică a surorii mai mari, Timmie. Nu era decât un an diferenţă între ele, şi în copilărie şi adolescenţă ai fi zis că erau gemene. Dar diferenţa de caracter dintre ele era ca de la cer la pământ. Ambele aveau ochii verzi ca tatăl lor, iar Juliette avusese mereu câteva kilograme în plus, dar era drăguţă oricum. Timmie era mai înaltă şi mai zveltă, Juliette mai scundă şi mai durdulie, cu forme feminine, care se rotunjiseră de vreme ce gusta din produse pentru a testa reţetele, şi avea nişte sâni impresionanţi, din pricina cărora Timmie o tachina mereu. Avea părul blond şi lung ca Timmie, dar al ei fusese o claie de bucle în copilărie, iar acum era ondulat. Avea părul frumos şi natural şi arăta grozav când îl purta desfăcut, lucru pe care nu-l putea face când lucra. Îl purta strâns în coadă pe spate, iar în jurul chipului i se iţeau mereu în dezordine nişte cârlionţi moi. Întreaga ei fiinţă era binevoitoare şi caldă şi avusese ceva matern încă de când era copilă. Voia să aibă

grijă de toată lumea. Timmie spunea mereu că strângea toate ființele neputincioase din lume, mai ales dacă erau bărbați.

Toate aventurile romantice ale lui Juliette începuseră deoarece bărbații cu care se încurca aveau nevoie de un loc unde să stea, de bani sau de o slujbă. La început, dormeau pe canapea, își croiau drum în dormitorul ei și în cele din urmă în contul ei bancar, unde zăboveau o vreme cu ajutorul ei, apoi, după ce îi răsfăța cu generozitate, o părăseau pentru altcineva. După spusele lui Timmie, se întâmplase prea des până atunci ca să mai fie un accident – era un tipar și un obicei prost. Juliette reușea întotdeauna să găsească bărbați chipeși ca tatăl lor, care profitau de ea. Până atunci, nu existase printre ei nici unul serios și, de obicei, rămâneau pe lângă ea cam șase luni, înainte să își ia tălpășița. Juliette plângea o vreme, se consola cu munca, inventa câteva rețete noi și mai lua câteva kilograme în plus. Apoi apărea un alt tip rănit, aflat la ananghie. Era o fată frumoasă și atrăgătoare și nu rămâne niciodată singură pentru prea mult timp, spre deosebire de Timmie, care alesese să rămână singură de doi ani, furioasă din pricina greșelilor pe care le făcuse. Juliette era dispusă să ierte pe toată lumea, inclusiv pe ea însăși, și nu părea să învețe vreodată. Dar singura persoană pe care o rănea tot timpul era ea însăși. Cea mai puternică latură a personalității ei era blândețea pe care o avea față de toată lumea, de la clienți până la familie și la bărbații din viața ei.

Tocmai terminase să îl servească pe unul dintre clienții obișnuiți, când o sună Arnold. Spre deosebire de Timmie, care era în mod consecvent o fire practică și părea să treacă peste orice cu ușurință, știa că Juliette avea să fie profund mâhnită și detesta să-i dea vestea. Și, după cum prevăzuse, imediat după ce o anunță că tatăl ei murise cu o noapte în urmă, ea izbucni într-un hohot de plâns. Ultimul client de la prânz tocmai plecase și rămase singură câteva minute, căzând pradă lacrimilor.

Se considerase cea mai apropiată de tatăl ei, deoarece era dispusă să facă orice pentru a-i câștiga dragostea. După spusele lui Juliette, el nu era în stare să facă vreun rău. Chiar și înainte de a se îmbolnăvi, îl suna în fiecare zi, pentru a-i spune cu ce se ocupa și pentru a-l întreba ce face. Nu fusese la magazinul ei de sendvișuri/brutărie

decât o singură dată, iar ea se purta ca și când ar fi venit tot timpul. Nu dădea niciodată importanță faptului că apelurile zilnice erau inițiate mereu de ea. El nu își suna niciodată fiicele și nu le contacta săptămâni sau luni întregi, până când nu îl sunau ele. Toate relațiile pe care le avea erau unilaterale, efortul fiind făcut de cealaltă persoană. Nici Timmie, nici Joy nu își iroseau multă energie pentru asta, însă Juliette o făcea. Chiar îi trimitea cele mai bune produse din brutărie, astfel încât el să-i poată degusta noile rețete. Era disperată să obțină aprobarea lui.

Paul Parker nu o dezaproba pe nici una din ele și era mândru de fiicele lui frumoase. Doar că nu voia să joace rolul de tată și tot ce presupunea acesta. Pe măsură ce crescuseră, preferase să le fie prieten. Ele nu sesizaseră această confuzie de roluri în privința mamei lor, care le arătase clar întotdeauna că le era mamă, nu prietenă, deși îi plăcea foarte mult să petreacă timp cu ele. Cea care își asumase întreaga responsabilitate a creșterii lor fusese Véronique, dar Juliette insista în continuare că era apropiată de tatăl ei. După cum se așteptase Arnold, nu primi deloc bine vestea decesului tatălui ei, de parcă nu fusese conștientă în ultimul an că urma să moară. Pentru alții, nu era nici o surpriză. Pentru Juliette, așa era.

– Credeam că o să-și revină, spuse ea ștergându-se la ochi cu șorțul, iar Arnold suspină.

Nu existase nici urmă de speranță de multe luni, timp în care sănătatea lui Paul se deteriorase constant. Și chiar și în ultimele săptămâni, când fusese treaz atât de rar, vorbise cu el când îl vizitase, convinsă că o putea auzi și că avea să-și recapete forțele. Nu își mai reveni niciodată, iar Arnold se gândi că moartea sa era o binecuvântare. Paul, cel pe care îl știa și cu care fusese prieten timp de treizeci de ani, nu ar fi vrut să trăiască în acea stare. Fusese atât de plin de energie și de vitalitate, încât Arnold, ca prieten, se întrista să-l vadă astfel. Era mai bine pentru el așa, și, din numeroasele lor conversații din ultimul an, Arnold știa că Paul era pregătit să moară și că nu avea regrete cu privire la viața sa. Dar era limpede că Juliette nu era pregătită să renunțe la tatăl ei sau la iluziile pe care le avea în legătură cu el. Tot mai plângea după douăzeci de minute, când încercă să încheie convorbirea.

– Timmie a spus că o va suna pe mama voastră peste vreo două ore, aşa că nu-i telefona încă, o avertiză Arnold.

– Nu voi suna, spuse Juliette supusă şi, după ce închise, se duse la uşa magazinului şi întoarse pancarta pe partea pe care scria „închis". Apoi se duse să facă o altă emblemă pe care o lipi pe uşă: „Închis din cauza unui deces în familie". După aceea, merse acasă, în apartamentul ei cu un singur dormitor, aflat la patru cvartale distanţă. Nu acordase niciodată prea multă atenţie decorării acestuia – nu făcea decât să doarmă acolo, în restul timpului fiind la serviciu. Sosea la brutărie la ora patru în fiecare dimineaţă, pentru a coace toate produsele pentru micul dejun al clienţilor săi, care soseau la ora şase, şi stătea de obicei până la şapte seara, când se ducea acasă şi dormea în faţa televizorului câteva ore, epuizată după ziua lungă. Ca şi în cazul lui Timmie, viaţa ei era concentrată în întregime pe muncă.

Pe când Juliette ajungea acasă, în după-amiaza aceea, Arnold o suna pe Joy, cea mai mică dintre surori. Era mai greu să dea de ea, după cum se aşteptase, căci ducea o viaţă foarte diferită. Joy locuia în L.A., unde căutase să urmeze o carieră de actriţă. Avea un real talent muzical, iar mama ei voise să meargă la Juilliard pentru a şi-l dezvolta. În schimb, cu prima ocazie, Joy renunţase la colegiu şi plecase spre L.A. Luase lecţii de canto pe care şi le plătise singură, lucrase ca ospătăriţă şi, după şase luni de cântat cu formaţii fără nici un viitor, trecuse la lecţii de actorie, străduindu-se de atunci să reuşească. Apăruse în câteva reclame şi mici roluri la televizor. Spera să obţină un rol într-un serial şi avea talent pentru comedie. La douăzeci şi şase de ani, era încă ospătăriţă şi trăia în L.A. de cinci ani. Nu dăduse încă marea lovitură, dar credea că avea să o facă. Tatăl ei crezuse şi el asta şi o încurajase mereu.

Era o fată de o frumuseţe răpitoare, cu păr lung, brunet, ochi violeţi imenşi, o siluetă incredibilă şi o voce nemaipomenită, pe care rareori o folosea. Accepta toate rolurile de actriţă pe care le putea obţine. Mergea la toate audiţiile şi era dispusă să îndure toate greutăţile unei cariere de actor debutant. Nu renunţa la gândul că într-o zi avea să reuşească. Le spusese surorilor ei că dacă nu se întâmpla nimic important în L.A. până să împlinească treizeci

de ani, avea să încerce pe Off Broadway în New York. Dar încă nu era dispusă să renunțe la obținerea unui rol într-un serial de succes în L.A. Era hotărâtă să reușească la Hollywood. Apăruse în câteva seriale difuzate în timpul zilei, dar niciodată într-un rol consecvent. Mama ei o văzuse la televizor, dar deplângea rolurile mărunte pe care le primea.

Joy avea un prieten, actor și el. Era într-o companie de actori ambulanți care făcea spectacole de mâna a doua și rareori se afla acasă în L.A. De-abia se vedeau, ceea ce era tipic pentru bărbații din viața ei. Întotdeauna părea să aleagă pe cineva indisponibil emoțional sau aflat la mare distanță. Iar în ultimii cinci ani se îndepărtase de familia ei, căutând să-și clădească o carieră în L.A.Viețile celorlalți din familie erau atât de diferite de a ei, avea din ce în ce mai puțin în comun cu surorile sale și nici măcar nu le semăna. Uneori simțea că fusese schimbată la naștere și că nici măcar nu era rudă cu ele. Și, deși tatăl ei îi cântase în strună mereu, în special pentru frumusețea de care dădea dovadă încă din copilărie, avea și mai puține în comun cu el. Frumusețea ei alimentase narcisismul lui Paul, dar Joy simțise întotdeauna că el nu o cunoștea cu adevărat și că nici nu încercase vreodată să o cunoască.

Iar ea și mama sa aveau probleme de ani de zile. Lui Véronique nu îi trecuse supărarea pentru faptul că renunțase la colegiu și din pricina vieții pe care o ducea, lucrând mai mult ca ospătăriță decât ca actriță. Nu era viața pe care mama ei o dorea pentru ea. Era capabilă de mult mai mult. Părea că se află într-o fundătură, și spera să o depășească și să se întoarcă la New York. Era un subiect asupra căruia părinții lui Joy nu se puseseră niciodată de acord și cu privire la care se certaseră mereu. Concluzia tatălui său fusese întotdeauna „las-o să se distreze", nefiind preocupat de ea. Mama ei își făcea griji în privința ei, iar surorile nu o luau niciodată în serios pe Joy. Să reușească în cariera de actriță la Hollywood li se părea ceva foarte dificil și se purtau de parcă ar fi fost un hobby, nu o carieră.

Dar indiferent de disensiunile lor în această privință, Joy făcuse ce dorise, fără ajutorul lor, reușind să-și câștige existența din rolurile mărunte obținute și din slujba de chelneriță. Dorea să găsească un manager decent și un agent mai bun, dar nu-i găsise încă pe cei

potriviţi. Dura mult. Îi plăcea nespus ce făcea, iar anii pe care îi petrecuse cu aceste preocupări nu i se păruseră lungi. Timpul zburase. Avea un apartament în West Hollywood, pe care îl îndrăgea şi pe care şi-l permitea. Era la un casting pentru o reclamă când o sună Arnold. Ştia cât de bolnav fusese tatăl său şi că sfârşitul avea să vină într-o zi. Doar că nu se aşteptase să vină atunci. Ieşi în hol ca să vorbească cu el, în timp ce îşi aştepta rândul.

– O, spuse ea după ce Arnold îi dădu vestea, apoi rămaseră amândoi tăcuţi. Nu ştia ce să mai spună. Ca şi surorile ei, trăise un lung şir de dezamăgiri în privinţa tatălui ei, deşi nu avusese dispute cu el. Întotdeauna o făcuse să se simtă ciudat când spunea deschis, în faţa surorilor ei, că era preferata lui, având în vedere că nu purtase niciodată vreo conversaţie adevărată cu el. Tatăl ei nu purta conversaţii adevărate cu nimeni. Astfel, nu i se părea că era sincer când afirma că era preferata lui, ci că o spunea doar aşa, de formă. Însă, cu toate acestea, vestea lui Arnold o întristă. La urma urmelor, era tatăl ei şi singurul pe care îl avea, oricât de nepotrivit fusese.

– Eşti bine? întrebă Arnold sesizând tăcerea fetei.

– Da, doar surprinsă, cred. Nu am crezut că se va întâmpla atât de curând. Nu-l mai văzuse de două luni şi nu asistase la degradarea rapidă a stării lui de sănătate, precum celelalte surori ale ei. Ştii când va avea loc înmormântarea?

– Se ocupă Timmie de asta. O va suna pe mama voastră peste vreo două ore. Sunt sigur că te vor contacta, spuse Arnold simplu. Îmi pare rău, Joy. Ştim cu toţii cât de mult te îndrăgea. Ai fost mereu fetiţa lui, până la sfârşit.

Ea încuviinţă din cap, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

– Ştiu, spuse ea cu voce sugrumată, brusc copleşită de gândul că tatăl ei era mort.

Măcar îi aprobase întotdeauna cariera de actriţă şi visurile de a deveni star, făcând prin asta mai mult decât restul familiei. Toate se purtau de parcă ar fi fost un lucru de care avea să se sature şi pe care trebuia să şi-l scoată din cap. El fusese cel mai mare fan al ei. Îi trimisese DVD-uri cu toate rolurile ei. Şi, fie că era adevărat sau nu, el spusese că se uitase la ele şi că îi plăcea foarte mult ce făcea. Era singurul care îi preţuia munca.

– Ne vedem la înmormântare, continuă Arnold pe un ton plin de compasiune, iar ea se întoarse la casting după ce vorbi cu el.

Nu primi rolul şi se întoarse acasă după aceea, simţindu-se amorţită şi gândindu-se la tatăl ei. Deodată părea a fi o pierdere imensă. Nu se aşteptase să o lovească atât de puternic.

În după-amiaza aceea, Joy le trimise surorilor ei SMS-uri, întrebând-o pe Timmie dacă putea să stea la ea. Tocmai se hotărâse să ia zborul de noapte spre New York. Voia să meargă acasă. Timmie îi răspunse imediat afirmativ. Locuia în West Village, ceea ce era un inconvenient pentru serviciu, dar îi plăcea enorm cartierul din vechiul district de ambalare a cărnii şi avea un apartament cu chirie stabilă, la etajul trei, care era însorit şi plăcut. Lui Joy îi plăcuse întotdeauna mai mult să stea la Timmie decât în micul apartament al lui Juliette din Brooklyn şi voia să fie în oraş. Ar fi putut merge la mama sa, dar era mai relaxată la Timmie, care nu făcea comentarii despre viaţa ei, spre deosebire de mama lor, a cărei privire dezamăgită era mai rea decât cuvintele. Véronique detesta faptul că Joy lucra ca ospătăriţă chiar mai mult decât preocupările ei legate de actorie şi aducea mereu vorba despre asta. Fiind cea mai mică din familie, simţea că era în continuare tratată de parcă ar fi avut paisprezece ani, nu douăzeci şi şase. Acum era nevoită să le înfrunte pe toate şi era ciudat să se gândească la faptul că tatăl ei nu avea să mai fie acolo, cântându-i în strună şi spunându-i „fetiţa mea". Deodată, nu îşi mai putu imagina lumea fără tatăl ei, şi lacrimile îi şiroiau pe obraji când sună la compania aeriană pentru a-şi rezerva biletul.

*

Timmie aşteptă până ce termină cu ultimul client înainte să îşi sune pe mama. Se făcuse patru după-amiaza, dar nu voise să se grăbească să o sune, ştiind că o aştepta cineva cu probleme mai mari. Se uită la ceas şi ştiu că în Franţa era zece seara. Detesta să-i dea veşti proaste noaptea - întotdeauna era deprimant să ai în faţă întreaga noapte, să stai în pat şi să-ţi faci gânduri negre asupra unui lucru fără să poţi dormi. Dar nu avea de ales – ştia că nu putea aştepta până a doua zi pentru a-i spune. Şi dacă se întâmpla ca

Véronique să sune la azil pentru a vedea ce face, cum făcea uneori, Timmie nu voia să afle despre moartea lui de la un străin. Aşa că o sună pe numărul de la casa închiriată de lângă St. Tropez. Véronique răspunse la mobilul cu număr de Franţa la al doilea apel, văzând că acesta era de la Timmie. Nu vorbiseră de câteva zile şi nu era surprinsă că o suna.

– Bună, draga mea! Vocea lui Véronique suna aproape la fel de tânără ca a unei fete. Amândoi părinţii lui Timmie arătaseră întotdeauna mai tineri decât erau în realitate. Timmie spera că era o trăsătură pe care o moştenise. Îşi simţea vârsta şi uneori se simţea chiar mai bătrână decât era, ca şi când ar fi purtat pe umerii ei greutatea lumii, mai ales acum, că îi dădea veşti proaste mamei.

În ciuda divorţului, Timmie ştia cât de tristă avea să fie mama ei. Véronique nu avea familie în afară de Paul şi de copiii ei. Mama ei murise când avea cincisprezece ani, iar tatăl pe când avea douăzeci şi unu, motiv pentru care se căsătorise cu Paul atât de tânără. Se întâmplase la un an după ce îşi pierduse tatăl, şi pe atunci fusese singură pe lume, vulnerabilă şi speriată, în ciuda faptului că moştenise o avere considerabilă de la ambii părinţi. Averea ei îl atrăsese pe Paul ca un magnet când se cunoscuseră, şi ea era o fetişcană frumoasă şi inocentă pe atunci.

– Bună, mamă! spuse Timmie, părând serioasă. Nu am veşti bune.

Voia să o avertizeze oarecum în legătură cu ce urma să-i spună.

– Tatăl tău? întrebă Véronique, ţinându-şi respiraţia, deşi se aşteptase să se întâmple; avusese sentimentul, când îl văzuse în iunie, că avea să fie ultima dată; la fel simţise şi el. Fuseseră extrem de afectuoşi unul cu celălalt în ziua aceea.

– M-a sunat Arnold. A murit azi-noapte. Arnold spunea că s-a stins liniştit în somn.

Se aşternu tăcerea la celălalt capăt, apoi o auzi pe mama ei plângând. Nu era o surpriză, căci era o pierdere imensă pentru ea. Nu ieşise niciodată cu adevărat din viaţa ei – adoptase doar un rol diferit în relaţie cu ea, acela de frate mai mare, de tată şi de prieten.

– Îmi pare rău pentru tine, spuse mama ei cu căldură.

Își amintea cum se simțise când își pierduse tatăl. Acesta fusese devastat după moartea mamei sale, cauzată de leucemie, și nu își revenise niciodată. Fusese un important bancher de pe Wall Street, american, iar mama ei era franțuzoaică, cu treizeci și cinci de ani mai tânără. Nu se așteptase niciodată să o piardă, fusese dragostea vieții lui și era atât de tânără când se stinsese. Se întâmplase foarte repede, la trei luni după ce se îmbolnăvise. Mama lui Véronique, Marie-Laure de Bovay, fusese aproape la fel de tânără când se căsătorise cu Phillip Whitman ca Véronique când se căsătorise cu Paul Parker.

Véronique locuise în mai multe locuri cu părinții ei – Hong Kong, Londra, Paris. Învățase să vorbească chineză în copilărie și vorbea fluent franceza datorită mamei sale franțuzoaice și șederilor frecvente în Paris. Rădăcinile ei franțuzești se făcuseră simțite mai puternic în ultimii ani. Petrecea mai mult timp în Paris și închiriase o casă în sudul Franței peste vară, sperând să își atragă fiicele acolo pentru câteva săptămâni, deși în anul acela toate trei fuseseră prea ocupate pentru a merge acolo. Iar cu câțiva ani în urmă cumpărase un apartament pe Île St. Louis, pe Quai de Béthune, care dădea spre Sena. Încă deținea casa părinților ei din arondismentul al șaptelea, pe strada de Varenne, dar era nelocuită de ani de zile; era întreținută de cineva care o menținea în stare bună. Era un *hôtel particulier* superb din secolul al XVIII-lea. Nu voia să renunțe la ea, dar o întrista prea tare să meargă acolo. Casa avea prea multe amintiri pentru ea. Ea și Paul stătuseră acolo frecvent în primii ani de căsnicie, dar ea nu mai petrecuse nici măcar o noapte în casa din Paris de douăzeci de ani, de la divorț. Nu era nevoită să o vândă, așa că o păstra pentru fete.

Bunicul matern a lui Véronique fusese cel mai respectat negustor de artă din Paris, iar tatăl ei, Phillip Whitman, cumpărase majoritatea picturilor sale impresioniste de la el, apoi se căsătorise cu fiica lui. Căsătoria părinților lui Véronique fusese neobișnuită dată fiind diferența de treizeci și cinci de ani dintre ei, dar se adoraseră unul pe celălalt, iar Véronique avea nenumărate amintiri cu părinții ei iubitori, din a căror legătură profundă de dragoste făcuse și ea parte.

La moartea tatălui ei, Véronique moştenise considerabila şi importanta colecţie de artă a mamei sale – nişte picturi impresionante – şi investise uriaşa avere a tatălui ei în mod înţelept, sporind de-a lungul anilor. La douăzeci şi unu de ani, tânără şi singură, Véronique trăia între apartamentul ei din New York şi casa din Paris, pe care Marie-Laure o moştenise de la tatăl ei şi nu o vânduse niciodată.

Véronique îl cunoscuse pe Paul Parker la câteva luni după moartea tatălui ei, la o nuntă. Fusese o aventură romantică năvalnică şi se căsătoriseră după un an, când ea avea douăzeci şi doi de ani. Călcase pe urmele mamei sale, căsătorindu-se cu un bărbat mult mai în vârstă, ceea ce părea potrivit în împrejurările respective. Avea nevoie de un tată chiar mai mult decât de un soţ, iar mariajul cu ea îi schimbase viaţa lui Paul Parker pentru totdeauna. Născut din părinţi aristocraţi fără avere, veri îndepărtaţi ai familei Astor, Paul se adaptase rapid la stilul ei de viaţă, deşi Véronique era o persoană mult mai simplă şi mai discretă decât el. Paul era sociabil şi expansiv, elegant şi fermecător. Trăise în lux pe spezele ei – renunţase la slujba măruntă care nu-i plăcuse niciodată, devenind un gentilom întreţinut în calitate de soţ al ei. Fuseseră fericiţi, mai ales când se născuseră fetele, deşi totul se încheiase odată cu aventura lui şi cu descoperirea ei că el o înşelase de nenumărate ori. Nu-i rezista niciodată unei femei drăguţe. Căsătoria se încheie după zece ani, deşi Véronique încă îl iubea atunci când divorţă de el. Iar Timmie bănuise întotdeauna că la fel stăteau lucrurile şi în acel moment, deşi mama sa susţinea că erau doar prieteni, iar fiica ei cea mare ura faptul că ea trebuia să fie cea care o anunţa acum că Paul murise.

– Ai făcut ceva în legătură cu înmormântarea? întrebă mama sa, iar Timmie recunoscu faptul că nu avusese timp în ziua aceea.

Trupul lui era încă la azil.

– Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi.

Ştia că mama ei avea să-şi dorească să se ocupe de pregătiri, dat fiind că Paul nu avea familie în afară de Véronique şi de copiii săi. Amândoi erau singuri la părinţi, aşa că nu existau veri sau rude îndepărtate.

– Mă ocup eu de tot, spuse Véronique încet. Vin acasă mâine. Îl voi suna pe Frank Campbell de aici.

Acesta era centrul de pompe funebre de pe Madison Avenue din New York, la care apelau majoritatea oamenilor pe care-i cunoșteau. Preciză că o putea suna chiar și pe florăreasa ei dimineață, înainte de a lua avionul spre casă. Și trebuiau să scrie un necrolog pentru *The New York Times*. Timmie se gândi că nu erau prea multe de spus despre tatăl ei, în afară de faptul că avusese o viață minunată, în mare măsură datorită mamei sale, care îi asigurase un trai îmbelșugat. Grație ei, avusese o vacanță de treizeci de ani.

– Îmi pare rău, mamă! spuse Timmie sincer.

Oricare ar fi fost sentimentele ei față de tatăl său, știa cât de mult îi iubea mama ei.

– E în regulă, draga mea. Nu și-ar fi dorit să rămână în starea în care era. Era timpul.

Mai vorbiră câteva minute, apoi Véronique le sună pe celelalte două fiice, după ce încheie convorbirea cu Timmie. Juliette plângea în apartamentul ei când mama ei îi telefonă.

– Vin acasă mâine, îi spuse Véronique lui Juliette.

Era aproape miezul nopții în Franța și vorbiră mult timp. Era de neconsolat, vorbind despre tatăl minunat care fusese Paul. Véronique nu o contrazise – știa că Juliette nutrise fantezia aceasta de ani de zile. Timmie era cea care o trezea mereu la realitate, nu mama ei. Véronique îi cunoștea eșecurile în calitate de tată și de soț, dar nu îl criticase niciodată în fața fetelor.

O prinse pe Joy la telefon în timp ce aceasta își făcea bagajul pentru călătorie. Părea distrasă și indiferentă.

– Vin acasă cu zborul de noapte, îi spuse Joy mamei sale.

Tot mai încerca să conștientizeze faptul că nu mai avea tată. Vestea fusese un șoc. Refuzase să accepte până atunci.

Iar apoi Véronique o sună pe Timmie din nou. Fiica ei era încă la birou, completând o sumedenie de formulare diferite pentru programul de ajutor social.

– Am uitat să te întreb dacă l-a sunat cineva pe Bertie, spuse Véronique, părând distrasă. Era fiul lui Paul din prima căsătorie și avea opt ani când Paul se căsătorise cu Véronique. Mama sa murise

înecată când avea patru ani. Véronique îl tratase ca pe fiul ei din momentul în care se căsătorise, dar fusese mereu un copil dificil. Bertie semăna perfect cu tatăl său, dar nu avea nimic din farmecul acestuia, nici măcar în copilărie.

Cu timpul, nu mai era un secret faptul că Paul se căsătorise cu ea pentru bani, deşi lui Véronique îi trebuiseră ani de zile ca să înţeleagă acest lucru, dar şi el o iubise. Bertie nu era interesat *decât* de bani, indiferent cum îi putea obţine, încă din copilărie. Paul făcuse totul în viaţă cu graţie, eleganţă şi stil. Dar tot ce făcea Bertie părea că izvorăşte din viclenie. Fusese dat afară din unele dintre cele mai bune şcoli din New York din pricina comportamentului inadecvat şi pentru furt. Fusese exmatriculat de la Dartmouth, pentru că fusese prins copiind. Iar după colegiu se implicase în zeci de afaceri pentru a se îmbogăţi rapid, care erau întotdeauna oarecum obscure, care nu reuşiseră niciodată. Acum, la treizeci şi opt de ani, era în permanenţă falit, „cât pe ce să omoare pe cineva", după spusele lui, împrumutând biroul cuiva sau dormind pe canapeaua altcuiva. Cheltuise toţi banii pe care îi împrumutase Véronique pentru a-şi finanţa „afacerile" şi chiar şi Paul îi dăduse nişte bani pentru a se pune pe picioare. Bertie reuşea întotdeauna să o dea în bară, alegându-se cu vreun proces sau fiind concediat. Îşi trăia viaţa pe marginea prăpastei, de pe-o zi pe alta.

Véronique îşi explicase întotdeauna comportamentul lui urât spunând că se purta astfel deoarece îşi pierduse mama pe când era foarte mic. Şi depusese toate eforturile pentru a-l susţine şi pentru a-l ajuta când era mic, tratându-l ca pe propriul ei fiu, chiar şi după divorţ. Dar până şi ea încetase în cele din urmă să îi dea bani, cu câţiva ani în urmă. Era un sac fără fund. Nu îl mai văzuse de doi ani, deşi se simţea prost din pricina aceasta. Şi rareori primea veşti de la el, iar asta se întâmpla doar când dorea ceva de la ea.

Bertie era foarte gelos pe surorile sale, încă din ziua în care se născuseră. Le luase banii de buzunar când erau copii şi devenise o persoană foarte lacomă şi necinstită, lipsit total de integritate. Dacă avea de ales, o apuca pe calea greşită de fiecare dată. Dar oricât de neplăcut ar fi fost, era totuşi fiul lui Paul şi trebuia să fie informat despre moartea tatălui său. Nu se căsătorise niciodată, nu avea copii

din câte ştia şi apărea mereu însoţit de vreo femeie îndoielnică. O ura pe Timmie, chiar mai mult decât pe celelalte, aşa încât aceasta nu voia să îl sune. Încercase fără succes să o stoarcă de bani de câteva ori, spunând că avea nevoie de un împrumut pentru câteva săptămâni, dar ea ştia cu cine are de-a face şi refuzase să îi dea vreun cent.

Nu voise niciodată să creadă că surorile sale îşi câştigau singure existenţa şi că nu aveau bani de împrumutat. Era o lecţie pe care mama lor voise ca ele să o înveţe. Véronique fusese mult mai generoasă cu Bertie, în încercarea de a-l ajuta să se pună pe picioare, lucru pe care el nu îl făcu niciodată. Dar nu voise ca fetele să fie indolente sau să se comporte ca nişte moştenitoare, indiferent cât de mult aveau să moştenească într-o zi de la ea. Aveau să fie femei foarte bogate după moartea ei, dar momentan trăiau din salariile lor, iar ea le ajuta doar ocazional, cum se întâmplase cu împrumutul pentru magazinul de sendvişuri al lui Juliette. Fusese mult mai severă cu ele decât cu îndărătnicul ei fiu vitreg, dar în cele din urmă renunţase să se mai ocupe de el. Devenise o persoană extrem de neplăcută ca adult şi era un om de evitat. Dar nu-l putea evita acum şi nici nu voia să o facă. Deşi el şi Paul nu se vedeau, şi el îşi pierduse tatăl. Iar Véronique îi arătase mereu mai multă compasiune chiar decât tatăl său, care îşi pierduse răbdarea cu el cu ani în urmă. Îl tapase de bani şi pe Paul.

După ce încheie convorbirea cu Timmie, Véronique îl sună pe Bertie pe numărul de mobil pe care îl avea. Nu mai vorbise cu el de aproape un an, de la atacul cerebral al tatălui său. Iar Bertie nu se omorâse să îl viziteze în timp ce era bolnav. Mereu găsea câte o scuză şi spunea că era ocupat.

Bertie răspunse imediat şi fu surprins să îi audă vocea mamei sale vitrege. Aceasta îi spuse cu blândeţe că tatăl său murise şi îşi exprimă regretul că ea trebuia să fie cea care îi dădea o veste atât de proastă.

– Nu sunt surprins, spuse el cu răceală. Te întorci pentru înmormântare?

Ea păru şocată de întrebare.

– Desigur.

Presupusese corect că, fiind vară, ea se afla în Franţa.

– Sunt în Chicago, dar ar trebui să mă întorc până mâine-seară.

– Te voi suna de îndată ce organizez totul, promise ea, şi, bineînţeles, eşti bine-venit să ne însoţeşti la înmormântare.

– Mersi, dar o să iau maşina mea.

Ar fi fost înghesuială dacă ar fi mers şi el în aceeaşi maşină cu ele, dar se simţise obligată să îi spună. Era singura mamă pe care o avusese, chiar dacă nu fusese un copil drăgălaş. Minţise cu orice prilej care se ivea şi le era nesuferit surorilor lui. Mereu o făcea pe vreuna dintre ele să plângă. Iar acum nu mai exista nici urmă de afecţiune între ei. Toate îl excluseseră din vieţile lor. Doar Véronique se mai purta încă frumos cu el, deşi refuza să-i dea bani, ceea ce era singurul lucru de care îi păsa.

Ştiind cât de supărat fusese Paul din pricina lui, nu se putu abţine să nu se întrebe ce îi lăsase tatăl său în testament. Nu-i spusese niciodată lui Véronique. Lui Paul nu îi rămăseseră prea multe şi ducea mereu lipsă de bani, dar mai avea o parte din banii de la partaj pe care i-i dăduse ea, deşi suma scăzuse rapid. Întotdeauna trăise pe picior mare, făcând gesturi grandioase şi cheltuise foarte mulţi bani cu femeile. Nu se schimbase niciodată. Iar Paul încă deţinea castelul din Franţa pe care ea îl cumpărase pentru ei doi şi pe care i-l oferise la divorţ. Îl dorise cu disperare la partaj, apoi îşi pierduse interesul pentru el, aşa cum i se întâmpla cu toate lucrurile. Era încă în proprietatea lui, fiind închis acum, şi ea ştia că el nu mai fusese acolo de doisprezece ani. Presupunea că îl lăsase celor patru copii ai lui, iar acum fetele aveau să fie nevoite să îl împartă cu Bertie sau să îl folosească împreună, ceea ce părea mai probabil. Nici unul din ei nu avea nevoie să-şi bată capul cu un castel dărăpănat din Franţa şi ar fi fost mai profitabil pentru toţi dacă ar fi primit banii rezultaţi din vânzarea acestuia, mai ales Bertie. Era rezonabil să creadă că Bertie avea să primească o pătrime din averea tatălui său, chiar dacă tot ce avea Paul provenea de la ea. Era totuşi fiul lui, indiferent că era sau nu o persoană admirabilă, iar banii pe care ea i-i dăduse lui Paul îi aparţineau şi putea să îi ofere cui dorea.

Încheie conversaţia cu Bertie şi se duse la culcare în noaptea aceea, gândindu-se la tot ce avea de făcut şi la înmormântarea pe care trebuia să o organizeze. Timmie promisese să o ajute. Gândul

că Paul murise îi dădea un sentiment straniu. Ştia că avea să îi lipsească. Era bine să stea de vorbă cu el şi uneori era distractiv să fie împreună, chiar şi după divorţ. Nu mai era îndrăgostită de el de ani de zile, ceea ce era o uşurare. Dar îl iubea ca pe o persoană care fusese mereu importantă în viaţa ei. Avea să fie greu să piardă asta acum. Adormi gândindu-se la cei zece ani fericiţi ai căsniciei lor, care fuseseră cei mai buni ani din viaţa ei. Nimeni nu fusese atât de uluitor ca Paul Parker. Nu avea să mai existe nimeni ca el vreodată. Şi, oricare i-ar fi fost defectele, acelaşi lucru îl gândeau şi fiicele lui în noaptea aceea. Era unic.

Capitolul 2

Joy ajunse la apartamentul lui Timmie după zborul de noapte din L.A., înainte ca sora ei să plece la serviciu. Joy trebuia să ajungă la apartament la şapte, astfel că Timmie fusese de acord să o aştepte; imediat ce ateriză, îi trimise un SMS surorii sale pentru a confirma că ajunge la timp. Joy era la fel de organizată şi de serioasă ca şi sora ei mai mare, în vreme ce Juliette fusese mereu mai nehotărâtă, cu capul în nori şi cea mai emotivă dintre surori. Timmie vorbise cu Juliette cu o seară în urmă, iar Juliette era tulburată din pricina tatălui lor care devenise din erou un sfânt, ceea ce o irita pe Timmie, deşi încerca să nu o spună.

Timmie scrisese o variantă a necrologului după ce se întorsese acasă de la serviciu cu o seară înainte. Nu erau multe de spus despre el şi nu fusese niciodată prea indulgentă în ceea ce-l priveşte pe tatăl ei. „Vânător de averi de succes moare după un an de suferinţă fizică, în urma unui atac cerebral, în New York" nu părea potrivit. Nu o exprimă, dar o gândea, în timp ce scria că absolvise Princeton, se căsătorise de două ori şi avea patru copii care îi supravieţuiau, înşirând numele acestora. Cariera sa profesională fusese scurtă şi lipsită de importanţă, constând din slujbe mărunte, neînsemnate, vag legate de domeniul bancar, apoi de cel imobiliar, până când o întâlnise pe mama sa, care fusese şansa nesperată a vieţii lui. Véronique nu făcuse niciodată caz de acest lucru, dar nu era un secret pentru copiii lor. Singura avere pe care o făcuse el provenea

din căsătoria cu mama lor. Timmie ura faptul că el o înșelase și îi distrusese iluziile mamei sale cu privire la el, ca și pe ale lor.

Paul era frumos și impresionant când intra într-o încăpere și un atu la orice dineu, dar nu realizase nimic, iar predilecția sa pentru tinere insipide și drăguțe nu îi adusese nici un beneficiu în viață sau în CV-ul lui. Trăise doar clipa prezentă, dorind să se distreze, fără să se gândească vreodată, până la sfârșitul vieții, la viitor sau la consecințele acțiunilor sale. Ultima sa concubină fusese o tânără rusoaică frumoasă care dispăruse în clipa în care se îmbolnăvise. Măcar nu mai trebuiau să o ia în calcul și pe ea, se gândea Timmie. Va fi și așa destul de dificil să îi facă față lui Bertie, care avea să se lupte pentru fiecare cent. Nu-și făcea iluzii în privința lui, nici una din ele nu-și făcea și de cele mai multe ori îl dădeau cu desăvârșire uitării. Îl văzuseră foarte rar în ultimii ani, ceea ce era o binecuvântare. Și el le evitase, dat fiind că nu avea nici un avantaj dacă păstra legătura cu ele. Părea să fi moștenit doar cele mai rele trăsături ale tatălui lor, de o mie de ori mai pronunțate, neposedând nici una din calitățile acestuia, care să le estompeze. Chiar tatăl lor spusese asta.

Joy arăta somnoroasă când ajunse la apartamentul lui Timmie și mai frumoasă ca niciodată când sora ei mai mare îi deschise ușa. Purta o fustă albă scurtă și un tricou și chiar și în sandale fără toc era aproape la fel de înaltă ca Timmie, deși aveau stiluri și înfățișări complet diferite. Timmie era blondă, având alura aristocratică a tatălui ei, în timp ce Joy era absolut superbă, cu părul ei brunet, ochii violeți și pielea albă. Avea frumusețea mamei și înălțimea tatălui lor. Timmie nu o mai văzuse de ceva vreme, deși vorbeau din când în când. Joy nu se omora să dea telefoane sau să păstreze legătura. Timmie și Juliette vorbeau mult mai des. Joy era mult prea prinsă cu audiții, vizionări, castinguri, roluri și cu slujba de chelneriță printre toate acestea.

Cele două surori se îmbrățișară când se văzură, și Joy rămase îndelung agățată de ea, gândindu-se amândouă la tatăl lor.

– Nu pot să cred că nu mai este, spuse Joy cu voce răgușită, intrând în casă. Mă gândeam că o să fie mereu în preajmă.

– Toate credeam asta, spuse Timmie, turnându-i o ceașcă de cafea în bucătărie și dându-i-o. Purta o altă cămașă cu carouri, blugi

curaţi şi aceiaşi converşi pe care îi avusese cu o zi înainte. Era un stil unisex, lejer, similar cu ce purta toată lumea la fundaţie, aproape identic cu cel al clienţilor fără adăpost; Joy, în schimb, arăta sexy, tânără, întruchiparea perfectă a stilului din L.A., în fusta ei mini. Sora ei mai mare zâmbi. Joy era fără îndoială frumuseţea familiei, aşa cum spusese întotdeauna tatăl lor. Părea a fi versiunea mai înaltă a mamei lor, înzestrată în plus cu o doză imensă de *sex appeal.* Mama lor părea mai serioasă, dar trăsăturile, părul şi tenul erau aceleaşi. Şi, având înălţimea tatălui lor, erau nişte femei care atrăgeau privirile.

– Mama vine în după-amiaza asta, o puse Timmie la curent. Mi-a trimis un mesaj când s-a îmbarcat la Nisa acum trei ore. I-am spus că stai aici. Nu avea să fie surprinsă, dat fiind că Joy făcea asta aproape de fiecare dată când venea la New York, ceea ce se întâmpla cât mai rar posibil. Celor două surori le plăcea să stea împreună în centrul oraşului şi aveau ocazia să recupereze timpul pierdut. Timmie părea mai mare şi mai matură, deşi între ele nu era o diferenţă decât de trei ani, semnificativă pe vremea când erau copii. Cred că înmormântarea va avea loc peste trei zile. Mama va rezolva totul când ajunge aici.

– Se întoarce la St. Tropez după aceea? întrebă Joy, simţindu-se vinovată că nu îşi făcuse timp să meargă acolo vara aceea, ca şi Timmie.

Nici Juliette nu putea să meargă, dat fiind că nu avea cine să o înlocuiască la magazinul de sendvişuri, în afară de ajutorul de brutar, care nu vorbea engleză şi nu putea face faţă. Juliette nu îşi luase nici o zi liberă în trei ani, până la moartea tatălui său, cu o zi înainte. Iar acum voia să îşi ia liber tot restul verii pentru a-l jeli şi a-l comemora, făcându-şi timp şi pentru ea însăşi. Deşi deznodământul fusese previzibil, moartea tatălui fu un şoc pentru ea.

– Nu mi-a spus, răspunse Timmie. Cred că are casa doar până la finalul lunii şi am impresia că se simte singură acolo.

Dar nu avea nimic de făcut nici în New York. Deşi se bazase mult pe ele să îi umple viaţa până crescuseră, în ultimii câţiva ani nu mai avusese ce să facă în sensul acesta.

Véronique se gândea să înceapă să picteze, dar nu făcuse nimic în această privință. Fusese o portretistă foarte talentată și frecventase Beaux-Arts în Paris, dar se ocupase superficial de artă cât fuseseră fetele mici, invocând lipsa timpului. Acum avea timp, dar nu mai exersase de prea mult timp. Nu găsise cu ce să-și umple timpul. Citea mult și călătorea des la Paris, se ocupase de câteva acțiuni filantropice, dar nu găsise o activitate căreia să îi dedice timpul. Se întâlnise cu câțiva bărbați în urma divorțului, dar nu mai avea avusese nici o relație serioasă după Paul. Și petrecea cu el suficient timp pentru a-i dispărea dorința de a căuta compania altcuiva, pierzându-și interesul de a mai găsi pe altcineva. Timmie se întrebase cu o seară înainte dacă moartea lui Paul avea să schimbe lucrurile, iar ea avea să fie mai deschisă față de alți bărbați, dar Véronique spunea întotdeauna că la cincizeci și doi de ani era prea bătrână, lucru pe care Timmie nu îl putea contrazice, dat fiind că, la douăzeci și nouă de ani, și ea se simțea prea bătrână pentru a mai încerca sau, în cazul ei, prea dezamăgită. Se săturase până peste cap de bărbați care înșelau, dar Véronique nu simțise niciodată amărăciunea care o marca pe fiica ei mai mare. Cel puțin pentru moment, Timmie nu avea nici o dorință de a încerca din nou, spre deosebire de Juliette, în viața căreia se perindau numai rataţi, și de Joy, care avea întotdeauna un iubit, chiar dacă acesta nu era niciodată lângă ea.

– Voi încerca să mă întorc acasă devreme, promise Timmie, după ce ajunge mama. I-am spus că merg cu ea la Frank Campbell. După cum o știu, totul va fi rezolvat și planificat înainte să aterizeze.

Zâmbiră amândouă la adevărul spuselor sale. Véronique era extrem de organizată și ținea totul sub control. Fusese o mamă și o soție perfectă, ceea ce făcea ca lucrurile să fie și mai dificile pentru ea acum, că nu mai avea de ce să se ocupe, în afară de viața ei.

Timmie îi dădu un pupic lui Joy și plecă. Ajunse la serviciu mai târziu decât de obicei, la opt dimineața, și, în timp ce mergea spre fundație de la metrou, se gândi din nou la tatăl ei. Din multe puncte de vedere, fusese absent din viețile lor și în același timp fusese un liant ciudat. Era încă greu de crezut că murise.

D-abia avu timp să își aranjeze dosarele pe birou, că la ora nouă o așteptau deja trei oameni, ceea ce era un prilej binevenit de a o

distrage de la propriile ei sentimente confuze legate de moartea tatălui ei.

*

Când avionul ateriză pe aeroportul Kennedy, Véronique făcuse deja câteva liste în timpul zborului. Trebuia să sune la firma de catering, la preot, la florăreasă, să ia împreună cu Timmie un sicriu de la Campbell, să facă aranjamentele necesare la cimitir, să trimită necrologul la *Times* și să le roage pe câteva dintre cunoștințele lui Paul să poarte coșciugul la biserică. Se gândi că Bertie ar trebui să fie unul dintre acestea, iar Arnold Sands al doilea, dar mai aveau nevoie de încă șase. Paul nu avusese prieteni apropiați. Prefera compania femeilor, și majoritatea oamenilor pe care îi cunoștea nu îi erau apropiați, se întâlnea cu ei în conjuncturi sociale, iar cei peste care dădea la petreceri nu-i erau prieteni adevărați. Momentele de felul acesta scoteau în evidență ceea ce știa deja, că viața lui Paul nu avusese adâncime sau substanță. Pentru el, totul se rezuma la distracție, cu cât mai puține responsabilități posibile. Era dificil să găsești oameni cărora să le pese cu adevărat de el – în afară de Arnold Sands, avocatul lui, care îi fusese prieten și confident. Deja era ciudat să știe că Paul nu mai era. Și Véronique era recunoscătoare că avea de planificat înmormântarea, astfel încât nu avea timp să se gândească, dar tristețea pe care i-o provocase moartea lui își făcea simțită prezența oricum.

Un reprezentant al companiei Air France veni să o conducă la coborârea din avion și o ajută să treacă de biroul de imigrație și vamă, dat fiind că nu avea nimic de declarat. Purta o rochie neagră simplă de bumbac, care părea potrivită, având în vedere motivul întoarcerii ei. Nu era văduva lui, dar era aproape ca și când ar fi fost. Trebuia să își reamintească, așa cum făcuse Timmie când vorbiseră, că ea și Paul nu mai erau căsătoriți. Dar tocmai pierduse o mare parte din experiența ei de viață. Și îi reamintea de tristețea agonizantă pe care o simțise când își pierduse părinții pe când era tânără. Apoi nu se putuse baza decât pe Paul, după ce se cunoscuseră. Iar acum nu se avea decât pe ea. Mai cu seamă, în ultimii ani și după

divorț, nu se bazase niciodată pe Paul pentru a lua vreo decizie, ci fusese exact invers. Îndeosebi după ce îmbătrânise, venea la ea când avea nevoie de ceva, când avea o problemă sau când dorea sfaturi. După ce se maturizase, ea era de departe mai înțeleaptă decât el, iar Paul știa foarte bine asta. Se aștepta ca ea să ia toate deciziile când venea vorba de copiii lor și nu voia să știe despre problemele acestora, ci doar despre victoriile și bucuriile lor. Era întruchiparea tipului cu care să te distrezi. Iar ea era fundația pe care era construită viața lor, persoana pe care toată lumea știa că putea conta. El era un fanfaron și nimic altceva.

Menajera o aștepta la apartament când ajunse. Carmina își exprimă condoleanțele pentru domnul Paul.

– A fost un bărbat bun, spuse ea, făcându-și semnul crucii.

Nu-l cunoscuse pe Paul pe vremea când călcase strâmb în timpul căsătoriei lor și, așa cum era cu toată lumea, el fusese drăguț cu ea. Se făcea ușor plăcut, dacă nu aveai așteptări de la el.

Véronique se duse în birou și dădu toate telefoanele necesare, în timp ce Carmina îi despachetă bagajul. Apoi îi trimise un mesaj lui Timmie, pentru a o anunța că ajunsese acasă. Se lăsă pe spateaza scaunului de la birou și bău ceașca de cafea pe care i-o lăsase Carmina acolo. Nu lucra pentru ea decât în timpul zilei. Véronique nu avea nevoie de cineva acolo noaptea și prefera să fie singură. Își gătea când îi era foame și nu dorea presiunea de a avea pe cineva care să-i prepare mâncarea. La fel proceda și în Paris, unde avea o cameristă care venea în timpul zilei. După ce fetele crescuseră, își simplificase viața și avea foarte puțini angajați. Pe vremea când trăia cu Paul, iar fetele erau mici, el insistase să aibă mulți angajați. Aranjamentul actual îi convenea mult mai mult. Nu-i plăcea să fie servită, deși era recunoscătoare că o avea pe Carmina acum, iar apartamentul ei de pe Fifth Avenue era mare.

Véronique avea două camere de oaspeți, propriul apartament cu o priveliște splendidă spre Central Park și pereții perfecți pentru tablourile ei. Deținea încă o colecție remarcabilă, alcătuită din tablourile impresioniste ale bunicului ei, și trimisese câteva la Paris. În apartamentul din New York se aflau câteva tablouri de Renoir, două de Degas, un Pissarro și un Mary Cassatt, pe care îl adora în

dormitorul ei, un Chagall, după care era înnebunită, un Picasso în sufragerie şi nenumărate picturi mai mici de Corot şi de alţi pictori, ca şi o serie de desene de Renoir. Apartamentul era decorat elegant în tonuri calde. Prefera lucrurile simple, de calitate foarte bună şi întotdeauna avusese o pasiune pentru artă.

Iar în holul care ducea spre dormitoare atârnase câteva dintre portretele pe care le pictase, inclusiv unul al tatălui ei. Pictase tablouri mari, impresionante în ulei, şi femei în stilul lui John Singer Sargent. Fără îndoială, avea talent, deşi nu îl folosise în nici un fel de ani de zile. Desena ocazional, dar asta era tot. Şi făcuse portrete încântătoare ale fiicelor ei, care se aflau în încăperea de garderobă. Una dintre cele mai mari fascinaţii ale ei fusese studierea şi cercetarea falsurilor, de care ştia că fusese intrigat şi bunicul ei. Dar nu urmase nici calea aceea, deşi avea ochiul format în detectarea marilor falsuri. Iar mama ei pictase acuarele, pe care Véronique le atârnase în camerele de oaspeţi. Erau liniştitoare şi drăguţe. Aveau arta în sânge, deşi nici una din fiicele ei nu voise vreodată să deseneze sau să picteze. Pasiunea aceasta părea că se încheie odată cu Véronique.

Timmie o sună la ora patru după-amiază şi îi spuse că aveau să se întâlnească la Frank Campbell şi că Joy hotărâse să le însoţească. Se întâlniră în hol, după ce Véronique veni pe jos de la apartament. Timmie purta încă hainele de lucru, iar Joy se schimbase, punându-şi o fustă neagră, şi mai scurtă, şi tocuri. Arăta de parcă tocmai coborâse de pe coperta revistei *Vogue*. Mama lor fu încântată să le revadă, le sărută pe amândouă şi le mulţumi că se întâlniseră cu ea.

Erau trei femei foarte frumoase când se întâlniră cu administratorul pentru a organiza funeraliile lui Paul şi un priveghi cu o seară înainte. Nu fusese o fire religioasă, spre deosebire de Véronique; totuşi nu intenţiona să facă nimic exagerat. Şi vorbise cu preotul de la St. Ignatius în după-amiaza aceea, stabilind data şi ora slujbei de înmormântare peste două zile. Avea toate informaţiile pregătite când se aşezară în biroul administratorului, ceea ce nu le surprinse pe fiicele ei. Mama lor planificase deja înmormântarea lui Paul.

Se ocupară de toate sarcinile neplăcute la Campbell, iar administratorul i se adresa întruna lui Véronique ca şi când ea ar fi fost

văduva răposatului – nu avea rost să explice că erau divorțați de douăzeci de ani. Apoi se întoarseră toate în apartamentul ei, unde veni și Juliette. Fusese prea mâhnită ca să se vadă cu ele la serviciul de pompe funebre. Părea tulburată și răvășită când ajunse la apartament, izbucni imediat în lacrimi și rămase plângând în brațele surorii ei mai mari. Timmie se abținu să facă diverse comentarii acide despre tatăl ei, dar Joy îi citea în ochi gândurile. Nu era nici un secret pentru ele cu privire la atitudinea critică pe care o afișase Timmie întotdeauna în privința lui. Lui Juliette îi luă o oră să se calmeze și apoi merseră în bucătărie să mănânce ceva. Carmina plecase deja. Mama lor sugeră să comande de mâncare, dar nimănui nu îi era foame, iar Juliette adusese o cutie cu produse de patiserie, însă nimeni nu vru să se atingă de ele. Silueta ei rotunjoară era dovada că degusta produsele pe care le vindea, în vreme ce surorile și mama lor erau mai atente la ceea ce mâncau, și asta se vedea. Produsele de patiserie rămaseră neatinse; doar Juliette ronțăia dintr-un croasant cu ciocolată.

– Nu pot să cred că a murit, spuse Juliette pentru a suta oară, iar Joy recunoscu că nici ei nu-i venea a crede.

Véronique se gândea la același lucru, dar era distrasă de detaliile înmormântării pe care o organiza ca tribut final pentru tatăl copiilor ei și pentru bărbatul pe care îl iubise cu atâta pasiune, cu multă vreme în urmă. Florile aveau să fie spectaculoase și alesese și muzica lui preferată. Era ultimul ei dar pentru el și voia să fie pe atât de respectabil și de elegant, pe cât și-ar fi dorit el. La fel cum trăise, Paul Parker urma să părăsească scena cu stil.

Cele patru femei rămaseră în bucătărie timp de două ore, discutând și bând ceai. Timmie îndrăzni să sugereze la final că Juliette îl jelea pe tatăl absent din viețile lor la fel de mult ca pe unul care fusese prezent.

– E îngrozitor să spui așa ceva, interveni Juliette imediat, în apărarea lui. A fost un tată minunat.

Timmie strânse din dinți și rămase tăcută, iar Véronique le distrase cu noi detalii care erau o binecuvântare pentru ea. Nu voia ca fetele să se certe tocmai acum, deși știa că ceea ce spusese Timmie era adevărat. Juliette își făcuse iluzii cu privire la tatăl ei întreaga

viaţă şi, deşi spunea că vorbeau aproape zilnic, nimeni nu preciză că ea era cea care îl suna. În cele din urmă, Timmie şi Joy plecară în centru spre apartamentul lui Timmie, iar Juliette se întoarse în Brooklyn pentru a fi singură.

Mergeau toate la priveghi în seara următoare şi la înmormântare în următoarea zi. Un anunţ în acest sens urma să fie făcut în *Times*, iar Véronique aranjase ca două maşini să vină să le ia pe fete şi să le aducă la înmormântare. Voia să uşureze lucrurile pentru ele cât putea. Ştia cum e să-ţi pierzi tatăl, şi nimeni nu îi uşurase situaţia când trecuse şi ea, la rândul ei, prin asta. Simţea că măcar atât putea face pentru ele. Era ceva obişnuit pentru ea să se gândească la tot ce putea face ca să le uşureze viaţa, deşi ele nu observau şi erau deprinse ca mama lor să facă totul pentru toată lumea, în felul ei tăcut şi metodic. Aşa făcea de când se ştiau.

Rămase pierdută în gânduri după ce fetele plecară, îngrozită de formalităţile următoarelor două zile. Nu se putea abţine să nu îşi spună că iarăşi o părăsise, lăsând-o să îşi consoleze fiicele, să aibă grijă de tot, să plătească toate facturile. Era un lucru de care el fusese mereu sigur, chiar şi atunci când era în viaţă. Nici după ce murise nu se schimbase nimic. Dar, deodată, i se făcu dor să îl poată suna. Nu avea prieteni cu care să-şi dorească să împărtăşească lucrul acesta, şi cei mai mulţi dintre ei nu ar fi înţeles. Relaţia lor era prea neobişnuită printre oamenii divorţaţi, mai ales că el nu se purtase niciodată ca un tată sau ca un soţ, dar fusese prietenul ei, şi asta mai mult de jumătate din viaţa ei adultă. Era o mare pierdere, iar el avusese eleganţa, distincţia şi stilul unor vremuri apuse.

Priveghiul de a doua zi fu simplu şi formal. Nenumăraţi oameni pe care nu-i cunoştea veniră să semneze în registrul îmbrăcat în piele pe care îl aşezase acolo. Erau tinere drăguţe, mai tinere decât fiicele sale, care nu se prezentară, cupluri bine îmbrăcate şi o serie de bărbaţi apropiaţi de vârsta lui, care îi fuseseră cunoştinţe sau prieteni. Câţiva dintre ei îi strânseră mâna lui Véronique, prezentându-i condoleanţe, şi câţiva dintre ei priviră spre Timmie, Juliette şi Joy, care purtau rochii negre simple şi stăteau serioase lângă mama lor. Apoi plecară toate acasă, epuizate.

A doua zi, lucrurile se desfășurară la fel, deși pe o scară mai mare. Spre marea surpriză a lui Véronique, persoanele îndoliate aproape că umplură biserica. Mireasma florilor albe parfumate era grea în aerul din biserică. Erau pretutindeni în biserică în urne uriașe, iar peste sicriul de mahon pe care îl aleseseră era o jerbă de mici orhidee albe; Véronique reușise să găsească doi prieteni de-ai lui care să îi poarte sicriul împreună cu Bertie și Arnold, ceilalți patru fiind trimiși de serviciile funerare Frank Campbell, însă sicriul fu deplasat pe rotile.

Bertie nu venise la priveghi cu o seară în urmă, dar apăru la biserică înainte de slujbă, pentru a se întâlni cu Véronique și cu fetele. Fură surprinse că era însoțit de o tânără. Aceasta purta o fustă neagră scurtă, o bluză neagră de mătase decoltată, pantofi cu toc cui, un machiaj prea strident și părea plictisită. Nu le adresă nici măcar un cuvânt, iar Bertie nu le-o prezentă. Habar n-aveau dacă era iubita lui sau doar o femeie pe care o adusese cu el. Nu se deranjă să le explice și nimeni nu îl întrebă.

Părea oarecum iritat că se află acolo, deși purta un costum negru adecvat, cămașă albă și o cămașă neagră Hermès, pantofi scumpi bine lustruiți, și era la fel de chipeș ca și tatăl său. Îi semăna, dar nu avea inima lui. Paul fusese egoist și narcisist, dar avea și o latură afectuoasă. Privirea pe care le-o aruncă Bertie mamei și surorilor sale vitrege era calculată și glacială. Véronique îl invitase să stea în strana din față împreună cu ele – era fiul lui Paul la urma urmelor. După ce sicriul fu depus, el se strecură pe banca din față cu tânăra care îl însoțea și vorbiră în șoaptă, așteptând să înceapă slujba.

Toate fură de acord după aceea că fusese o slujbă frumoasă, demnă de tatăl lor. Oamenii își strânseră mâinile în fața bisericii, iar familia dispăru spre cimitirul Woodlawn din Bronx, unde preotul rosti o scurtă cuvântare, și sicriul fu depus în mormântul familiei lui Véronique. Nu știa unde altundeva să-l îngroape, nu voise să cumpere un loc de veci separat și presupuse că fetelor le-ar plăcea ca el să se odihnească alături de restul familiei. Și părinții lui Véronique erau îngropați acolo.

Bertie se întoarse în oraș împreună cu tânăra într-o altă mașină și între timp reușiseră să afle că o chema Debbie. Toată lumea se reuni în apartamentul lui Véronique, unde firma de catering pregătise

un bufet complet în sufragerie. Erau flori peste tot şi peste o sută de oameni mâncau, vorbeau şi îi aşteptau. Singura persoană din mulţime pe care Véronique o recunoscu fu Arnold, a cărui faţă se lumină când o văzu şi se apropie de ea şi de fete.

– Zici că e nuntă, îi spuse Timmie printre dinţi, vădit dezaprobator, lui Joy, care încuviinţă din cap. Aşa era. Mama lor făcuse o treabă minunată în onoarea lui, ceea ce nu era deloc surprinzător. A făcut asta pentru el, pentru ea sau pentru noi? întrebă Timmie cu voce tare.

– Probabil că toate trei, răspunse Joy, în timp ce Arnold o îmbrăţişa pe mama lor.

Fusese evident pentru toată lumea, timp de ani de zile, că avea o slăbiciune pentru ea şi i-ar fi plăcut teribil să-i dea curs, dar Véronique nu era deschisă în acest sens şi, deşi era amabilă cu el, i-o arătase întotdeauna în mod clar. El avea şaizeci şi ceva de ani şi era un avocat de mare succes, un bărbat atrăgător, divorţat de mulţi ani. Véronique nu era deloc interesată de el, doar în calitate de avocat şi de cel mai apropiat prieten al lui Paul. Oricare ar fi fost aspiraţiile lui, pentru ea la asta se rezuma totul.

– Ai făcut o treabă minunată, o complimentă Arnold, iar ea zâmbi şi îi mulţumi, în vreme ce Juliette se servea la bufet, părând în continuare devastată de serviciul funerar.

„Ave Maria" aproape că o distrusese şi părea în continuare zguduită, în vreme ce îşi umplea farfuria. Joy şi Timmie stăteau în picioare şi vorbeau încet. Nici una din ele nu cunoştea pe nimeni din încăpere, printre prietenii lui Paul. Oamenii păreau a fi ceea ce erau, mondeni şi aristocraţi, care îl cunoscuseră fără a-i deveni apropiaţi, dar veniseră oricum şi se bucurau de atmosfera de petrecere din reşedinţa fostei sale soţii.

– Pesemne că mama ta a cheltuit o avere pe toate astea, comentă Bertie în mod nepoliticos, adresându-i-se lui Timmie, iar ea se uită urât la el.

– Se pare că a considerat că tata o merita, spuse ea serioasă.

Joy stătea acolo şi se întreba dacă aveau să iasă scântei, exact în clipa în care Arnold se îndreptă spre ei. Toate cele trei surori erau

împreună cu Bertie, în timp ce Véronique îi spunea ceva unuia dintre chelneri, care le turna oaspeților vin alb și șampanie.

– Aș dori să fac o sugestie, dat fiind că sunteți cu toții aici, spuse Arnold afabil. Nu se mai face o citire formală a testamentului. De vreme ce Joy este în oraș, ce-ar fi să ne strângem mâine cu toții la mine la birou și să îl parcurgem? Astfel, putem să discutăm și vă pot răspunde la toate întrebările pe care le-ați avea.

Părea o idee rezonabilă și nu o făcu să sune amenințător. Nici unul din ei nu se aștepta ca tatăl lor să lase o avere, singura proprietate de care aveau cunoștință fiind castelul din Franța, dacă nu cumva îl ipotecase în întregime, lucru pe care nu-l știa nimeni. Nu fusese niciodată foarte responsabil când era vorba de bani.

– Mi se pare o idee bună, spuse Bertie, plin de interes, iar fetele încuviințară din cap și părură surprinse.

Nici una din ele nu se gândise la testament.

– Aveți timp cu toții? întrebă Arnold, când li se alătură și Véronique.

– Pentru ce? întrebă ea.

– M-am gândit că putem să citim cu toții testamentul mâine și să terminăm cu asta, spuse Arnold. Cred c-ar fi drăguț dacă ai veni și tu, i se adresă lui Véronique. Ea păru surprinsă. Nu se aștepta ca Paul să-i lase ceva, dat fiind că tot ce avusese el primise de la ea și presupunea că avea să le revină fetelor și ceva lui Bertie, dar cu siguranță nimic ei.

– Ce părere aveți despre prezența mea acolo? le întrebă ea pe fete, și toate răspunseră că ar prefera ca ea să participe, iar Bertie spuse că nu-i păsa.

Era lesne de înțeles că nu îl interesa decât să afle ce îi lăsase lui.

– E bine pentru toată lumea mâine la nouă? întrebă Arnold grupul moștenitorilor și pe mama acestora, și toată lumea fu de acord. Pe mâine atunci.

Zâmbi și plecă la scurt timp după aceea. Bertie ieși imediat după Arnold, iar Timmie îi spuse să nu vină cu Debbie la întâlnirea de a doua zi.

– Evident, spuse el, cu o privire disprețuitoare.

Timmie reușea întotdeauna să îl înfurie. O făcea intenționat. Nu îl putea suporta, și sentimentul era absolut reciproc. Debbie nu le adresă nici o vorbă nici lui Véronique, nici fetelor când se îndepărtară, vorbind doar cu Bertie.

Ceilalți oaspeți plecară două ore mai târziu, după ce isprăviră toată mâncarea și o cantitate uimitoare de șampanie. Timmie comentă că veniseră pentru mâncarea și șampania gratuite mai mult decât pentru tatăl lor, iar Véronique o privi dezaprobator. Și, după ce plecară fetele, toată lumea era epuizată.

În apartamentul rămas gol, Véronique se simțea de parcă ar fi fost călcată de un autobuz. Îi părea rău că agrease să meargă la întâlnirea de a doua zi la biroul lui Arnold. Nu avea nici un motiv să se afle acolo și nu i se părea necesar. Era atât de epuizată emoțional, încât nu voia decât să doarmă dimineață, dar fusese de acord să meargă și nu voia să anuleze, supărându-le pe fete. Își scoase hainele, se întinse în pat și adormi fără ca măcar să stingă lumina. Era ușurată să știe că își făcuse treaba bine și că Paul fusese înmormântat exact cum și-ar fi dorit, cu toată pompa și ceremonia pe care ar fi simțit că le merita.

Capitolul 3

A doua zi dimineaţă, Véronique merse la biroul lui Arnold pentru a marca ultimul capitol al chinului. Înmormântarea din ziua precedentă fusese îndeajuns de grea. După ce aveau să audă detaliile testamentului puteau să-şi vadă de viaţă. Timmie şi Joy erau pregătite să o facă. Juliette plănuia să îşi închidă magazinul de sendvişuri în august până la începutul lui septembrie. Iar în drum spre biroul avocatului, Véronique se gândea când să se întoarcă în Franţa. Închiriase casa din St. Tropez până la sfârşitul lunii, dar nu avea dispoziţia necesară să se întoarcă acum. Parisul era mort vara, aşa că nu voia să fie acolo, iar în New York era prea cald. Nu se hotărâse. Nu se obosise să îşi facă planuri pentru august şi nu era sigură ce avea să facă în continuare. Ajunse la biroul lui Arnold înainte de a ajunge la vreo concluzie şi descoperi că sosise prima. Traficul fusese mai lejer decât crezuse.

– Ai făcut o treabă frumoasă ieri, nu e de mirare, spuse Arnold cu căldură, după ce o sărută pe amândoi obrajii, apoi o îmbrăţişă, puţin cam strâns.

Era întotdeauna mai prietenos decât îi plăcea ei. Vorbiră despre fete câteva minute, apoi toată lumea sosi aproape în acelaşi timp. Bertie purta un alt costum arătos, o cămaşă bleu şi cravată bleumarin, business. Arăta ca un bancher prosper, nu ca un escroc ce era.

Arnold îi conduse în sala de conferinţe, unde secretara le oferi cafea sau ceai, dar toţi refuzară. Voiau să termine întrunirea mai repede şi să lase în urmă chestiunile legate de afaceri, prilejuite de

moartea tatălui lor. Joy își rezervase deja un bilet de avion spre Los Angeles în după-amiaza aceea și spuse că avea o audiție a doua zi pentru un mic rol într-un serial, iar restaurantul la care lucra cinci seri pe săptămână avea nevoie de ea. Era un loc aglomerat, iar bacșișurile substanțiale o ajutau să-și plătească chiria; așa că nu voia să îi înfurie pe proprietari și să găsească pe altcineva în locul ei.

Arnold afișă la începutul întrevederii o mină serioasă.

– Eu și tatăl vostru am discutat testamentul lui pe îndelete anul trecut, când încă era suficient de sănătos pentru a putea face asta, astfel încât vreau să încep prin a vă spune că prevederile lui sunt oarecum neortodoxe, ceea ce a și intenționat. Aveam puncte de vedere foarte diferite cu privire la felul în care trebuie gestionate aceste lucruri, dar trebuie să recunosc că ale lui au fost mai creative decât ale mele. Și a fost foarte influențat de faptul că știa că veți primi cu toții, într-o bună zi, moșteniri însemnate de la mama voastră și că viitorul vostru este asigurat datorită ei, ceea ce tatăl vostru a considerat că îi permitea să vadă lucrurile diferit. A dorit să se ocupe de nevoile voastre imediate, nu de cele pe termen lung, care sunt acoperite.

Arnold știa, la fel cum știuse și Paul, că filosofia fostei sale soții era ca fetele să își câștige traiul și să se întrețină singure, indiferent ce aveau să moștenească mai târziu. Ea voia să fie plasa de siguranță pentru ele în cazuri speciale și dacă apărea vreo urgență, nu sursa de bani din care să trăiască. Se aștepta ca ele să câștige acei bani singure, și o făceau cu energie toate trei. Paul nu fusese de acord cu ea, considerând că ar trebui să fie mai generoasă, dar ea rămăsese neclintită în hotărârea de a nu le distruge prin a le încuraja să trăiască ca niște fete răsfățate și bogate sau ca tatăl lor, risipind prea mult din banii altcuiva, ceea ce făcuse el cu ea. Credea că nu este un exemplu de urmat și nu era modelul pe care și-l dorea pentru ele. Iar Arnold era impresionat de lecțiile pe care ea încerca să li le dea, chiar dacă lui Paul nu îi plăcea. Le învățase să se descurce singure, în ciuda averii pe care o deținea ea și pe care aveau să o moștenească de la ea într-o zi. Și în mod sigur nu erau nici leneșe, nici răsfățate, fie că aproba carierele pe care și le aleseseră sau nu.

– Așadar, testamentul, continuă el, reflectă filosofia aceea bazată pe dorința lui de a schimba lucrurile pentru voi acum, dat fiind că viitorul vostru pe termen lung este asigurat de mama voastră. Și, în acest scop, vă lasă sume diferite, ceea ce este, de asemenea, neobișnuit, dar reflectă, credea el, ce nevoi aveți fiecare dintre voi în contextul a ceea ce faceți în prezent cu viețile voastre. Nu reflectă, după cum s-a exprimat el însuși în testamentul său, vreo deosebire în ceea ce privește dragostea pe care v-a purtat-o fiecăruia dintre voi. Se uită la fiecare dintre ei, iar Véronique observă că Bertie avea o expresie plină de speranță, oarecum nerăbdătoare. Nu-i păsa de raționamentele tatălui său – nu voia să știe decât ce avea să primească. Tatăl vostru a vrut ca fiecare dintre voi să primească ceea ce i-ar fi de cel mai mare folos și a fost cât se poate de precis în acest sens, explică el, iar cele trei fete încuviințară din cap.

Apoi Arnold luă testamentul lui Paul și citi direct din el. Avea copii pe care să le înmâneze fiecăruia dintre ei, dar nu le distribuise încă. Preferă să le explice mai întâi.

– „Fiicei mele Timmie, pe care o iubesc și o admir enorm, îi las următoarea sumă." Arnold o menționă, iar Timmie făcu ochii mari, surprinsă. Și ei, și celorlalți li se părea o sumă colosală. „Iar dorința mea este să își cumpere o casă cu banii aceștia, într-un cartier care i se pare potrivit, pentru a-și deschide propriul centru de întrajutorare a oamenilor sărmani cu care lucrează, punând bazele propriei fundații, astfel încât să poată face cât mai mult bine, cu libertatea de care are nevoie pentru a face exact ce dorește. Am încredere deplină că va face o treabă minunată pe cont propriu. Și, prin ea, pot să-i ajut și eu pe oamenii pe care nu i-am sprijinit niciodată în timpul vieții. Sper că moștenirea pe care i-o las va îmbunătăți întru câtva părerea ei proastă despre mine ca om foarte egoist. Am fost într-adevăr astfel, dar dorința mea este să o ajut și, prin ea, pe acești oameni aflați în nevoi, acum."

Ochii lui Timmie erau scăldați în lacrimi în timp ce asculta. Nu se așteptase la așa ceva de la tatăl ei, iar surorile și mama sa zâmbeau aprobator printre lacrimi.

– Nu știu ce să spun, începu ea în șoaptă, profund mișcată de gestul lui.

– Eu şi tatăl tău ne-am documentat, şi suma pe care ţi-a lăsat-o pare să fie potrivită pentru a acoperi achiziţia unei case, aşa cum a descris-o, şi pentru cele necesare în scopul iniţierii unui astfel de proiect. Apoi, pentru a-i lămuri pe toţi ceilalţi, spuse: Moştenirea ta este cea mai mare.

Toată lumea încuviinţă, iar fetele nu părură deranjate, deşi Bertie avea un aer încordat. I se părea că sunt prea mulţi bani şi se îndoia că tatăl său avea de patru ori pe atât pentru fiecare dintre ei.

– „Iar lui Juliette, mult iubita mea fiică", continuă Arnold, „vreau să îi las darul timpului, astfel încât să poată angaja oameni care să lucreze la brutăria ei, un manager, ca să poată pleca, să călătorească şi să trăiască mai mult decât a făcut-o în ultimii ani. Îi las îndeajuns pentru a plăti câţiva angajaţi, pentru a aduce îmbunătăţiri magazinului de sendvişuri şi pentru a-l extinde, dacă doreşte. Dar, draga mea Juliette, vreau să ieşi şi să trăieşti. Eşti o femeie minunată şi ai nevoie să vezi lumea mai mult decât ai văzut-o până acum."

Îi lăsase o sumă frumuşică, deşi mult mai mică decât lui Timmie, iar ea suspină recunoscătoare. Juliette nu avusese nevoie şi nu dorise niciodată sume mari de bani, iar moştenirea pe care i-o lăsase i se părea mai mult decât generoasă. Zâmbi printre lacrimi, privind spre surorile ei, şi, stând lângă Timmie, o strânse pe aceasta de mână. Nu era deloc geloasă pentru ceea ce el îi lăsase surorii ei mai mari – nu ar fi ştiut ce să facă cu suma aceea. Şi dacă Timmie deschidea un centru pentru oameni fără adăpost, chiar dacă unul mic, avea nevoie de mult mai mulţi bani decât avea nevoie ea pentru a face îmbunătăţiri la brutărie şi a angaja oameni, astfel încât să poată pleca din când în când. Tatăl lor calculase bine şi stabilise sumele lăsate moştenire în aşa fel încât să răspundă nevoilor fiecăreia, exact cum afirmase Arnold. Şi era limpede că se gândise bine la asta.

– „Şi frumoasei mele mezine, Joy", continuă Arnold, „deşi ştiu că mama ei nu este de acord cu cariera de actriţă, cred că are cu adevărat talent şi aş vrea să fiu îngerul care o ajută să îşi împlinească visul. Cu banii pe care i-i las, vreau ca ea să îşi angajeze un impresar decent, sper că cel mai bun din L.A., pentru a o ajuta să se lanseze în carieră şi pentru a-şi găsi un agent mai bun. Îi ofer îndeajuns încât să ia lecţii de actorie de la cel mai bun profesor din L.A. şi îndeajuns

să trăiască timp de doi ani, astfel încât să nu mai fie nevoită să lucreze ca ospătăriță și să se concentreze pe deplin asupra dezvoltării carierei de actriță, ca să poată avea succesul pe care îl merită."

Împreună cu Arnold calculase suma care i-ar permite să urmeze câteva dintre căile la care nu avusese acces până atunci, deoarece nu avea banii necesari, și să înceteze munca de ospătăriță, de vreme ce Véronique refuzase să finanțeze o carieră cu care nu era de acord. Joy stătea și asculta radioasă, aruncând spre mama ei o privire plină de scuze și fu ușurată să vadă că și ea zâmbea. Toată lumea zâmbea. Și știa că ceea ce îi lăsase era mai mult decât suficient pentru a o ajuta să facă un salt profesional major. Era exact ce avea nevoie și suna perfect pentru ea.

Apoi Bertie începu să se foiască pe scaun, părând nerăbdător. Se săturase să audă despre fete și visurile lor. Nu voia să afle decât despre el însuși.

– „În plus", spuse Arnold, în timp ce Bertie părea ușurat, ajungeau în sfârșit la partea din testament care-l privea pe el, „îmi las castelul de lângă St. Paul de Vence, în patru părți egale, câte una fiecăreia dintre cele trei fiice ale mele, Timmie, Juliette și Joy, și" – Arnold păru să ezite înainte de a continua, în vreme ce ei îl ascultau – „cea de-a patra parte egală fiicei mele Sophie Agnès Marnier, fiica lui Elisabeth Marnier, cu care am avut o relație tandră timp de câțiva ani. Îmi dau seama că existența lui Sophie, și aceea a mamei sale, vor fi un șoc pentru toți copiii mei și pentru Véronique, și pentru asta îmi cer scuze. Existența lui Sophie și a mamei sale nu știrbește cu nimic dragostea mea pentru cele trei fiice mai mari ale mele, nici pentru Véronique, cât am fost căsătorit cu ea. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă și doresc să-mi recunosc cea mai mică dintre fiice acum, la moarte, și să fac pentru ea ce nu am făcut în timpul vieții. Doresc ca ea să dețină o parte egală din castel împreună cu surorile ei, primind fiecare câte o pătrime, și îi las banii rămași lui Sophie, după ce primele mele trei fiice vor primi ceea ce li se cuvine. Va fi o cotă mult mai mică decât ceea ce vor primi ele, dar le va ajuta pe ea și pe mama sa, fiindu-i de folos lui Sophie și ușurând povara de pe umerii mamei sale, măcar atât pot face pentru ele acum."

Se lăsă o liniște mormântală în încăpere după ce vorbi Arnold. Nimeni nu mișcă, nimeni nu rosti un cuvânt, nimeni nu îndrăzni să respire. Nici măcar Véronique, care arăta ca și când ar fi împietrit pe scaun. Joy părea a fi cea mai șocată. Întotdeauna crezuse că era fetița lui, copilul lui preferat, până acum două minute, și își dădea seama în clipa aceea că el avea o altă fiică mai mică și că ea nu fusese deloc fetița lui. Toate lumea era uluită.

– Câți ani are? întrebă în cele din urmă Véronique cu vocea sugrumată, și el știu cât de dureros avea să fie răspunsul pentru ea.

– Sophie are douăzeci și trei de ani; e cu trei ani mai mică decât Joy.

Știau amândoi ce însemna acest lucru. Paul era încă soțul lui Véronique când se implicase într-o relație cu mama fetei. Sophie se născuse cu trei ani înainte de divorț, când totul era aparent bine între ei, iar ea nu aflase încă despre aventurile lui. Aflase despre ele după ce se despărțiseră, și fusese un șoc care condusese la destrămarea căsnicei lor, dar Elisabeth Marnier nu era un nume pe care îl recunoștea. Reușise să păstreze secretul asupra ei până în acel moment. Și fusese ceva serios în mod evident, dat fiind că avuseseră un copil. Véronique știa că nu ar fi trebuit să fie surprinsă de Paul, dar era, iar el îi ascunsese asta în toți acei ani.

Fetele rămaseră fără cuvinte în timp ce Arnold continuă. Iar Bertie se făcu roșu ca focul la față. Ascultase cu atenție și putea calcula opțiunile. Cele patru fete deveniseră proprietarele castelului – lui nu îi revenea nici o cotă –, iar banii rămași mergeau la fiica nelegitimă a tatălui său, Sophie, ceea ce însemna că lui nu îi mai rămânea nimic.

– „Iar fiului meu Bertrand", continuă Arnold, „pentru care am finanțat nenumărate afaceri riscante, toate eșuate din pricina lipsei de judecată, a bunelor practici și a unor planuri solide de afaceri – și a cărui mamă vitregă a fost mult mai generoasă decât mine când era mai tânăr, având la fel de puțin succes timp de cincisprezece ani –, consider că ai avut mult mai multe avantaje decât surorile tale și mult mai mulți bani decât le las lor, de vreme ce nu le-am dat nici un ban până acum. După estimările mele, ai primit deja mult mai mult decât partea care ți se cuvine din averea mea și decât ajutorul

oferit de mama ta vitregă și mă tem că tot ce ți-aș lăsa ar fi irosit ca și restul. Știu că este o lecție grea pentru tine, fiule, și te iubesc, dar acum trebuie să muncești singur, să îți câștigi traiul corect și cinstit și să înveți ceea ce eu și Véronique am încercat să te învățăm fără sorți de izbândă. Trebuie să îți construiești cariera și averea singur, fără ajutor, fără scurtături, pentru a obține rezultatele pe care le vrei. E singura cale care va avea vreo însemnătate pentru tine. Sper că vei munci din greu și vei acționa înțelept în viitor, judecând cumpătat. Ți-am dat tot ajutorul pe care ți l-am putut da cât am fost în viață. Acum sper că te vei descurca singur. Și, deși e posibil să ți se pară o decizie aspră, fii sigur că te iubesc, fiule."

Când Arnold termină de citit, Bertie explodă pe scaunul lui, privind furios spre fete și spre Véronique.

– Căţelelor! Toate! L-aţi stors de toţi banii, linguşindu-l când l-aţi vizitat, plângându-vă şi vorbindu-mă de rău! Şi tu! spuse el, întorcându-se furios pe Véronique. Tu, cu predicile tale despre cum să reuşeşti pe cont propriu, ai făcut pe toată lumea să se târască în faţa ta pentru bani, pretinzând că eşti săracă – tu ai făcut asta, tu l-ai convins să mă distrugă, astfel încât să ia fetele tot.

Știau cu toții că nimic din ceea ce spunea nu era adevărat. Nu se plânseseră niciodată tatălui lor și nu așteptaseră nimic de la el. Iar Véronique nu pretinsese niciodată că era săracă și nici nu se așteptase ca odraslele ei să se târască pentru bani. Dorise ca ele să aibă slujbe oneste și să își câștige traiul prin muncă. Și, după cum afirmase Paul în testamentul său, fusese mult mai generoasă și mai tolerantă cu Bertie decât fusese vreodată cu fetele. Dorise să îi țină locul mamei pe care nu o avusese niciodată. Întotdeauna îi fusese milă de el din această pricină și îi găsise scuze, pe care nu le aprecia și nu le merita. Dar Bertie era orb de furie din pricină că tatăl său nu îi lăsase nimic prin testament.

– Asta e tot pentru mine? spuse el întorcându-se spre Arnold, care încuviință din cap.

– Da, Bertie. Îmi pare rău. S-a gândit că te ajută.

Iar Arnold fusese de acord, lucru pe care nu îl spuse în clipa aceea. Bertie era un mare risipitor, și ar fi fost inutil să îi dea ceva. Fetele aveau să folosească banii lui Paul mai bine, constructiv. Bertie

i-ar irosi pe proiecte fără succes, aruncându-i pe apa sâmbetei, lucru pe care Paul îl înţelegea. Era realist în privinţa fiului său.

– Mai vorbim despre asta! le spuse el ameninţător lui Véronique şi fetelor. Nu s-a terminat aici, nici pe departe.

Apoi ieşi cu paşi mari din sala de conferinţe, trântind uşa, în timp ce fetele rămaseră tăcute.

Fusese o zi plină de şocuri şi surprize de pe urma tatălui lor, pentru Véronique, la fel de mult ca şi pentru toţi ceilalţi. Vestea despre fiica sa nelegitimă era mult mai şocantă şi mai supărătoare pentru ele decât orice ar fi putut spune Bertie sau decât faptul că fusese exclus din testament, ceea ce le uimise şi pe ele. Presupuseseră că Bertie avea să primească o parte din averea tatălui lor. Dar nu se aşteptaseră niciodată să nu îi lase nimic şi să apară o nouă soră. Véronique era încă palidă şi zguduită până în străfundurile fiinţei sale când fetele începură să vorbească toate deodată, întrebându-l pe Arnold despre Sophie.

Apoi Arnold le rugă să facă linişte din nou. Mai erau lucruri de spus.

– „Şi fostei mele soţii, Véronique, pe care o iubesc profund şi care este o femeie extraordinară, îi las dragostea mea, inima mea, amintirile noastre şi o rugăminte. Rugămintea este să înceapă să picteze din nou. Ai un talent uriaş şi ar trebui să te reapuci de pictură. În plus, îţi las pictura pe care am cumpărat-o în luna de miere în Veneţia, considerată a fi de Bellini, dar care nu a fost niciodată autentificată şi despre care tu crezi că este un fals. Am iubit amândoi pictura aceasta, indiferent de valoarea ei sau de faptul că este lipsită de valoare. Ai promis că vei afla de unde provine şi nu ai făcut-o. Dacă nu are nici o valoare, sper că va reînvia amintiri fericite pentru tine, la fel cum a făcut-o pentru mine. Mi-a adus bucurie în toţi aceşti ani." I-o cedase lui, ezitând oarecum, la divorţ, din pricina valorii sentimentale pe care o avea pentru ea. Dar Paul o dorise şi mai mult, aşa că îl lăsase să o păstreze. „Şi dacă se dovedeşte a fi un Bellini veritabil, ţi-o las cu bucurie drept un dar de preţ, mult mai puţin preţios decât ceea ce meriţi pentru tot ce ai făcut pentru mine de-a lungul acestor mulţi ani. În plus, îmi cer iertare din inimă pentru că ţi-am dezvăluit existenţa unui copil despre care nu ştiai nimic.

Crede-mă când spun că nu am iubit-o niciodată pe mama ei aşa cum te-am iubit pe tine. Ai fost mereu singura mea dragoste adevărată. Îmi pare rău că am fost atât de nesăbuit în timpul vieţii. Te iubesc, deşi nu am fost niciodată soţul pe care îl meritai."

Arnold le privi şi văzu că Véronique era înlăcrimată.

– Apoi l-a semnat, spuse el încet, în timp ce Véronique îşi suflă nasul discret.

După moarte, Paul dăduse dovadă de o înţelegere mult mai profundă în privinţa copiilor săi şi chiar a ei decât arătase în timpul vieţii. Şi Véronique se gândi că ceea ce le lăsase fetelor şi mesajul pentru Bertie avea să le fie de folos. Se întreba dacă Bertie avea să încerce să atace testamentul, deşi Paul nu avea obligaţia de a-i lăsa nimic. Spre deosebire de legea franceză, în America nu trebuia să le lase copiilor nici o parte din averea sa, şi explicase elocvent de ce nu-i lăsase nimic lui Bertie. Era mişcată şi de faptul că îi lăsase tabloul de Bellini, care îi amintea de vremurile bune petrecute împreună şi de începutul lor pasional, deşi nici acum nu credea că era autentic. Asta nu contase cu adevărat pentru nici unul din ei – le plăcuse pur şi simplu enorm şi se îndrăgostiseră de ea din prima clipă când îl văzuseră. Şi era mişcată că se gândise că el ar trebui să se reapuce de pictură. Reflectase de multe ori la asta de când crescuseră fetele, dar nu făcuse nimic în acest sens niciodată. Şi nu ştia dacă avea să o facă acum sau nu. Trecuseră foarte mulţi ani de când nu mai pictase şi era greu să înceapă din nou. Aveau lucruri mult mai importante pe care să le discute şi la care să se gândească acum, ca de pildă Sophie Agnès Marnier.

Fetele voiau să ştie de la Arnold totul despre ea şi erau extrem de supărate, lucru de înţeles, nu din pricina cotei din averea lui Paul care îi revenise acesteia, ci pur şi simplu pentru că exista şi pentru că tatăl lor nu le spusese niciodată despre copilul lui din flori. Era o veste care le şoca acum, şi nu îl mai puteau chestiona în această privinţă, cu excepţia lui Arnold.

Avocatul le spuse că fata locuia lângă St. Paul de Vence, în apropiere de castel - de altfel, aşa o şi cunoscuse Paul pe mama ei - şi că, din câte ştia el, Paul nu o mai văzuse pe Sophie sau pe mama acesteia de treisprezece sau paisprezece ani. Nu făcuse mare lucru pentru

a o ajuta, motiv pentru care voia să o facă acum. Şi şi-o scosese din minte până când, în pragul morţii, începuse să îl mustre conştiinţa. O inclusese în testament în ultima clipă. Arnold afirmă că nu ştia nimic altceva despre ea în afară de adresă, pe care o verificase pentru a fi menţionată în testament. Paul nu o contactase nici pe ea, nici pe mama fetei înainte de a muri, iar Véronique se trezi gândind că fugise de obligaţiile şi responsabilităţile faţă de ea la fel cum procedase cu toate celelalte, deşi, postum, încercase să repare o parte din răul făcut.

Când plecară de la biroul lui Arnold, Timmie sugeră să ia cina împreună, iar Joy se oferi să îşi amâne zborul până a doua zi. Nu mai era obligată să se întoarcă la restaurant, potrivit celor consemnate în testament. Avea de gând să îşi dea demisia la întoarcere, concentrându-se doar asupra carierei, pentru prima oară de cinci ani încoace. Şi aveau multe lucruri pe care să le discute şi la care să se gândească, decizând ce să facă în legătură cu castelul. Fiecare dintre ele avea un proiect pe care tatăl lor îl finanţase prin moştenirea lăsată. Şi voiau să discute ce să facă în legătură cu Sophie. Acum deţineau castelul împreună cu ea. Arnold spuse că avea să îi trimită o copie a testamentului şi partea ei de moştenire.

Fură toate de acord să ia cina împreună în seara aceea, inclusiv mama lor. Stabiliră să se întâlnească la Da Silvano, lângă apartamentul lui Timmie, la opt. După întâlnire, în timp ce se întorcea singură într-un taxi la apartamentul ei, Véronique era încă devastată de dezvăluirea legată de existenţa lui Sophie şi a mamei acesteia. Nu putea să nu se gândească că, chiar şi după moarte, Paul reuşise să o rănească din nou, profund, dând în vileag o aventură care avusese loc în timpul căsniciei lor şi existenţa unui copil despre care nu ştiuse niciodată. Îi amintea cu vârf şi îndesat cine fusese Paul cu adevărat. Un bărbat egoist şi narcisist, care făcuse orice dorise, indiferent pe cine rănea sau de răul pe care îl provoca ulterior. Singura persoană de care îi păsase cu adevărat în timpul vieţii fusese el însuşi.

Capitolul 4

Véronique luă un taxi spre centru, până la Da Silvano, şi sosi la timp, la opt fix. Joy şi Timmie sosiseră exact înaintea ei, iar Juliette la scurt timp după ele. Ocupară o masă afară, în aerul cald al serii de iulie, iar Timmie comandă vin de îndată ce se aşezară. Fusese o zi lungă, şocantă şi plină de emoţii, iar descoperirile dimineţii le dăduseră pe toate peste cap. Pe lângă grija şi înţelegerea de care dăduse dovadă tatăl lor cu privire la moştenirile lăsate şi libertatea pe care aveau să o capete fiecare dintre ele pentru a-şi urma visurile, le împovărase cu dezvăluirea despre copilul său nelegitim. Nemaivorbind de răbufnirea ameninţătoare al lui Bertie şi de acuzaţia că excluderea lui din testament de datora oarecum lor, şi nu comportamentului său din ultimii douăzeci de ani. Pierduseră un frate şi câştigaseră o soră în câteva minute şi nu erau încântate de nici unul din ei, deşi existenţa lui Sophie Marnier le mâhnea mult mai rău. Renunţaseră toate la Bertie cu ani în urmă.

– Ei bine, fetelor, ce simţiţi în legătură cu noua noastră surioară în seara asta? întrebă Timmie sarcastic, după ce luă prima gură de vin.

O bântuise toată ziua şi era îngrijorată din pricina mamei lor, care era încă extrem de palidă. Gândul acesta o chinuia de la întâlnirea din biroul lui Arnold din dimineaţa aceea.

– Se pare că nu mai sunt mezina şi că nu am fost niciodată, sau nu pentru mult timp, spuse Joy, cu o înfăţişare sumbră. Ştia că era o prostie, dar o deranja. Lipsa de onestitate a tatălui lor le supărase pe

toate. Pesemne că mama ei e genul care umblă după averi, iar acum dăduse norocul peste ele, alegându-se cu o pătrime din castel. Dacă Sophie ne împiedică să-l vindem? continuă Joy, părând serios îngrijorată.

Véronique clătină din cap.

– Nu poate face asta, spuse ea, raţional. Voi sunteţi trei, iar ea e una. Majoritatea decide în orice intenţie de a vinde. Nu era făcută nici o menţiune în testamentul tatălui vostru despre necesitatea de a avea un vot unanim pentru a vinde castelul. Dreptul ei de proprietate este tehnic şi fiduciar. Nu înseamnă decât că va primi o pătrime din suma pentru care îl veţi vinde, care probabil nu va fi mare. Mă îndoiesc că l-a întreţinut cum trebuie în toţi aceşti ani, şi nu a fost nicicând vreun Versailles.

Fusese un conac rustic drăguţ, în bună stare câtă vreme îl deţinuse ea. Fusese impecabil întreţinut până când i-l predase lui şi neglijat de atunci încolo. Nu pomenise şi nu se gândise la el de ani de zile şi îşi pierduse interesul faţă de el foarte repede, după ce trecuse în administrarea lui. Să aibă grijă de el cum se cuvine ar fi necesitat un efort prea mare şi bani pe care nu-i avea sau nu dorea să-i cheltuiască pe o proprietate din Franţa, pe care nu o folosea niciodată. Era tipic pentru Paul. Ochii care nu se văd se uită. Şi, cu atât mai mult, ceea ce zboară din buzunar nu se mai recuperează.

– Ei bine, vă pot spune chiar acum, vreau să îl vând, zise Timmie fără ezitare, după ce comandară cina. Ultimul lucru de care am nevoie este să deţin o parte dintr-un castel din Franţa şi toate durerile de cap care decurg din asta. Mi se par bani aruncaţi pe apa sâmbetei.

– Aşa a fost mereu, confirmă Véronique.

Ştia că nu avea nici un sens ca fiicele ei să-l păstreze. Singura dată când mergeau în Franţa acum era o săptămână în timpul verii, pentru a o vizita pe ea, şi anul acesta nici măcar nu veneau. Zilele lor de vacanţă împreună păreau să se fi încheiat. Vieţile lor aveau acum cursuri foarte diferite, cu programe, obligaţii şi nevoi distincte. Şi să ţii un castel care necesită îngrijire doar pentru câteva zile pe an era absurd.

– Nici eu nu vreau un castel în Franţa, spuse Joy, părând înspăimântată. Trebuie să lucrez în L.A. şi să merg la audiţii. Nici măcar nu locuiesc pe Coasta de Est, şi e prea greu să ajungi acolo din L.A. În plus, nu îmi pot permite.

Mai mult decât atât, nici nu voia asta.

– Nu credeţi că ar trebui să îl vedem măcar înainte să luăm o decizie? spuse Juliette prudentă. Nici una din ele nu fusese acolo de douăzeci de ani şi nu aveau decât amintiri vagi din copilărie. Poate că merită să-l păstrăm. L-am putea închiria, ceea ce ne-ar putea aduce venituri pentru a-l întreţine şi eventual am putea obţine chiar şi un profit care ne-ar prinde bine tuturor.

– După ce vom băga o grămadă de bani în el, spuse Timmie, pe un ton categoric. Nu voi cheltui banii lăsaţi de tata ca să înfiinţez un centru sigur sau un adăpost pentru oamenii străzii pe un castel din Franţa pe care nu-l voi folosi niciodată.

Iar Joy era de aceeaşi părere.

– Vreau să arunc o privire înainte de a-l vinde, insistă Juliette. M-aş putea duce în august, dat fiind că magazinul va fi închis. Decisese să ţină magazinul închis tot restul lunii iulie şi toată luna august din pricina decesului tatălui ei, astfel încât să aibă timp liber. Apoi o privi insistent pe sora ei mai mică. Vrei să vii cu mine? Era evident că Timmie nu avea de gând să îşi lase clienţii pentru a vedea un castel din sudul Franţei. Şi era hotărâtă să îl vândă, fără să-l fi văzut, indiferent în ce stare se afla.

– Nu ştiu. Poate. Dacă nu lucrez, spuse Joy nehotărâtă.

Nu putea să se gândească decât la audiţiile la care urma să meargă şi la rolurile pe care le-ar putea primi, mai ales cu un nou agent şi un nou manager, mulţumită tatălui ei.

– Dar tu, mamă?

Juliette voia să organizeze o călătorie de recunoaştere. Se gândise toată după-amiaza la asta.

– M-aş putea întâlni cu tine acolo, spuse Véronique cu un aer meditativ.

Nu se aşteptase niciodată să revadă acel loc şi avea amintiri acolo. Avea să fie deopotrivă o experienţă plăcută şi dureroasă pentru ea.

– Dar Sophie? întrebă Juliette. Cred că ar trebui să o cunoaştem şi pe ea. Atât surorile, cât şi mama ei părură şocate de spusele ei. Ar trebui să aflăm cu cine avem de-a face, şi este sora noastră, la urma urmelor.

– Soră vitregă, o corectă Timmie, cu o privire severă, din respect pentru mama lor. Îi fusese milă de ea în dimineaţa aceea, când ieşise la iveală adevărul despre copilul din flori şi despre aventura tatălui ei. Era tipic pentru el să le dea o asemenea veste după moartea lui în loc să aibă curajul de a le spune cât fusese în viaţă. Şi era un lucru atât de josnic ce îi făcuse mamei lor, mai ales după moarte. Reuşise să îi distrugă chiar şi ultima fărâmă de încredere în căsnicia lor. Timmie o percepea ca pe o palmă dureroasă peste faţa lui Véronique. Cu o mână îi oferise fiecăreia dintre ele câte un vis şi cu cealaltă le smulsese toată speranţa de a-l respecta ca soţ şi tată.

Iar Timmie detesta mai cu seamă durerea pe care o vedea acum în ochii mamei sale. Nu era doar pierdere, era trădare, ceea ce era mai rău. Timmie nu era apropiată de mama ei şi nu era o persoană afectuoasă. Dar o respecta, era loială şi ura această ultimă lovitură pe care o primise. Pictura pe care i-o lăsase din afecţiune nu compensa ceea ce făcuse.

– Nu vreau să o cunosc, spuse Timmie răspicat, referindu-se la Sophie.

Joy părea să mediteze la acest lucru. Îşi iubea mama, dar sora nou descoperită nu putea fi ignorată.

– Nu ştiu dacă vreau sau nu. Dacă este îngrozitoare sau încearcă să obţină mai mulţi bani din avere? spuse Joy, părând îngrijorată.

– Aşa ar face Bertie, spuse Timmie sec. Nu cred că va înghiţi găluşca pe care i-a vârât-o tata pe gât. Povestea nu s-a încheiat. Atât ne mai trebuie, să îi avem pe amândoi pe cap. Unul aici şi una în Franţa.

– Poţi să verifici, mamă? întrebă Joy rezervată.

– Presupun că aş putea apela la serviciile unui detectiv. Nu ar trebui să fie prea greu să afle ceva. Era îngrijorată că Sophie şi mama ei ar putea aştepta mai mult de la ele, deşi nu le contactaseră niciodată, nici pe ea, nici pe fete, şi nici nu întreprinseseră acţiuni legale în privinţa lui Paul. Dacă ar fi făcut-o, ar fi ştiut despre asta.

Iar el recunoscuse în testament că nu făcuse niciodată nimic pentru ea până în acel moment. Dar totuși nu ar strica să afle mai mult despre ele, iar Véronique era totodată curioasă – cât durase aventura și cum se cunoscuseră. Era încă șocată că nu aflase niciodată despre ea sau nu bănuise măcar. Nu auzise nici o vorbă despre Elisabeth Marnier și despre copilul lor. Și era greu de acceptat chiar și acum. Voi da câteva telefoane când mă întorc.

După ce stabiliră asta, continuară să vorbească despre testamentul tatălui lor și despre darurile neobișnuite pe care acesta li le lăsase. Erau recunoscătoare pentru oportunitățile oferite de el, dar în privința faptului că descoperiseră existența surorii lor vitrege necunoscute, le încercau sentimente incerte, dat fiind că trăiau o experiență deopotrivă plăcută și dureroasă.

– E un testament cam nebunesc, comentă Joy.

Dar el le lăsase o cotă potrivită nevoilor specifice ale fiecăreia, ceea ce dovedea un excelent spirit pătrunzător în ceea ce-l privește pe tatăl lor.

– Cu siguranță Bertie a crezut asta, spuse Timmie, zâmbind larg; toate râseră, chiar și mama lor, în timp ce discutară scena petrecută în biroul lui Arnold, la doar câteva momente după ce li se spusese despre Sophie.

– Cred că am fost șocată, recunoscu Juliette, mai relaxată după vin și o cină bună.

– Da, și eu, i se alătură Joy.

Véronique oftă. Ea fusese cu siguranță șocată și profund rănită când auzise câți ani avea fiica lui a cărei existență o tăinuise și când se născuse.

– Poate că e o fată bună, spuse ea încercând să fie generoasă, fără să fie însă convinsă.

– Nu prea cred, având în vedere genul de femei cu care se încurca, spuse Timmie, lucru care, toate știau, era adevărat.

După Véronique, nu mai avusese nici o relație serioasă sau demnă de luat în calcul cu o femeie decentă. Totul se rezuma la orgoliul lui și la felul în care arătau ele. Avea șaizeci de ani când divorțaseră, iar Timmie spusese că s-ar fi recăsătorit dacă ar fi găsit o femeie cu destui bani, dar avea deja o reputație celebră. Nimeni nu mai voise

să se căsătorească cu el după Véronique, ceea ce ea ştia că era adevărat. Se distra pe cinste şi trăia prea bine cu banii obţinuţi în urma partajului pentru a-i păsa.

Încheiară cina cu planuri neclare de a se întâlni în Franţa, în august, în funcţie de ceea ce reuşea să afle mama lor despre cele două Marnier. Dar fură de acord că trebuiau să vadă castelul, pentru a lua o decizie bună în această privinţă, în afară de Timmie, care susţinu ferm că voia să renunţe, indiferent ce-ar fi, chiar dacă se dovedea că arăta ca Versailles.

Juliette dorea în continuare să-l vadă, iar Joy spusese că avea să meargă şi ea în călătorie, dacă nu lucra, dar era de acord cu Timmie. Nu dorea responsabilitatea sau cheltuielile unui castel în Franţa. I se părea un coşmar.

– Când te întorci, mamă? o întrebă Timmie când ieşiră din restaurant.

– Nu ştiu încă. În câteva zile, cred.

Îşi luase toate lucrurile din casa din St. Tropez când plecase, aşa că nu trebuia să se întoarcă pentru restul perioadei cât era închiriată, dar nu avea nimic de făcut în New York şi îşi dădu seama că voia să se întoarcă în Europa până la sfârşitul verii. Nu avea planuri ferme, dar poate nu avea să fie atât de rău în Paris în iulie şi august, chiar dacă era linişte. Oricum, nu era într-o dispoziţie excelentă acum. Iar în Paris părea a fi mai bine decât în New York, unde era zăpuşeală.

– Cum rămâne cu pictura pe care ţi-a lăsat-o tata? o întrebă Juliette. Îşi petrecuseră întreaga cină vorbind despre Bertie, Sophie şi castel. E autentică?

– Nu am crezut niciodată asta, spuse ea încet. Uneori e greu de spus în cazul picturilor din Renaştere cum e aceasta. E posibil să fi fost realizată de unul dintre discipolii săi, de mai mulţi din şcoală, de maestru însuşi sau de un alt falsificator talentat. Întotdeauna am vrut să mă documentez, dar nu am făcut-o niciodată. Iar tatăl vostru a luat-o când a plecat. E o pictură foarte frumoasă, chiar dacă e un fals.

Véronique părea nostalgică în clipa în care rosti aceste cuvinte. După citirea testamentului, amintirile pe care le evoca erau prea puternice.

– Ar trebui să o verifici, spuse Joy cu blândețe, simțind o tandrețe mai mare față de mama ei după dimineața aceea. Véronique nu făcuse nici măcar un comentariu neplăcut cu privire la faptul că tatăl ei o ajuta cu cariera. Îi respecta deciziile și era prea zguduită de descoperirea lui Sophie. Aceasta avusese efectul de a le uni pe ea și pe cele trei fete. Diferențele dintre ele, oricare ar fi fost acestea, erau acum date uitării, căci se confruntau cu ceva mult mai serios și cu un inamic comun, pe care toate erau pregătite să-l disprețuiască. Nemaivorbind de Bertie, care le declarase război tuturor. Aveau dușmani din toate părțile.

– Poate că voi face cercetări cu privire la pictură, spuse Véronique, părând obosită. Aș putea merge în Italia o vreme în loc de Franța.

Întotdeauna îi plăcuse să petreacă timp în Roma, Florența și Veneția, vizitând muzee și biserici. Se gândi din nou la asta când se duse acasă, în seara aceea, dar voia totodată să angajeze un detectiv în Paris pentru a le investiga pe cele două Marnier. Aceasta era o prioritate acum, pentru ea și pentru fetele ei. Trebuia să reflecteze la multe lucruri.

Decise cu privire la ce voia să facă a doua zi dimineață. Arnold o sună să vadă ce face și își ceru scuze pentru șocul pe care trebuie să-l fi avut la citirea testamentului, cu o zi în urmă.

– L-am implorat să îți spună chiar el, spuse Arnold cu blândețe, dar a refuzat. A vrut să mă ocup personal de asta pentru el. Nu se pricepea la lucruri de felul ăsta.

Arnold oftă. Știau amândoi că era adevărat. Paul nu făcea decât ce era ușor, niciodată ce era greu.

– Nu mai contează acum, spuse ea pe un ton politicos, dorindu-și să fie adevărat. Dar conta pentru ea, și îi lăsase un gust amar în ceea ce-l privește pe omul care fusese el. O dezamăgise de mult prea multe ori și își rănise și fetele de data aceasta, în ciuda modului înțelept în care dispusese cu privire la împărțirea averii. Apoi își aminti de un lucru pe care voia să îl întrebe pe Arnold după conversația cu fetele din seara precedentă. Poți să îmi aduci o fotografie a picturii pe care mi-a lăsat-o? Sunt sigură că are una într-un dosar pe undeva.

– Îți pot trimite pictura destul de curând, spuse el plin de solicitudine, dar ea nu era pregătită pentru asta.

Era o pictură foarte mare și nu avea spațiu pentru ea. Avea să fie nevoită să mute alte lucruri pentru a face loc și nu știa dacă voia asta, mai ales pentru un fals, în cazul în care asta era. Și îi evoca emoții contradictorii acum, de durere și amintiri duioase de demult.

– Aș prefera să îmi dai doar o fotografie pentru moment. Va trebui să o depozitez oricum.

– Mă voi uita, promise el. Vrei să-ți dau fotografia la cină? întrebă el plin de speranță.

Nu se dădea niciodată bătut.

– Ca să fiu sinceră, sunt încă prea supărată. Ieri, ne-ai dat multe vești la care să ne gândim. Și voi pleca în Franța în câteva zile. Trebuie să mă organizez și să-mi fac bagajul. Nu avea dispoziția necesară pentru a para avansurile amabile și insistente ale lui Arnold. Voi angaja un detectiv în Paris pentru a le investiga pe cele două Marnier pentru fete, îi spuse ea pentru a schimba subiectul, ceea ce, după părerea lui, era o idee bună și încheie cu promisiunea de a-i aduce fotografia presupusului Bellini înainte de plecarea ei.

– Vrei să verifici pictura? întrebă el.

– Poate. În cele din urmă. Nu știu dacă voi avea timp acum. Este o mănăstire în Veneția, cu arhive incredibile, care urmăresc proveniența picturilor, mai ales a celor cu autenticitate controversată. Ar fi interesant să le vizitez oricum. Am fost o dată acolo cu mama, după ce bunicul scrisese despre mănăstire într-o carte. A fost întotdeauna fascinată de falsuri. Am deprins pasiunea de la ea. Dacă merg în Italia, s-ar putea să le vizitez.

– Când te întorci?

– Nu știu. La sfârșitul lui august. Poate în septembrie. Voi vizita castelul cu fetele.

– Plănuiesc să îl păstreze? întrebă el cu interes.

– Mă îndoiesc. Nu vor povara unui castel în Franța. Sunt mult prea ocupate cu viețile lor aici.

Știau amândoi că ea putea prelua responsabilitatea castelului, dar nu voia să o facă. I-l dăduse lui Paul, și pentru ea era o relicvă a trecutului ei îndepărtat.

– Îți aduc fotografia înainte să pleci, spuse el din nou. Sună fascinant. Să-mi spui ce descoperi. Și despre Sophie și mama ei.

Negreșit, Paul lăsase un șir de mistere și probleme în urma sa, ceea ce era atât de tipic pentru el, un amestec bizar de bucurie și durere, de vreme ce se gândea doar la el însuși.

Două zile mai târziu, când Arnold o contactă din nou, Véronique împacheta și își făcea planuri. Acesta primise o scrisoare de la un avocat care îl reprezenta pe Bertie, în care acesta își exprima profunda nemulțumire cu privire la dispozițiile testamentare ale tatălui său. El le oferea surorilor sale oportunitatea de a ajunge la o înțelegere ce presupunea însușirea de către Bertie a unei cote-părți, alături de ele, din castel și a unei sume în bani, „pentru a face dreptate", acordată în special de Timmie, care primise cea mai mare cotă. În caz contrar, le avertiza că avea să le atace pe fiecare, dar și averea, intentând un proces pentru a contesta testamentul.

Véronique oftă în timp ce asculta când Arnold i-o citi, dar nu era surprinsă.

– Mă gândeam că ar putea face ceva de genul acesta. E singura lui speranță de a scoate ceva de la Paul acum, și de la fete.

Părea nefericită din această pricină.

– Și pe tine te-ar fi atacat, dar nu deții o cotă-parte din castel și nu ai moștenit bani. Și, evident, nu este interesat de pictura despre care tu crezi că e oricum un fals.

– E o nesăbuință din partea lui, îi spuse ea lui Arnold. Dacă este autentică, valorează o avere.

– Vrea ceva mai sigur, și bani care să fie ușor de obținut. Ceea ce vrea cu adevărat este o înțelegere, nu un proces. Încearcă să le sperie pe fete. Era evident pentru Arnold, iar Véronique se gândise și ea la asta. Crezi că îi vor da ceva pentru a scăpa de el? o întrebă Arnold.

– Nici o șansă, răspunse Véronique sigură pe sine. Îl urau pe fratele lor vitreg de ani de zile și știau exact ce fel de om era. Și erau mult mai puțin mărinimoase decât Véronique. Și au dreptate. Nu merită nici un șfanț. Eu și Paul i-am dat mai mulți bani decât era nevoie și i-a irosit pe toți. Ar face-o din nou. Arnold fu de acord cu ea. Ce facem acum?

– Aşteptăm să vedem dacă ne dă în judecată şi ne vom ocupa de asta atunci. Nu va ajunge departe cu procesul, dat fiind trecutul lui, iar Paul avea dreptul să facă ce voia cu cu averea sa. Bertie poate cel mult să le sâcâie pe fete, cerând o înţelegere. Cred că procesul nu va avea sorţi de izbândă, dar poate încerca.

Véronique credea în continuare că era în stare de asta.

Toate trei fetele o sunară mai târziu, în ziua aceea, după ce Arnold le trimisese scrisoarea lui Bertie prin fax. Toate erau revoltate, dar nu surprinse.

– Dăm cu el de pământ dacă încearcă să ne dea în judecată, spuse Timmie concis, iar Véronique era sigură că aşa aveau să facă.

Fetele nu aveau sentimente pentru el, iar cel mai puţin dintre toate Timmie, care spunea întotdeauna, încă de când era copil, că era un vierme şi că îl ura, văzând minciunile şi vicleniile lui. Arnold spusese că Bertie s-ar putea chiar să încerce să obţină partea lui Sophie, dat fiind că nu fusese niciodată recunoscută de tatăl lor în timpul vieţii acestuia, dar se îndoia că avea să izbutească pe această pistă, dacă nu cumva o teroriza pe Sophie, iar ea ceda. Bertie nu avea pe ce să se bazeze. Nu avea de partea sa decât gelozie, venin şi lăcomie, ceea ce nu i-ar aduce nimic în sala de judecată.

Juliette era mai agitată din această cauză când îşi sună mama; nu voia să treacă prin stresul de a fi dată în judecată. Véronique încercă să o liniştească şi merse în Brooklyn să o vadă a doua zi şi să îşi ia rămas-bun de la ea înainte de a pleca în Franţa. Avură parte de o întâlnire plăcută în micuţul apartament a lui Juliette, şi Véronique îi promise că avea să o anunţe referitor la ce avea să spună detectivul despre Sophie Marnier.

În seara aceea, Véronique trecu pe la apartamentul lui Timmie câteva minute pentru a-şi lua lua rămas-bun şi de la ea. De obicei, îşi lua rămas-bun de la ele la telefon, dar de data aceasta, dat fiind că tocmai îşi pierduseră tatăl, voia să le vadă personal înainte de a pleca. Zbura spre Paris a doua zi, la nouă zile după ce sosise de la Nisa. Şi se simţea ca şi când s-ar fi întors de zece ani. Fusese o vizită dureroasă, plină de emoţii puternice, de surprize plăcute şi neplăcute şi de tot acel haos lăsat în urma sa de Paul. De-abia aştepta

să plece și să se întoarcă în apartamentul ei liniștit din Paris, de pe Île St. Louis.

Arnold găsi o fotografie cu pictura de Bellini. Dacă mergea în Italia, avea să încerce să dea de ea. Fotografia era în bagajul de mână, alături de o copie a scrisorii recent primite de la Bertie și de o alta a testamentului.

Apoi o sună pe Joy, în L.A., pentru a-și lua rămas-bun și de la ea. Era ocupată și binedispusă. Renunțase la slujba de chelneriță după ce se întorsese, era încântată și se întâlnea cu profesori de artă dramatică și cu agenți pentru a-i selecta pe cei potriviți. Mama ei părea mulțumită. Depășiseră obstacolele, iar Véronique încerca să o susțină mai mult pe Joy în cariera sa de actriță, urmând exemplul dat de Paul. Joy era impresionată de schimbarea în bine a atitudinii mamei sale în privința aceasta.

Véronique hotărâse să se împace cu acest fapt. Joy avea douăzeci și șase de ani la urma urmelor și muncise din greu pentru a deveni actriță în ultimii cinci ani, ceea ce dădea dovadă de dedicație. Avea un talent autentic și era hotărâtă să facă tot ce putea pentru a progresa. Simțea că nu mai avea dreptul să-i stea în cale. Erau viața lui Joy și visul ei.

Când urcă în avion, a doua zi după-amiază, își simți inima grea. Se întâmplaseră atât de multe; ultimele ei iluzii despre Paul și căsnicia lor fuseseră spulberate. Și singurul lucru bun care ieșise din asta era că se simțea mai apropiată de fiicele ei decât înainte. Dar se simțea ciudat de singură când avionul decolă. Paul dispăruse și nu mai rămăsese nimic din ființa lui de care să se agațe, nici ca soț, nici ca prieten. Și, oricât de mult își iubea fiicele, ele erau femei în toată firea, cu propriile lor vieți. Și își dădu seama că se bazase emoțional pe ele prea multă vreme. Nu își clădise cu adevărat o viață pentru ea însăși după Paul. Fetele fuseseră foarte mici, și se agățase oarecum de ele și de el. Acum, după moartea lui, cordonul ombilical fusese tăiat. Și, pe când New Yorkul se făcea tot mai mic sub ea, nu se mai simți niciodată în viața ei atât de singură.

Capitolul 5

Avionul aterizează pe aeroportul Charles de Gaulle la şase, a doua zi dimineaţă, iar Véronique luă un taxi până în oraş tocmai când se crăpa de ziuă, iar cerul de deasupra Parisului era luminat de nuanţe strălucitoare de roz şi portocaliu. Arăta ca una dintre picturile ei impresioniste. Aproape că izbucni în plâns în faţa acestei splendori şi era foarte fericită că se întorsese. Parisul avea ceva care o alina şi o consola întotdeauna. Chiar dacă locuise în alte oraşe şi în New York de mulţi ani, întotdeauna când se întorcea la Paris simţea că revine acasă.

Îi lăsase menajerei un mesaj, anunţându-şi sosirea, şi, când ajunse la apartamentul cu duşumele uşor înclinate şi cu priveliştea spectaculoasă spre Sena, găsi totul în ordine, o baghetă proaspătă în bucătărie, un coş de fructe care arăta ca o natură moartă pe masă şi mâncărurile ei preferate în frigider. Şi patul ei cu aşternuturi perfect călcate fusese lăsat desfăcut, în caz că voia să se culce. O iubea pe Carmina din New York, dar nimic pe lumea aceasta nu se compara cu apartamentul ei din Paris şi cu felul impecabil în care menajera de aici îl păstra, aşteptând-o cu toate lucrurile pregătite.

Mâncă un măr, îşi făcu o ceaşcă de cafea şi stătu, privind pe fereastră, la masa din bucătărie, având un sentiment de pace. Deja se simţea mai bine decât cu o noapte în urmă. După ce făcu un duş, se băgă puţin în pat. Avea o listă cu lucruri pe care voia să le facă în ziua aceea, dar dorea să se relaxeze mai întâi şi să se instaleze. După câte se vedea, avea să fie o zi caniculară. Nu avea aer condiţionat în

apartament şi nu-i păsa. Îi plăcea căldura, şi oraşul deja pe jumătate pustiu în iulie i se părea liniştit, cu un ritm mai domol decât de obicei. Jumătate dintre francezi îşi luau vacanţă în iulie, iar cealaltă jumătate în august, când era chiar mai linişte în Paris şi numeroase afaceri şi restaurante erau închise.

Dormi două ore după ce se strecură în aşternuturile răcoroase Porthault şi era aproape amiază când se trezi şi îi telefonă unui avocat pe care-l cunoştea, pentru a-i recomanda un detectiv. După ce îl contactă pe detectivul respectiv, fu uşurată să afle că nu era în vacanţă. Îi explică situaţia şi îi dădu numele celor două femei Marnier, precizând că locuiau în St. Paul de Vence sau în împrejurimi. Acesta promise să o contacteze pe e-mail de îndată ce avea vreo informaţie pentru ea, legat de domiciliul acestora, de ocupaţia acestora, de starea civilă a acestora şi de alte detalii despre viaţa lor. Nu i se părea a fi o sarcină dificilă, câtă vreme se aflau încă în zonă şi nu dispăruseră, iar Véronique ştia deja de la Arnold că erau încă acolo.

Se simţi uşurată după aceea, ca şi când şi-ar fi îndeplinit misiunea, şi le trimise un e-mail celor trei fiice ale ei pentru a le informa că investigarea lui Sophie Agnès Marnier şi a mamei acesteia fusese iniţiată. Apoi îşi scoase asta din minte şi plecă la o plimbare.

Se plimbă pe lângă standurile de cărţi de-a lungul Senei, pe lângă micile expoziţii de artă pentru turişti şi câteva fotografii ale Parisului, oprindu-se în cele din urmă la o cafenea pentru a bea o ceaşcă de cafea şi a mânca ceva, privind trecătorii şi turiştii, apoi merse până la Notre Dame şi se întoarse la apartamentul ei de pe Quai de Béthune.

Casa bunicului ei şi, ulterior, a părinţilor era în apropiere, dar nu merse acolo. Nu avea nici un motiv să o facă; se ducea acolo doar atunci când trebuia să ia o decizie cu privire la vreun lucru care trebuia înlocuit sau reparat. O ţinea ca pe un sanctuar al trecutului ei, dar prefera apartamentul ei vesel, ce dădea spre Sena. Şi se întoarse încercând să se hotărască ce să facă în următoarele câteva săptămâni. Avea o grămadă de timp liber. Şi, în timp ce se gândea la asta, scoase fotografia presupusei picturi de Bellini, privind-o îndelung şi scrutător. Îi plăcea ideea de a merge la Veneţia pentru

a încerca să-i afle istoricul şi pentru a verifica autenticitatea la mănăstirea pe care o ştia acolo. La Veneţia era aglomerat şi caniculă vara, dar era un proiect care o atrăgea. Şi dacă făcea parte din averea ei acum, voia să ştie dacă era autentică, pentru a le putea spune fetelor.

Puse fotografia la loc în dosarul pe care-l luase cu ea, apoi, într-un impuls de moment, hotărî să meargă la Roma. Îi plăcea foarte mult oraşul şi se distra întotdeauna acolo, chiar dacă mergea singură, iar de acolo putea merge la Veneţia, pentru a se documenta cu privire la pictură. Italia îi înviora întotdeauna spiritul, şi avea nevoie de aşa ceva acum. Săptămâna care trecuse de la moartea lui Paul fusese foarte dificilă. Fetele ei se întorseseră la viaţa lor, şi ştia că şi ea trebuia să şi-o găsească pe a ei. Lumea ei era altfel acum fără Paul. În mod bizar, moartea lui şi descoperirea trădării lui finale o descătuşară din legăturile pe care le avea cu el, şi se simţea eliberată, aşa cum nu se mai simţise niciodată de la divorţ. Dar îi era şi dor de el. Întotdeauna rămăsese o legătură nevăzută între ei, care fusese în cele din urmă ruptă acum. Deodată îşi dori să facă ceva pentru ea însăşi. Iar Roma părea a fi un loc bun pentru asta. Nu dorea decât să petreacă o zi acolo, înainte de a pleca spre Veneţia.

Făcu o rezervare la hotelul Cipriani în Veneţia şi la Hassler în Roma şi îşi rezervă bilet de avion spre Roma, pentru a doua zi. Se simţea liberă călătorind singură, nefiind nevoită să se adapteze la planurile altcuiva sau să îşi facă griji legate de dorinţele altcuiva. Îşi făcu un bagaj sumar şi a doua zi dimineaţă era pregătită. Avea cu ea fotografia tabloului şi o entuziasma vizita la mănăstire. Însă simplul fapt că avea să se afle în Italia avea să fie distractiv. Urma să fie o aventură.

*

Avionul ateriză pe aeroportul Fiumicino din Roma şi luă un taxi până în oraş. Hotelul era în centrul oraşului, în apropierea celor mai bune magazine, deasupra la Fontana di Trevi, la capătul Treptelor Spaniole. Camerele erau de modă veche şi elegante şi îi plăcea foarte mult hotelul, cu toate că stătuse întotdeauna acolo cu Paul. Alungă

asta din minte când se cază și fu condusă în camera ei, care avea o priveliște frumoasă. În cameră totul era acoperit cu satin galben, iar patul era cu baldachin.

Nu zăbovi prea mult în cameră și merse la o plimbare de jumătate oră după ce sosi. Străzile erau aglomerate și era foarte cald. Purta o rochie albă de bumbac și sandale. Nu mai purta doliu după Paul în urma citirii testamentului. Voia să închidă ușa trecutului acum, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce îi rezerva viitorul.

Se plimbă ore în șir, intrând și ieșind din tot felul de bisericuțe și vizitând magazinele ei preferate. Își cumpără niște pantofi drăguți și ceru să îi fie trimiși la hotel. Și pretutindeni pe unde mergea, observa cupluri îmbrățișându-se sau mergând braț la braț și familii cu copii, iar când se întoarse la Fontana di Trevi, se simți din nou singură. Ar fi fost plăcut să împărtășească experiența orașului cu cineva, dar zilele acelea erau apuse pentru ea. Rămase în picioare gândindu-se la asta, în timp ce privea oamenii care își puneau dorințe în fața fântânii.

Un băiețandru care cerșea veni în fugă la ea și se oferi să îi schimbe bancnotele în monede. Zâmbi și făcu schimbul, dându-i și lui o monedă, apoi stătu îndelung cu monedele în mână. Habar n-avea ce dorință să-și pună, și băiețașul îi spuse în italiană că o dorință era pentru noroc, alta pentru dragoste adevărată și a treia era să revină la Roma. Știa italiană suficient cât să înțeleagă ce îi spusese copilul.

Rămase cu privirea ațintită spre fântână vremea îndelungată, apoi observă un bărbat în blugi și cămașă albastră care o privea. Avea o expresie serioasă și o cameră foto grea în mână, pregătită să facă instantanee, îndreptată spre ea, dar se opri când o văzu că se uita la el. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi ea își luă ochii de la el. Avea un chip tânăr și păr grizonant și părea a fi european. Avea ceva aparte. Un moment mai târziu dispăru, iar ea se concentră din nou asupra dorințelor ei.

În cele din urmă, aruncă cele trei monede, dorindu-și, așa cum îi spusese băiețașul, noroc, dragoste și să revină la Roma, simțind pentru o clipă un sentiment de melancolie. Apoi plecă. Se hotărî să mai colinde puțin pe străzi înainte de a se întorce la hotel. Traficul

era aglomerat şi haotic, pietonii erau peste tot, auzea vreo şase limbi în jurul ei şi totul mustea de viaţă, aşa încât nu voia să se întoarcă în cameră şi să fie singură. Roma era un oraş în care să fii cu cineva, şi o întrista că nu putea să facă asta, înconjurată de atâta frumuseţe.

Se mai plimbă o oră, mai găsi două bisericuţe frumoase şi se întorcea spre fântână şi Treptele Spaniole, pe drumul spre hotel, când traficul explodă în jurul ei. Se trezi în mijlocul străzii, printre maşini care treceau în viteză pe lângă ea, de-o parte şi de cealaltă, şi scutere care ţâşneau printre ele. Se simţi paralizată şi nu ştia încotro să o apuce, când văzu un Ferrari roşu gonind spre ea în plină viteză. Se uita la el de parcă ar fi fost un taur turbat şi pentru o clipă încremeni, convinsă că avea să o lovească, putând să o omoare. Momentul era fascinant, şi nu putu să se mişte văzând şoferul şi maşina care gonea şi brusc nu-i mai păsă ce avea să se întâmple. Paul o trădase, fiicele ei nu mai aveau nevoie de ea, nu-şi mai dorea să facă nimic; simţea cum viaţa îi trece rapid pe dinaintea ochilor şi deodată nu mai conta dacă trăia sau murea. Părea total lipsit de importanţă. Ce mai conta dacă era ucisă pe străzile din Roma?

Auzi pe cineva ţipând, în timp ce lumea o privea, şi exact în momentul în care se hotărî să rămână nemişcată, din motive pe care mai târziu nu şi le putu explica, simţi o forţă mai puternică decât oricare alta pe care o simţise vreodată împingând-o şi zbură prin aer, aterizând în mâini şi în genunchi pe trotuar, în timp ce Ferrariul şuieră pe lângă ea, frânând la câţiva metri distanţă. Claxoanele urlau, oamenii strigau în italiană şi, deodată, un bărbat înalt şi solid, cu păr brunet, se aplecă deasupra ei cu o expresie îngrozită şi încercă să o ajute să se ridice.

Picioarele îi tremurau şi îşi julise rău genunchii şi mâinile, sângerând pe rochia albă. Era o scenă înfricoşătoare, dar nu mai mult decât faptul că fusese cât pe ce să fie ucisă de Ferrari, şi aproape că lăsase ca lucrul acesta să se întâmple. Ceva o împinsese din calea maşinii. Habar n-avea cine sau ce era şi nu stătea nimeni lângă ea. Şoferul o ajută să se ridice şi părea la fel de zguduit ca şi ea; chipul îi era la fel de întunecat ca al ei. O ajută să urce pe trotuar, unde ea se aşeză pe bordură, şi îi dădu o batistă ca să-şi cureţe sângele de pe mâini şi genunchi. Era prea uluită de cele întâmplate ca să simtă

durerea, iar bărbatul se aplecă spre ea vorbind într-o engleză cu un accent puternic.

– A fost cât pe ce să te omor, spuse el, și ea văzu că îi tremurau mâinile când îi întinse batista. Era bine îmbrăcat, cu un sacou de in și pantaloni gri și purta un ceas mare de aur. Era aproape sigură că accentul era rusesc. Te duc la spital, se oferi el, în timp ce oamenii se învârteau în jurul lor, iar mașinile claxonau în urma automobilului oprit al acestuia.

– Nu, nu, sunt bine, insistă Véronique, cu o voce abia perceptibilă, ridicând privirea spre el, jenată teribil din pricina stării în care se afla, dar mai mult pentru că aproape îl lăsase să dea peste ea fără să știe de ce. Nu mai avusese niciodată un asemenea impuls până atunci. Moartea lui Paul și tot ce descoperise de atunci o afectaseră. Cred că m-am speriat și am încremenit.

Voia să creadă că fusese un blocaj de moment și nimic mai rău.

– Ai nevoie de un doctor, insistă el, arătând spre batista plină de sânge cu care se șterse pe picioare.

Avea trăsături pronunțate, ochi albaștri pătrunzător și o voce baritonală. Arăta ca un bărbat obișnuit să comande. Emana putere și era cam de vârsta ei.

– Serios, nu sunt decât niște zgârieturi, e în regulă, spuse ea cu o voce pierită, tremurând din toate încheieturile, în timp ce încerca să își recapete calmul.

– Te duc la hotelul meu și vom chema un doctor. Arătă înspre Hassler, iar ea schiță un zâmbet, în timp ce cineva îi dădu geanta care îi zburase de pe braț. Era o geantă de pânză de un roz strident, pe care o purta când mergea la cumpărături, iar femeia care i-o dădu îi zâmbi cu compasiune. Rochia ei era ruptă și plină de sânge și știa că trebuie să fi arătat îngrozitor. Se simțea demnă de milă stând acolo, dar îi era rău și era ușor amețită; i se înfiripă și ei gândul că nu era o idee atât de rea să cheme un doctor.

– Și eu stau acolo, spuse ea când el o ajută să se ridice de pe bordură, conducând-o spre mașină în timp ce ea își tamponă din nou genunchii cu batista lui.

Nu voia să îi murdărească mașina de sânge, dar el nu părea să fie preocupat de asta. Era doar recunoscător că nu o omorâse.

– Roma este un loc foarte periculos, spuse el pornind maşina şi urcând dealul spre hotel. Este prea aglomerat, sunt prea multe maşini şi motociclete. Şoferii sunt nebuni.

Ajunseră la hotel un moment mai târziu, şi el o luă de braţ când intrară în hol, conducând-o spre recepţie, unde ceru un doctor. Se simţea încă slăbită şi avea o vagă senzaţie de leşin. Recepţionerul îl privi cu respect, adresându-i-se cu domnul Petrovici, şi observă că mâinile ei sângerau, părând îngrijorat.

– Am avut un accident pe stradă, explică Petrovici, în timp ce Véronique îi spuse recepţionerului numărul camerei, cerând cheia.

Ei promiseră să trimită doctorul îndată.

Rusul o însoţi până la cameră, îşi ceru mii de scuze şi o întrebă dacă se simţea îndeajuns de bine pentru a rămâne singură. Ea îl asigură că da, iar el o privi uşurat.

– Chiar am crezut că te-am omorât, spuse el trist. Nu am mai avut niciodată un accident până acum.

– A fost vina mea, spuse ea din nou, liniştindu-l pe el, dar şi pe ea însăşi în egală măsură. Era departe de a se simţi bine şi încă tremura, însă îi pricinuise bărbatului destule necazuri pentru o singură după-amiază.

– Îi voi spune doctorului să vină în camera mea, îi spuse el. Te sun când ajunge.

Nu-i plăcea ideea, dar nu avea puterea să-l contrazică şi îşi descuie uşa. Nu voia decât să îşi scoată rochia plină de sânge, să îşi arunce nişte apă rece pe faţă şi să se întindă. Şi ar fi preferat ca doctorul să o consulte în camera ei. După o clipă, el dispăru. Chipul lui avea un aer familiar, dar nu ştia de unde să îl ia şi era prea distrasă pentru a gândi limpede după cele întâmplate.

Fu îngrozită când se văzu în oglinda din baie. Arată înfiorător. Îşi scoase rochia şi o aruncă pe podea. Voia să facă un duş, dar era încă prea ameţită şi se temea că ar putea să leşine, aşa că se spală pe picioare şi pe mâini la chiuvetă şi merse să se întindă pe pat. Avea o durere îngrozitoare de cap, şi cinci minute mai târziu sună telefonul. Era domnul Petrovici care îi spuse că doctorul o aştepta în apartamentul lui. Trebuie să fi zburat. Dar nu era greu să îţi dai

seama că recepţionerul era extrem de impresionat de acest rus, oricine ar fi fost el.

El îi preciză numărul apartamentului, care era la etajul şase, două etaje mai sus faţă de camera ei, îşi puse o altă rochie de bumbac şi urcă. Petrovici o aştepta când ea ieşi din lift şi o conduse într-un apartament spectaculos, cu o enormă terasă circulară de pe care se vedea întreaga Romă. Era apartamentul prezidenţial. Doctorul o aştepta în camera de zi, şi pe canapea stătea întinsă o femeie frumoasă. Petrovici vorbi cu ea în rusă şi, privind spre Véronique şi spre doctor, fata dispăru în dormitor, fără să spună vreun cuvânt. Părea foarte tânără, purta pantaloni scurţi şi maieu şi avea un trup de zeiţă.

Véronique se simţi uşor copleşită când Petrovici o invită să ia loc, iar doctorul îi examină mâinile şi genunchii. Observase că praful de pe stradă îi intrase în piele. Iar gazda ei era evident cineva obişnuit să le spună oamenilor ce să facă. O trata ca pe un copil în timp ce şedea acolo, la fel cum făcuse cu fata pe care o trimisese în camera alăturată. Iar doctorul îl privea cu respect, în vreme ce Petrovici îi explica ce se întâmplase. Apoi medicul o întrebă dacă se lovise la cap sau dacă fusese inconştientă, iar ea răspunse că nu. Căzuse în mâini şi în genunchi când fusese aruncată sau împinsă, sau ce s-o fi întâmplat, lucru pe care încă nu-l înţelegea. Cineva sau ceva din spatele ei o împinsese de acolo cu o forţă supraomenească. Fie o persoană, fie destinul ei.

Doctorul îi curăţă rănile cu dezinfectant şi confirmă că nu avea nevoie de sutură. Rănile erau superficiale, nu adânci, iar sângele provenise în mare parte de la zgârieturi. Spuse că nu avea nici o fractură.

Rusul înalt părea uşurat.

– A fost cât pe ce să o omor, îi mărturisi el, trist, doctorului, care zâmbi spre amândoi. Îşi putea da seama că erau amândoi zguduiţi de experienţa respectivă, dar îi asigură că ea avea să îşi revină grabnic şi că nu se întâmplase nimic grav.

– Din fericire, nu aţi omorât-o, spuse el vesel. Va fi bine.

Véronique se simţea mai bine şi le zâmbi amândurora. Îi era jenă din pricina agitaţiei pe care o iscase în jurul ei. Apoi doctorul întrebă

cum o cheamă, ca să îi poată trece numele în fişă. I-l spuse, iar rusul o privi, se recomandă Nikolai Petrovici şi îşi dădu seama imediat cine era. Era unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia, un multimiliardar care avea iahturi în toată lumea şi case în Paris şi Londra şi era cunoscut pentru vasta sa colecţie de maşini rapide şi fete frumoase. Fără să vrea, îşi alesese un om foarte important să o calce cu maşina. Iar doctorul plecă discret, în timp ce Nikolai deschise o sticlă de şampanie, turnă un pahar şi i-l înmână.

– Bea, te vei simţi mai bine. Îmi pare foarte rău că te-am rănit, spuse el, turnându-şi şi lui un pahar.

– Îmi pare foarte rău că nu m-am clintit din loc, spuse ea din nou, iar el arătă spre terasă şi deschise uşa; ea îl urmă cu paharul de şampanie în mână.

De îndată ce ieşi afară, rămase fără cuvinte în faţa priveliştii care îţi tăia răsuflarea. Cu siguranţă era cea mai frumoasă privelişte din oraş. Se vedea totul. Făcură înconjurul terasei, apoi se aşezară pe două şezlonguri, iar ea începu în cele din urmă să se relaxeze după ce sorbi din şampanie.

– Întotdeauna stau aici, pentru panoramă, spuse el, privind din nou spre oraş, apoi se întoarse spre ea. Ai ochi superbi, ca safirele. Era în mod vădit un bărbat cu gusturi scumpe, dar în firea lui se simţea ceva dur. Era simplu şi direct, aproape lipsit de menajamente. Unde locuieşti?

– Cea mai mare parte a timpului în New York şi uneori în Paris.

– Ai venit singură aici?

Ea încuviinţă din cap, iar el păru surprins.

– Eşti căsătorită? Se uită după verighetă, dar ea nu avea inele pe degete. Nici eu, spuse el nonşalant. Véronique presupusese asta, judecând după fata pe care-o văzuse pe canapea când intrase în apartament. Aceasta nu îşi făcuse din nou apariţia. Sunt divorţat, preciză el aproape mândru, ca şi când ar fi fost vreun simbol al statutului. Fosta mea soţie mă urăşte, declară el din senin, iar felul în care o spusese o făcu să râdă. Am fost un soţ foarte rău.

Apoi zâmbi spre ea. Şi Paul fusese, dar nu o recunoscuse.

– Fostul meu soţ tocmai a murit. Am fost mâhnită din pricina asta, poate de aceea eram distrasă în timp ce traversam strada. Eram buni prieteni.

– Trebuie să fii o femeie cumsecade ca să rămâi prietenă cu fostul soţ, spuse Petrovici, privind-o pătrunzător.

– Eram divorţaţi de multă vreme.

Ea nu ştia de ce, dar îşi împărtăşeau toate detaliile din viaţa lor ca şi când ar fi contat, dar probabil faptul că fusese cât pe ce să moară sub roţile maşinii lui crease o legătură instantanee între ei. Părea ca el să vrea să ştie totul despre ea.

– Ai copii?

I se părea tânără şi îi dădu mai puţini ani decât avea în realitate.

– Am trei fiice. Două sunt în New York, una este în L.A.

– Nu ar trebui să călătoreşti singură, o mustră el. Este prea periculos pentru o femeie frumoasă.

– Mulţumesc, spuse ea, zâmbind.

Nu mărturisi că nu avea de ales. Şi nu se simţea frumoasă, se simţea răvăşită. Mâinile şi genunchii o dureau mai tare decât la început, iar dezinfectantul îi provoca usturimi. Îl simţea încă, deşi şampania îi calmase nervii.

– Eu am patru fiice, spuse el fără a fi întrebat. Mereu mi-am dorit să am un fiu. Ea încuviinţă din cap şi se gândi cu tristeţe la Bertie, care fusese o dezamăgire foarte mare, în ciuda iubirii pe care i-o arătase.

– Fetele îşi iubesc întotdeauna tatăl, spuse ea cu blândeţe, iar el zâmbi, recunoscând că era adevărat.

– Îţi plac bărcile? o întrebă el, iar ea încuviinţă din cap. Trebuie să vii la cină pe una dintre bărcile mele. Mergi în sudul Franţei?

– Voi merge acolo în câteva săptămâni cu fiicele mele. Cândva, în august.

– Trebuie să veniţi toate la cină. Apoi râse şi păru mai relaxat. Incidentul îl speriase şi pe el. Vom sărbători faptul că nu te-am omorât.

– Cred că cineva m-a împins din drum, spuse ea gânditoare, rememorând cele întâmplate.

– Nu era destinul tău să mori, spuse el solemn. Acum trebuie să te bucuri de viaţă mai mult decât înainte, pentru că eşti încă vie. Îşi găsea cuvintele greu. Engleza lui era fluentă, dar nici pe departe perfectă, însă ea înţelegea ce spune. Fiecare zi e un dar.

Ei nu-i trecuse asta prin cap, dar avea dreptate. Simţea că tocmai i se oferise o a doua şansă la viaţă. Dacă ceva nu ar fi clintit-o din drum, fetele ei ar fi putut să o înmormânteze şi pe ea. Era un gând care o trezea din amorţeală. Statură în tăcere un moment prelung admirând priveliştea. Era linişte sub cerul Romei la amurg. Apoi el se îndreptă spre balustradă, iar ea i se alătură şi priviră spre locul unde aproape că el dăduse peste ea. De acolo, traficul părea nebunesc, iar fântâna mai frumoasă decât oricând.

– Mi-am pus o dorinţă astăzi, spus ea melancolică, gândindu-se la cele trei monede pe care le aruncase în fântână.

– Atunci se vor împlini, spuse el zâmbind. Dorinţele sunt magice. Eşti o persoană bună, de aceea ai fost salvată astăzi.

– Nu sunt sigură de asta, replică ea cu un zâmbet prudent, începând să simtă efectul şampaniei. El îi umpluse paharul din nou. Cred c-am avut doar noroc.

– Avem norocul pe care-l meritărm, spuse el pe un ton serios, punând paharul jos şi privind-o. Vrei să iei cina cu mine?

Ea fu uimită de invitaţie şi se întrebă ce se întâmplase cu fata din dormitor. El nu părea preocupat de asta.

– Nu sunt în stare să ies în oraş, răspunse ea, arătând spre rochia şifonată pe care o scosese în grabă din valiză pentru a se întâlni cu doctorul, spre genunchii şi spre mâinile ei rănite.

– Putem lua cina aici. Mâncarea este foarte bună, spuse el simplu.

În ciuda maşinii de lux şi a vieţii scumpe pe care era evident că o ducea, era lipsit de orice şiretlic şi îi plăcea să discute cu ea. Nu întâlnise niciodată femei ca ea şi îşi petrecea tot timpul cu tinere care stăteau lângă el pentru bani. Véronique era dintr-o lume diferită. Îi dădu meniul de la room service şi apoi comandă el.

Stătură de vorbă pe terasă despre Roma şi despre artă. Vorbiră despre Veneţia şi despre pictura pe care i-o lăsase Paul. Cina sosi o jumătate de oră mai târziu, adusă de trei chelneri. La primul fel, ea comandase paste cu trufe şi salată de homar, la insistenţa lui, iar el,

caviar. Era o masă somptuoasă și somelierul alesese un vin potrivit excelent, un Chassagne-Montrachet.

La sfârșitul cinei, Véronique era relaxată; se simțise nemaipomenit de bine să stea de vorbă cu el și se simțea puțin amețită. Nu beată, ci relaxată în mod plăcut. Se dovedise a fi o zi foarte neobișnuită – aproape că fusese ucisă pe străzile Romei, iar acum lua cina pe o terasă extraordinară în compania unuia dintre cei mai puternici bărbați de pe planetă. Nici măcar nu-și putea imagina cum avea să le explice asta fiicelor ei. Și știa că ceea ce spusese el era adevărat. Trebuia să-și trăiască viața din plin și să se bucure de fiecare moment. El părea că asta face, cu iahturile, avioanele, casele, mașinile exotice și femeile apetisante. Și era limpede că se simțea bine cu ea.

După ce chelnerii plecară și luară tava, Véronique îi mulțumi pentru cină și-i spuse că era timpul să meargă la culcare. Fusese o zi palpitantă, iar el spusese că urma să plece dimineață devreme, cu avionul personal, spre Londra, pentru afaceri.

O conduse până la ușa camerei sale și îi dădu cartea lui de vizită. Toate numerele lui erau acolo; și el îi ceruse telefonul înainte să plece din apartamentul lui. Promise să o sune și îi aminti de invitația la cină în sudul Franței.

– Și ai grijă când treci strada! o sfătui el, luând pentru o clipă un aer părintesc, iar ea zâmbi.

– M-am simțit foarte bine astă-seară, Nikolai. Mulțumesc și-mi pare rău că ți-am dat bătăi de cap.

Se simțea încă vinovată pentru dezastrul pe care aproape că-l provocase. El se revanșase pe deplin pentru cele întâmplate. Fusese amabil, atent și generos cu timpul său și cu masă. Fusese ceva complet neașteptat și un lucru pe care ea îl aprecia.

– Ești o femeie care dă bătăi de cap, spuse el, fluturând degetul spre ea, și periculoasă cu ochii ăia mari albaștri.

Nimeni nu-i mai spusese până atunci că e periculoasă și fu surprinsă. Viețile lor aproape că se schimbaseră iremediabil în ziua aceea, și erau amândoi recunoscători că nu se întâmplase ceva îngrozitor. De fapt, se transformase într-o seară perfectă, și Véronique știa că își făcuse un nou prieten.

– Ne vom revedea în sudul Franței sau înainte. Te voi căuta, promise el, apoi o îmbrățișă călduros după ce ea deschise ușa. Era un bărbat foarte solid. Ai grijă de tine, Véronique, spuse el și se întoarse spre lift, zâmbind, în timp ce ea îi făcu cu mâna și închise ușa.

Se simțea de parcă ar fi trăit viața altcuiva în ultimele câteva ore. Nu știa a cui, dar cu siguranță nu a ei. Primi un mesaj de la el, în care îi ura somn ușor și vise plăcute. Adormise deja pe jumătate când îl citi și îi urmă sfatul. El era deja în brațele fetei care îl așteptase în dormitor ore în șir și știa că nu era cazul să se plângă. Și el petrecuse o seară încântătoare cu Véronique.

Capitolul 6

Nikolai părăsise deja hotelul când se trezi Véronique a doua zi. Mormăi când se văzu în oglindă. Genunchii îi arătau ca un hamburger şi avea vânătăi de-a lungul picioarelor. O dureau încă mâinile şi era mahmură de la şampanie.

– Eşti un dezastru, spuse ea înspre propria reflecţie, apoi intră în cadă să se relaxeze.

Se simţea mai bine când se îmbrăcă şi zâmbi gândindu-se la seara deosebită pe care o petrecuse pe terasa apartamentului prezidenţial. Nikolai era un bărbat extraordinar, şi se întreba dacă avea să o mai caute vreodată. Părea puţin probabil, dar ar fi amuzant să îl prezinte fiicelor ei dacă ar apărea într-adevăr în sudul Franţei. Ar fi uimite dacă l-ar întâlni, chiar şi ea era încă surprinsă. Nu era genul de persoană peste care dădea în mod normal în viaţa ei tihnită şi aparent nu aveau nimic în comun. Fusese interesant să discute cu el şi dovedea înţelepciune cu privire la viaţă. Era o persoană care, neîndoielnic, trăia din plin fiecare zi şi o sfătuise să facă şi ea acelaşi lucru. Nu fusese decât un flirt nevinovat, dar nu încăpea îndoială că era un bărbat foarte atrăgător şi fascinant. Nu-şi putea imagina cum ar fi să înceapă o idilă cu el, erau prea diferiţi şi, dată fiind reputaţia lui, ea era prea bătrână, dar ar fi amuzant să-l cunoască şi spera că avea să o contacteze din nou.

Era binedispusă când părăsi hotelul. Administratorul îi închiriase o maşină şi conduse singură până la Veneţia. Ar fi putut lua avionul, dar prefera să conducă şi să se bucure de peisajul toscan. Plecă la

prânz şi ajunse în Veneţia după-amiază târziu. Călătoria fusese uşoară, în mare parte pe autostrăzi, căci ocolise Florenţa şi Bologna. Hotelul Cipriani, la care avea rezervare, trimisese o barcă să o aştepte în parcare; predă maşina închiriată şi fu condusă la hotel, unde primi un apartament cu vedere spre lagună. Era o noapte caldă, superbă şi, după ce despachetă, comandă una dintre bărcile hotelului pentru a o duce la Piaţa San Marco ca să se plimbe prin împrejurimi. De-abia aştepta să exploreze Veneţia din nou. Trecuseră ani de când nu mai fusese acolo.

Oraşul era şi mai frumos decât îşi amintea, cu biserica enormă, Palatul Dogilor şi cafenelele în aer liber unde oamenii mâncau şi beau vin. Erau turişti peste tot, dar nu o deranja. Se simţea în siguranţă şi în largul ei în timp ce se plimbă timp de două ore, cumpără o îngheţată de la un vânzător ambulant, privi catedrala luminată în întregime noaptea şi se uită la oamenii care urcau în gondole, alunecând pe sub Podul Suspinelor. I se părea cel mai romantic oraş din lume. Îi amintea de luna de miere cu Paul şi încerca să nu se gândească la asta. După cum spusese Nikolai cu o seară în urmă, trecutul se dusese şi era timpul să privească înainte spre viitor şi să se bucure de prezent. Era un sfat bun. Simţi o oboseală plăcută când urcă în barcă pentru a se întoarce la hotel. Admiră luminile din Veneţia când traversă laguna spre Cipriani.

Când se întoarse în cameră, stătu în balconaş, amintindu-şi de priveliştea incredibilă de deasupra Romei, pe care o văzuse cu seară înainte. Se gândi la Nikolai, la cina cu el şi la ceea ce fusese cât pe ce să se transforme într-un dezastru, iar apoi se duse la culcare. Primi un mesaj de la el exact înainte de a adormi şi zâmbi când îl văzu. Spunea că spera să se simtă mai bine şi că nu mai suferea de pe urma celor petrecute în ziua anterioară. Îi răspunse imediat, mulţumindu-i din nou pentru cină şi îl asigură că era bine şi că se bucura din plin de Veneţia, şi spera să îl revadă.

Se trezi devreme a doua zi dimineaţă, luă micul dejun în balcon şi merse din nou în Piaţa San Marco, iar de data aceasta intenţiona să exploreze oraşul în detaliu. Erau străduţe înguste, şerpuitoare şi de fiecare dată când credea că se rătăcise, ajungea din nou într-un loc familiar. Străzile se intersectau şi păreau să o aducă de unde plecase,

şi încetul cu încetul începu să se orienteze. Intră în bisericuţe frumoase şi admiră modelele sofisticate de marmură şi frescele splendide din fiecare biserică, făcând noi descoperiri pretutindeni pe unde mergea. Picturile o lăsau fără suflu şi era o plăcere doar să se afle acolo. După câteva ore de plimbare, se aşeză pe o bancă într-o piaţetă şi privi în jur. Habar n-avea unde se afla, dar nu conta, căci ştia că avea să găsească din nou drumul spre Piaţa San Marco; şi fiecare centimetru din Veneţia era minunat şi merita să fie admirat.

Şedea acolo de câteva minute, când un bărbat se aşeză lângă ea. Nu ştiu de ce, dar îi păru vag familiar şi avea o cameră foto care îi atârna pe umăr. Avu senzaţia că îl mai văzuse undeva, dar nu ştia de unde să-l ia. Văzu că şi el o privi şi tresări când îi văzu genunchii juliţi sub rochia roz scurtă. Arătau mai bine decât cu o zi înainte, nu o mai dureau aşa de tare şi nu îi făcuseră probleme la mers. Ştia că arătau totuşi îngrozitor, dar se vindecau. Parcă ar fi fost târâtă în urma unui cal în genunchi, iar el tresări din nou când îi văzu mâinile.

Trebuie să fi fost o căzătură foarte neplăcută, spuse el cu compasiune, cu un accent britanic sesizabil.

Bărbatul îşi dădu seama că ea vorbeşte engleză după ghidul pe care îl avea lângă ea pe bancă. Încercase să priceapă unde se afla şi nu reuşise. Zâmbi spre el. Avea un chip tânăr, păr grizonant şi nişte ochi căprui-închis serioşi.

– Era să dea o maşină peste mine în Roma, îi explică ea nonşalant. Nu e atât de rău pe cât pare.

El nu păru convins. Vânătăile de pe picioarele ei deveniseră mai pronunţate între timp. Era clar că avusese de suferit, dar nu părea deranjată din cauza asta. Era prea fascinată de împrejurimi pentru a se gândi la zgârieturile şi vânătăile ei.

– Cel puţin aici nu vei fi călcată de maşină, spuse el, amuzat.

Bărbatul pomeni apoi de o biserică pe care tocmai o văzuse şi care credea că merita vizitată. Ea îi mulţumi şi îşi deschise ghidul pentru a găsi descrierea bisericii, iar câteva minute mai târziu el se îndepărtă. Avea în continuare senzaţia că îl văzuse undeva, dar hotărî că totul era doar în imaginaţia ei şi uită complet de asta. Se gândi să se întoarcă la biserica pe care i-o recomandase, dar se temea

că avea să se rătăcească din nou când văzu pe hartă unde era poziţionată. Se afla la câteva străzi mai jos şi era complicat de ajuns acolo. Drept urmare, continuă să înainteze şi, după cum îşi închipuise, ajunse în cele din urmă din nou în Piaţa San Marco. Dimineaţa ei de explorare avusese succes şi văzuse lucruri minunate; multe bisericuţe şi capele înţesate de artă renascentistă atât de caracteristică Veneţiei. După ce ajunse din nou în piaţă, se opri la o cafenea de pe trotuar, se aşeză la masă, comandă o cafea şi îngheţată, scoase un caiet din geantă şi începu să schiţeze. Avea o dorinţă imensă de a desena, după toate picturile pe care le văzuse aici şi în Roma cu o zi înainte. Schiţă feţele câtorva oameni care stăteau în cafenea, absorbită de ceea ce făcea. Bău din cafea, mâncă nişte îngheţată şi nu ridică privirea până când nu termină desenul unei femei care şedea la câteva mese distanţă. Când privi în jur, după ce îşi aşeză caietul pe masă, îl zări din nou pe bărbatul cu camera foto, la două mese de ea. Zâmbi când îl văzu, iar el afişă o expresie mirată.

– Mă urmăreşti? întrebă el, iar ea râse la întrebarea lui şi clătină din cap.

Era a doua oară când drumurile lor se încrucişau, dar Veneţia era un oraş mic şi toate drumurile duceau spre Piaţa San Marco.

– Cred că tu mă urmăreşti pe mine, îl acuză ea în glumă, iar el negă.

Fără să ceară permisiunea, când masa dintre ei se liberă, se aşeză lângă ea şi îi admiră desenul.

– Eşti foarte bună, o complimentă el, iar ea fu stânjenită şi lăsă caietul jos.

Nu-i plăcuse niciodată să se laude cu desenele ei şi era timidă când venea vorba de despre asta. Rareori schiţa câte ceva. Dar fusese inspirată încă de dimineaţă. Faptul că se afla în Italia o făcea să dorească să picteze din nou.

– Explică-mi ceva, spuse nonşalant bărbatul cu ochi căprui pătrunzători şi păr cenuşiu. De ce mă urmăreşti prin toată Veneţia? Eşti de la CIA sau de la KGB? Se prefăcea că e serios, dar avea în ochi o sclipire de amuzament. Se distingea ceva întru câtva sarcastic în atitudinea lui, şi felul în care vorbise o făcu pe Véronique să râdă. Dar vizitau cu toţii aceleaşi locuri şi era uşor să dai peste aceiaşi

oameni. Avea doar o înfățișare mai deosebită decât ceilalți turiști pe care îi văzuse de-a lungul plimbării prin oraș, astfel că îl recunoștea de fiecare dată. Ai mai fost la Palatul Dogilor până acum? întrebă el cu interes.

– Am fost acolo azi-dimineață, este spectaculos. Am încercat să intru în catedrală, dar coada era imensă.

De obicei, nu vorbea cu străinii, dar el avea o atitudine foarte relaxată și deschisă, iar conversația era inofensivă, așa că nu o deranja să discute cu el în timp ce stăteau la masă în cafenea.

– Îți voi spune un truc ca să intri în catedrală, spuse el, scăzând vocea conspirativ. Dacă îi spui vreunuia dintre paznici că te duci la slujbă, te va lăsa să intri imediat. Mi-a spus un prieten și funcționează. Am încercat astăzi.

– Serios? Îl privi surprinsă, recunoscătoare pentru pont.

Nu voia să stea la coadă ore în șir în căldura aceea.

– Serios. Încearcă, o sfătui, iar ochii lui păreau că îi cercetează pe ai ei.

– Așa voi face, mulțumesc. Îi zâmbi și avu același sentiment ciudat că îl mai văzuse undeva, nu doar pe bancă în dimineața aceea. Era o senzație puternică de déjà vu. Privi spre camera lui foto, apoi își aminti brusc. Îl văzuse la Fontana di Trevi în Roma, când se pregătea să își pună cele trei dorințe. Îl surprinsese că o privea cu camera foto ridicată, apoi dispăruse și uitase de el până atunci. Te-am văzut acum două zile în Roma, reluă ea gânditoare. Cred că te pregăteai să îmi faci o poză când voiam să arunc două monede în fântână.

El încuviință din cap. O recunoscuse mai devreme. Fusese uimit de frumusețea și de culoarea neobișnuită a ochilor ei, o nuanță între lavandă și albastru.

– Te-am văzut din nou după aceea, spuse el cu expresie vinovată și arătă spre genunchii ei. Mă tem că eu sunt responsabil pentru asta.

Ea clătină din cap.

– Nu, era cât pe ce să fiu lovită de o mașină, spuse ea, apoi își aminti de forța cu care fusese împinsă și care o salvase din calea bolidului și se întrebă ce insinua bărbatul.

– Mă tem că m-a luat nițel valul. Credeam că vei fi ucisă.

O privi în ochi când rosti asta.

– *Tu* m-ai împins? Rămase uluită când el încuviinţă cu o privire spăşită. Mi s-a părut că m-a împins cineva, dar nu-mi dădeam seama. Am crezut că a fost mâna destinului, spuse ea zâmbindu-i recunoscătoare.

– Nu, eram doar eu. Nu părea că aveai de gând să te mişti. Erai prea speriată ca să reacţionezi. Nu voia să recunoască în faţa lui că încă nu ştia de ce rămăsese ţintuită în locul acela, privind maşina lui Nikolai care gonea spre ea. Ai fost mai uşoară şi ai zburat mai departe decât am crezut. Te-am lovit al naibii de tare, spuse el, cerându-i scuze. M-am simţit îngrozitor când ţi-am văzut genunchii azi-dimineaţă.

– Mi-ai salvat viaţa, spuse ea uimită. De ce nu ai rămas acolo? M-am uitat în jur după aceea şi n-am văzut pe nimeni, după aceea m-am aşezat pe bordură, dar eram destul de şocată.

– L-am văzut pe şofer coborând din maşină ca să te ajute, şi era o mulţime de oameni în jurul tău după ce ai căzut. Nu credeam că mai e nevoie şi de mine. Atunci am ştiut că vei fi bine, spuse el încet. Era încă uimită că el fusese şi că se întâlneau din nou în Veneţia.

– Faci asta des? Te plimbi şi salvezi vieţile oamenilor când sunt în pericol de a da maşina peste ei?

Era cu adevărat impresionată că se întâlnea cu salvatorul ei şi că îi putea mulţumi personal. O împinsese atât de tare, că zburase efectiv spre un loc sigur, în ciuda aterizării bizare.

– Niciodată. Sunt o persoană îngrozitoare. În mod normal, împing bătrânele pe scări. Dar bărbatul era mult mai puţin credibil în rolul de ticălos decât în cel de erou. În plus, erai exact în faţa mea şi mă gândeam că, dacă te lovea pe tine, s-ar putea să mă lovească şi pe mine. Aşa că a fost un gest absolut egoist.

Era din nou sarcastic. Avea un umor sec.

– Nu te cred, spuse ea, iar el râse.

– În orice caz, îmi eşti datoare pentru genunchii ăia încântători şi pentru mâini. Îmi cer scuze pentru brutalitate.

– Nici măcar nu mă dor. Dacă mă lovea maşina, ar fi fost mult mai rău, spuse ea cu blândeţe.

– Da, ar fi fost. Și mult mai urât, spuse el, într-un stil foarte britanic.

– Chiar am zburat prin aer, îl informă ea. Bietul șofer a fost speriat de moarte.

– Era și cazul. Conducea prea repede și aproape că a dat peste tine, la naiba. Binefăcătorul ei părea supărat. Toată lumea conduce cu viteză la Roma.

Știau amândoi că e adevărat, dar bărbatul cu camera foto era de părere că întreaga vină îi aparținea celui care conducea Ferrariul și că ea avusese noroc.

– A fost vina mea. Nu m-am ferit. Nu știu de ce, dar pur și simplu am încremenit, mărturisi ea.

– De aceea te-am împins atât de tare. Nu mi-am dat seama că aterizarea va fi atât de dureroasă. Mă bucur că nu ți-ai rupt nimic, spuse el, părând ușurat. Se gândise la ea în noaptea în care se întâmplase. Experiența îl marcase, dat fiind că femeia aproape își pierduse viața sub ochii lui. Mă numesc Aidan Smith, apropo.

Întinse mâna și făcură cunoștință cum se cuvine.

– Véronique Parker, spuse ea politicos.

– Încântat de cunoștință, spuse el amabil, mimând din nou seriozitatea. Acum, te rog să nu mă mai urmărești, Véronique Parker.

Se ridică, își plăti cafeaua și se pregăti să plece când se ridică și ea.

– Voi încerca, promise ea. Mă întorc la hotel acum, așa că nu trebuie să-ți mai faci griji. Râse în timp ce spuse asta; la fel și el.

– Unde stai?

– La Cipriani.

Nu era surprins. Era unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș, și ea era genul care s-ar fi cazat la un astfel de hotel.

– Ce elegant! Eu stau la un mic han pe Calle Priuli dei Cavalletti. E ceva mai bun decât un hostel, dar e ieftin.

Ceea ce, evident, nu era cazul hotelului Cipriani.

– Ești fotograf? întrebă ea când traversară piața împreună.

Aparatul pe care îl purta părea unul profesional.

– Da, sunt cronicar al relelor lumii, care sunt destule, spuse el pe un ton ironic.

– Atunci de ce mă fotografiai la fântână? Nu e nimic rău în asta.

– Erai foarte frumoasă, spuse el din inimă, iar trăsăturile feţei i se îmblânziră. Am vrut să o imortalizez. Soarele îţi scotea în evidenţă culoarea ochilor şi aveai o expresie foarte vie. O îmbinare de speranţă şi tristeţe, în timp ce te gândeai la dorinţele tale. Sper că se vor împlini. Îi zâmbi şi avea un chip foarte blajin. Alteori, după cum observase ea, avea o mină foarte serioasă. Bănuia că era un bărbat cu multe faţete şi stări. Ei bine, ai grijă să nu te calce vreo gondolă, spuse el şi o conduse spre ambarcaţiunea hotelului.

– Voi avea. Îţi mulţumesc că m-ai salvat la Roma, spuse ea cu sinceritate, profund recunoscătoare.

De fapt, de ea însăşi o salvase în fracţiunea aceea de secundă, când evenimentele recente o copleşiseră şi se abandonase în braţele destinului, iar el intervenise.

– Oricând. A fost o plăcere. Şi-mi pare rău pentru mâini şi genunchi. Voi fi mai blând data viitoare, dacă se întâmplă din nou.

– Sper că nu, replică ea cu fervoare, amintindu-şi de Ferrariul lui Nikolai care se îndrepta ţintă spre ea, până la gestul de o forţă supraomenească al lui Aidan.

– Şi eu sper. Ne vedem mâine pe-aici pe undeva, spuse el simplu.

– Nu te voi urmări, promit, zise Véronique zâmbind.

– Nu e nevoie. Am văzut întruna aceiaşi oameni toată ziua. Asta, pentru că m-am rătăcit mai toată după-amiaza, mărturisi el şi râseră amândoi, în timp ce ea urcă în barcă.

Flutură mâna spre el când barca se puse în mişcare, iar el răspunse în acelaşi fel gestului ei, privind-o plecând şi întrebându-se dacă avea să o mai revadă vreodată. Destinul intervenise de trei ori până atunci. La Fontana di Trevi, când o împinsese din calea Ferrariului, şi acum, de două ori în Veneţia. Era prea mult să spere la o intervenţie a destinului a patra oară şi se îndoia că avea să se întâmple. Nimeni nu poate fi atât de norocos, îşi spunea el, îndepărtându-se şi gândindu-se la culoarea ochilor ei. Era chiar mai frumoasă decât îşi amintea când o văzuse la fântâna din Roma. Arăta ca un înger cu părul ca pana corbului. Şi era straniu că soarta şi coincidenţa i-o tot scoteau în cale. Acum ştia unde stătea, dar nu voia să o deranjeze. Erau nişte străini şi nu putea decât să spere că, undeva pe străzile Veneţiei, avea să o reîntâlnească.

Capitolul 7

Véronique intră în Basilica San Marco devreme a doua zi dimineaţă, folosind trucul pe care i-l sugerase Aidan. Când îi spuse unuia dintre paznici că venise să participe la slujbă, acesta ridică imediat frânghia şi o lăsă să intre. Până la urmă rămase şi la slujbă. În biserica superbă se ţinea o slujbă simplă şi frumoasă. Nu se putea abţine să nu privească spre tavan şi spre picturile din jurul ei. Aprinse lumânări pentru Paul şi pentru fiicele ei înainte de a ieşi din biserică. Îşi dădu seama că, fără a intenţiona, se întorsese în Veneţia din pricina lui, pentru a încerca să autentifice pictura de Bellini pe care o puseseră sub semnul îndoielii cu treizeci de ani în urmă.

Vizită din nou nenumărate bisericuţe, printre care Santa Maria della Salute, care era una dintre emblemele oraşului, Cloister San Giorgio din apropiere şi Santa Maria dei Miracoli, pe care îşi amintea că le vizitase cu Paul. La prânz, se săturase de biserici şi se opri la o *trattoria* să mănânce o felie de pizza, apoi îşi reluă plimbarea pe străduţele înguste şi şerpuitoare, privind spre vitrinele magazinelor, intrând pe la câţiva bijutieri de pe podul Rialto şi oprindu-se ca să privească gondolele care alunecau pe sub el.

Voia să facă o plimbare cu gondola, dar nu avusese timp până atunci, era prea ocupată să viziteze biserici şi să admire operele de artă şi tocmai ieşea dintr-o altă capelă micuţă pe care o descoperise, când dădu peste Aidan din nou. Mânca o îngheţată cu ciocolată, care i se scurgea pe bărbie când o zări şi zâmbi larg. Sperase să o revadă, dar era hotărât să se lase în voia sorţii. Femeia era prietenoasă

şi politicoasă, dar el îşi dădea seama cu uşurinţă că între lumile lor era o prăpastie. El stătea la unul dintre cele mai ieftine hoteluri din Veneţia şi era mulţumit de asta, iar ea locuia la cel mai elegant hotel din Veneţia, lucru obişnuit pentru ea. Iar în opinia lui Aidan cele două lumi nu se întâlneau, dar era fericit să o vadă întâmplător.

– Am intrat la San Marco azi-dimineaţă datorită ţie. Véronique zâmbi larg când îl văzu, iar el îşi şterse îngheţata de pe bărbie băgând restul cornetului în gură. Se mai scurse un minut până să poată vorbi şi îi studie din nou ochii în tăcere. Violetul lor intens te hipnotiza. Dar apoi am hotărât să fiu cinstită, recunoscu ea, şi am asistat şi la slujba. Biserica este incredibil de frumoasă. Tu ce ai făcut astăzi?

Se purtau ca nişte vechi prieteni. Între timp, el terminase de mâncat şi putea vorbi.

– Am fotografiat fresce şi oamenii de pe stradă. Feţele sunt atât de bune aici, aproape la fel de bune ca picturile.

Ca întotdeauna, avea camera foto în mână.

– Vinzi fotografiile unor reviste şi ziare după aceea?

Era curioasă în privinţa lui şi se vedea că e profesionist.

– Nu sunt genul ăla de fotograf. Zâmbi în timp ce mergeau unul lângă celălalt. Îmi expun lucrările în galerii şi sper ca într-o zi să ajung în muzee. Sunt fascinat de ceea ce este neobişnuit, misterios şi înfiorător. Voi avea o expoziţie în Berlin în curând. Şi am un agent foarte bun, care mă introduce la nişte expoziţii interesante. Véronique ştia că scena artistică din Berlin era foarte avansată şi mulţi artişti americani îşi expuneau operele acolo, dar nu fusese niciodată în Berlin. Am avut o expoziţie în Londra anul trecut. Am primit nişte recenzii cât se poate de decente, dacă asta înseamnă ceva, ceea ce, desigur, nu e cazul. Cronicarii pot fi oameni mărunţi şi geloşi, fără talent şi cu minte îngustă. Îşi expuse părerea despre ei pe scurt, cu o expresie iritată. Tu ţi-ai expus vreodată lucrările? întrebă el la fel de curios în privinţa ei.

Îşi dăduse seama de talentul lui Véronique din schiţa pe care o făcuse la cafenea cu o zi în urmă. Amândoi erau cronicari ai vieţii şi ai condiţiei umane, ceea ce îl fascina.

– Doar o dată, când eram foarte tânără, dar nu a fost o expoziție reală. Tata a organizat-o pentru prietenii lui. Eram încă studentă pe atunci la Beaux-Arts. A fost foarte stânjenitor și am primit câteva proiecte în urma acesteia. Nu am mai pictat de multă vreme, spuse ea, mereu modestă și discreditându-și talentul.

– De ce nu? insistă Aidan, cu un aer dezaprobator.

El nu se mai despărțise de camera foto de când era adolescent. Mereu spunea că aparatul de fotografiat era ochii lui și nu putea să vadă fără el. Și credea că la fel ar trebui să stea lucrurile și cu ea în privința artei sale. Susținea cu tărie că trebuie să îți folosești talentul cu care ești dăruit și să nu-l irosești. Era foarte exigent cu propria persoană și avea așteptări mari de la cei din jur.

– Am fost ocupată, răspunse ea, pentru a-i explica de ce nu mai pictase de mulți ani, pe când se plimbau pe stradă. Am fost căsătorită, am crescut copiii, iar acum sunt prea leneșă. Alungă întrebarea cu ușurință, dar el nu era niciodată satisfăcut cu răspunsuri superficiale, deși Véronique nu știa acest lucru despre el. El mergea direct la esența fiecărei probleme, ceea ce se vedea și în fotografiile sale. Nici măcar simpla onestitate nu era îndeajuns pentru el – mereu voia mai mult.

– Acestea sunt scuze slabe pentru faptul că nu ți-ai folosit talentul, spuse el critic. Poate că nu ești leneșă, ți-e teamă.

Ea fu surprinsă de replica lui și rămase tăcută în timp ce înaintau, gândindu-se la vorbele lui, apoi privi spre el.

– Probabil că ai dreptate, spuse ea meditativ. Era o femeie onestă, mai ales în ceea ce o privește și niciodată nu își dădea importanță. Mi-e teamă să pictez de multă vreme, mai ales de când fetele mele au crescut și nu mai pot da vina pe ele că nu pictez.

– De ce ți-e teamă?

El sonda mai în profunzime, dorind mereu răspunsurile adevărate, nu pe cele comode.

– Poate că mi-e teamă că nu am talent, că sunt o pseudoartistă. E ușor să pictezi un portret care îi face fericiți pe oameni. Corectezi defectele evidente, faci ceva plăcut, care îi idealizează. Dacă ai picta adevărul și ce se află în sufletul lor, i-ar speria de moarte și nu ar cumpăra lucrarea niciodată. Întotdeauna am fost blândă în creațiile

mele şi am pictat idealul mai mult decât realul. Nu vreau să mai fac asta. Nu am vrut cu adevărat niciodată. Şi nu am vrut să fiu o artistă comercială, ceea ce chiar trebuie să fii, aşa că m-am oprit.

– Atunci pictează ce vezi cu adevărat şi ce simţi, spuse el simplu.

Lui i se părea ceva evident, dar subiecţii lui erau criminali, condamnaţi, prostituate şi marginalizaţi, dependenţi de droguri şi oameni de pe stradă. Nu trebuia să facă nimănui pe plac în afară de el însuşi.

– Şi pentru cine aş picta, Aidan? întrebă ea, uitându-se în ochii lui cu privirea ei violet ca o rază laser.

Căutătura ei era la fel de intensă ca a lui, şi îi plăcea asta la ea.

– Pictezi pentru tine, nu pentru ei, insistă el.

– Nu în cazul portretelor, sau nimeni nu te mai lasă să le pictezi. I-ar îngrozi.

– Nu poţi să le faci pe amândouă? Să fii onestă şi realistă, fără să îţi încalci principiile?

– Poate. Nu am găsit niciodată răspunsul. Eram foarte tânără când am încetat să mai pictez.

– Încerci să faci să sune ca şi cum ai fi bătrână, spuse el cu un aer dezaprobator. Nu eşti.

– Sunt destul de bătrână, spuse ea cu sinceritate, şi avea mai multă experienţă de viaţă decât el. În ciuda firelor albe din părul lui negru, părea tânăr. Mai în vârstă decât tine, continuă ea cu un zâmbet precaut.

Simţea că devin prieteni. Era o conversaţie serioasă pentru doi străini, pe o stradă din Veneţia, la doar câteva zile după ce se întâlniseră pentru întâia oară. Dar Aidan nu era o persoană obişnuită – era puternic.

– Am patruzeci şi unu de ani, o provocă el, convins că era mai tânără decât el, deşi nu cu mult.

– Sunt cu unsprezece ani mai în vârstă decât tine, am cincizeci şi doi.

Rămase uluit, căci nu se aşteptase deloc la asta.

– Credeam că ai treizeci şi cinci sau înspre patruzeci, maximum. Avea un aer tineresc şi un stil blajin, care o făcea să pară mai tânără

decât în realitate. Iar felul în care se îmbrăca nu avea vârstă. Chipul îi fusese foarte puţin marcat de anii care trecuseră. Sunt impresionat.

– Mulţumesc, spuse ea cu un zâmbet larg.

– Cred că vârsta este irelevantă. Important e ce faci şi ce gândeşti, cât de viu îţi este spiritul şi nu ce scrie în paşaport. Am cunoscut oameni care au jumătate din vârsta mea şi sunt morţi. Anul trecut, am fotografiat un om de o sută de ani, şi spiritul lui era mai tânăr decât al meu.

– Din nefericire, nu îmi văd spiritul când mă uit în oglindă, spuse ea râzând, îmi văd faţa. E un pic înfricoşător câteodată.

– Arăţi ca o puştoaică, spuse el privind spre ea. Câţi copii ai?

Véronique avea ceva fascinant, din toate punctele de vedere, fizic, filosofic, şi voia să ştie mai mult despre viaţa ei. Şi ea era la fel de curioasă în ceea ce-l priveşte. Avea ceva misterios şi întunecat, apoi soarele răzbătea printre nori când zâmbea sau spunea ceva plăcut.

– Am trei fiice. Au douăzeci şi ceva de ani, muncesc mult şi au o viaţă ocupată.

Mai ocupată decât a ei, iar asta era problema ei acum, să încerce să afle ce să facă cu ea însăşi. Toate semnele din ultima vreme păreau să îi indice să se reapuce de pictură. Paul i-o sugerase în testament, iar acum Aidan, care de-abia o cunoştea, o împingea şi el în aceeaşi direcţie.

– Cu ce se ocupă?

– Asistent social, brutar şi actriţă.

Trebuia să recunoască, rostită astfel, era o combinaţie bizară, dar era adevărat.

– Interesant. Probabil că le-ai lăsat mână liberă pentru a face orice îşi doresc.

– Nu, râse ea la comentariul lui. Sunt toate nişte tinere foarte încăpăţânate şi fac ce vor. Părea că le admiră pentru asta când o spuse, lucru pe care îl sesiză şi el.

– Şi tu eşti încăpăţânată? întrebă el, cercetându-i ochii, vrând să descopere cine era.

– Nu – clătină din cap –, nu atât de mult ca ele. Acesta e privilegiul tinereţii, să nu ai responsabilităţi şi să nu îţi dai socoteală decât ţie. Dar tu?

– Sunt o pacoste, spuse el cu mândrie, iar ea râse, nefiind sigură dacă era adevărat, deşi îşi imagina că era o fire dificilă. Avea propriile lui idei şi nu se temea să le exprime, nici măcar în faţa unei persoane pe care nu o cunoştea bine. Nu am fost căsătorit niciodată, nu am copii şi nu mi-am dorit niciodată să am. Cred că aş fi un părinte îngrozitor. Sunt prea independent ca să am o influenţă pozitivă asupra unui copil şi poate că am devenit prea egoist. Am trăit cu două femei. Una mă urăşte de moarte că nu m-am căsătorit cu ea după cinci ani. Cu cealaltă femeie am ajuns să fim buni prieteni. Am locuit împreună opt ani. S-a terminat pentru că eram plictisiţi – amândoi. Nu mai evoluam împreună şi am vrut să ne despărţim înainte să ne urâm. Nu este uşor să faci relaţiile să funcţioneze, şi eram foarte diferiţi. Era avocată, dintr-o bogată familie aristocratică, şi eu eram prea boem pentru ea, sau cel puţin asta credea familia ei. S-a căsătorit cu un membru al Camerei Lorzilor şi au fost încântaţi. Eu am fost o mică abatere din drum înainte de a se aşeza la casa ei.

Părea uşor înverşunat când spuse asta, iar Véronique o simţi în vocea lui.

– Nu-ţi plac aristocraţii? întrebă ea direct, ceea ce nu-i stătea în fire, dar el fusese sincer cu ea.

– Am alergie la ei, răspunse el cu virulenţă, mai ales dacă au bani. Am crescut în sărăcie şi cred în sinceritatea maselor. Când eram copil, îi invidiam întotdeauna pe cei bogaţi. Am crezut mereu că sunt mai fericiţi decât noi, apoi am descoperit că sunt la fel de nefericiţi – sunt mai politicoşi şi folosesc cuvinte mai mari.

Ea râse de ceea ce spunea Aidan şi continuară să se plimbe.

– Nu toţi oamenii bogaţi sunt răi, deşi unii sunt cu siguranţă, recunoscu ea, gândindu-se la cât de depravat devenise Bertie din pricina banilor, a lăcomiei şi a invidiei pe care o avea faţă de toată lumea.

– Şi nu toţi oamenii săraci sunt buni, recunoscu el. Însă tind să fie mai oneşti. Dacă te urăsc, de obicei ştii atunci când îţi spun să te duci dracului. Nu pot să suport prefăcătoria şi ipocrizia. Familia Arabellei mă scotea din minţi. Nu erau niciodată cinstiţi cu privire la nimic, doar incredibil de bine crescuţi şi de politicoşi. Prefer să mă scuipe un sărac decât să-mi strângă mâna un bogat. Tatăl meu

provenea dintr-o familie de mineri din nord, iar familia mamei era doar ceva mai cu pretenţii. Familiile lor se urau şi au fost nefericiţi în cea mai mare parte a căsniciei. Ca apa şi uleiul, cum se spune. Nu merge. E ca şi cum ai împerechea peştii cu păsările. Aidan avea idei foarte clare. Véronique se întreba ce avea să creadă despre familia ei şi despre Paul, care se căsătorise cu ea pentru bani, trăind pe spezele ei fără ruşine timp de treizeci de ani. Nu era admirabil, dar avuseseră zece ani buni împreună şi trei fete frumoase, ceea ce o făcea să simtă că meritase, oricare ar fi fost preţul. Eşti divorţată? o întrebă Aidan apoi, iar ea clătină din cap.

– Am rămas apropiaţi. Fostul meu soţ a murit acum două săptămâni şi am fost cu toţii foarte trişti din pricina asta. E puţin complicat. Nu a fost un soţ sau un tată grozav, dar nu era rău, deşi o înşelase, mintise şi cheltuise cât de mulţi bani putuse din averea ei. O încercau sentimente incerte în privinţa lui de când murise, după dezvăluirea că mai avea o fiică care fusese concepută în timpul căsniciei lor. Fusese picătura care umpluse paharul. Dar nu-i spuse nimic din toate acestea lui Aidan.

– Trebuie să fi murit tânăr, comentă el. Accident sau atac de cord?

– A avut un atac cerebral cu un an în urmă. Era mult mai bătrân decât mine. Avea optzeci de ani când a murit. Fiicele mele sunt încă afectate. Le va lua ceva timp să se liniştească. Asta, şi şocul provocat de Sophie. Se întreba dacă aveau să îl depăşească vreodată. Ea nu credea că avea să fie în stare, date fiind împrejurările. În ultimele două săptămâni, întinase tot ce simţea pentru el. Şi se simţea ciudat vorbind cu acest străin despre oameni pe care el nu îi cunoştea.

– Probabil că îţi par rigid, spuse Aidan, zâmbind, când se aşezară pe o bancă care dădea spre nişte copaci şi spre un parc în care se jucau copii supravegheaţi de mame.

– Nu, doar ai idei foarte clare. Şi nu te dai în vânt după oameni bogaţi, spuse ea zâmbind la rândul ei. Uneori nici eu. Nu-mi plac ipocrizia şi minciunile. Dar nu cred că sunt o caracteristică a bogaţilor. Sunt sigură că şi oamenii fără bani mint.

– Constant, spuse el zâmbind larg. Este în firea bărbatului şi a unor femei.

Dar el părea neobişnuit de onest, chiar şi cu privire la el însuşi, şi era foarte scrutător în căutarea adevărului.

Şezură pe bancă în tăcere o vreme, uitându-se la copii. Scenele de genul acela îi aminteau întotdeauna de zilele fericite, când fiicele ei erau mici. Era greu să nu îi fie dor de timpurile acelea.

– Te gândeşti la copiii tăi? întrebă el, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Ea încuviinţă din cap şi se întoarse spre el, iar el putu citi pagini nesfârşite în ochii ei. Avea senzaţia că era foarte singură în viaţă şi nu tocmai fericită. Ce te-a făcut să vii aici? întrebă el, dorindu-şi să o poată fotografia, dar nu voia să o deranjeze sau să o facă să se simtă analizată.

Îşi dădea seama că nu îi plăcea ca atenţia să fie concentrată prea mult asupra ei. Nici lui, ca fotograf.

– Aveam ceva timp liber şi am venit de fapt să mă documentez în legătură cu o pictură pe care mi-a lăsat-o fostul meu soţ. Am cumpărat-o aici în luna noastră de miere. Întotdeauna am crezut că este un fals, iar el a crezut că este autentică. Un Bellini. E greu de spus dacă a fost pictată de un ucenic, de maestru însuşi sau de un falsificator strălucit. Este o mănăstire aici, cunoscută pentru documentarea unor opere de felul acesta şi urmărirea provenienţei. Întotdeauna am vrut să vin aici pentru pictură şi nu am făcut-o niciodată. Aşa că iată-mă. Zâmbi, iar el păru intrigat.

– Aş putea veni cu tine? Trebuie să fie fascinant.

– Deţin una dintre cele mai mari biblioteci de artă din lume, în mare parte din Renaştere, manuscrise iluminate şi mai multe cărţi recente pentru documentarea provenienţei. Au găsit multe opere furate, au autentificat câteva mistere reale şi au scos la lumină câteva picturi pentru care colecţionarii privaţi şi muzeele au plătit o avere. Am adus o fotografie să văd dacă o pot identifica. Simt că le datorez fiicelor mele să o verific.

– O vei mai îndrăgi chiar dacă afli că e un fals?

– Are valoare sentimentală pentru mine. E diferit, spuse ea, gândindu-se la Paul.

Era o reminiscenţă din vremuri mai bune decât ultimii lor ani sau decât dezvăluirea lui şocantă de la sfârşitul vieţii.

Aidan era impresionat de vastele ei cunoştinţe despre artă pe care era evident că o îndrăgea şi o întrebă cum ajunsese să ştie atât de multe lucruri, aşa încât stătură de vorbă, privind trecătorii din locul unde şedeau.

– Bunicul au fost un celebru negustor de artă în Paris, iar mama m-a învăţat multe despre artă. Mi-a transmis dragostea aceasta înainte să moară. M-a fascinat întotdeauna, şi lucrurile nu s-au schimbat nici în prezent.

El îşi dădea seama că era pasiunea ei, la fel cum fotografia fusese mereu pasiunea lui.

– Ţi-e foame? întrebă el după o vreme, iar ea încuviinţă din cap. Am găsit din întâmplare o mică *trattoria* drăguţă ieri. Vrei să o încercăm?

– Sigur.

Véronique îi zâmbi, amuzată de prietenia pe care o legaseră – tovarăşi de călătorie în Veneţia, care dădeau întruna unul peste altul, după ce el îi salvase viaţa în Roma. Era foarte pitoresc şi avea să fie o poveste bună la întoarcerea acasă, dacă avea să se ostenească să le-o împărtăşească fetelor. Era genul de povestioară care nu le-ar fi interesat prea mult. Erau prea ocupate să se întrebe cum îşi petrecea timpul şi se gândeau la propriile vieţi, nu la ea. Erau atente când aveau nevoie de ajutorul ei şi de sfaturi serioase, dar în restul timpului nu, în ceea ce priveşte preocupările ei zilnice. Era pe cont propriu acum, cu atât mai mult cu cât Paul nu mai exista pentru a vedea ce face din când în când. Şi devenise mai solitară decât intenţionase de-a lungul anilor. O întâlnire întâmplătoare precum cea cu Aidan era poate mai distractivă şi avea timp să se bucure de ea acum.

Trattoria la care o duse era însufleţită, amuzantă şi zgomotoasă. Majoritatea clienţilor erau localnici şi câţiva turişti; preparatele erau delicioase şi mâncară amândoi paste, mozzarela, o salată verde mare şi, la desert, *granite di limone*. Era o masă perfectă pentru o zi caniculară, şi Véronique s-ar fi întors la hotel să stea întinsă lângă piscină, dar mai erau atâtea de văzut. Se plimbară împreună pe străzi toată ziua, se opriră în Piaţa San Marco la final, recunoscând amândoi că erau epuizaţi şi nerăbdători să se întoarcă la hotel, dar

se distraseră împreună. Véronique îl invită pe Aidan să o însoţească a doua zi la mănăstire, iar el acceptă încântat.

– Plănuiam să merg la Siena şi la Florenţa după Veneţia, spuse Aidan, părând relaxat, în timp ce bea o limonadă la o cafenea de pe marginea străzii, aşteptând barca de la Cipriani. Te-ar interesa să vii cu mine? Avea timp, dar nu-l cunoştea, însă se simţiseră bine împreună. Era sigură că fetele ei ar fi îngrozite se audă de o călătorie cu un străin, dar îl căutase pe internet cu o seară înainte, la hotel, şi părea a fi un fotograf adevărat, cu o listă lungă de expoziţii în galerii. Măcar era ceea ce pretindea. Am ceva timp de pierdut înainte de expoziţia din Berlin. Luna viitoare trebuie să merg să o pregătesc, dar până atunci am hotărât să fac o pauză şi să mă plimb prin Italia. Voiam să mă întorc la Veneţia şi în câteva dintre oraşele mele preferate. Siena este minunată. Dacă n-ai mai fost niciodată acolo, îţi va plăcea la nebunie. Iar Florenţa este oraşul meu preferat pentru artă.

Fusese şi ea de multe ori acolo şi o adora.

Se gândea la oferta lui de a călători cu el.

– Mi-ar plăcea, spuse ea prudentă, hotărând să aibă încredere în el şi nefiind sigură de ce o făcea.

Putea pleca oricând, dacă o stânjenea sau dacă se purta straniu. Dar nu o făcuse până acum şi, în ciuda unora dintre ideile sale radicale, era plăcut, interesant, politicos şi respectuos, spunea lucrurilor pe nume şi era inteligent.

– Această perioadă a anului este perfectă pentru a vizita Italia.

Nu putea să nu fie de acord cu el şi nu avea unde să meargă până peste o lună, când avea să se ducă la St. Paul de Vence pentru a vedea castelul. Şi ea avea timp.

Stabiliră să se întâlnească în Piaţa San Marco a doua zi la unsprezece pentru a merge la mănăstire, ca să afle despre pictură şi să îşi continue turul obiectivelor turistice. El sugeră să ia cina la Harry's Bar în seara zilei următoare. Era celebru în Veneţia, iar ei îi plăcea ideea de a merge şi acolo. A doua zi aveau să plece spre Siena. Aidan spunea că are o maşină în parcare, un Austin-Healey vechi, pe care îl îngrijea de ani de zile. Deşi nu era la fel de impresionant ca Ferrariul lui Nikolai, i se părea distractiv. Era o aventură, ceea ce se

potrivea cu filosofia ei actuală începând de la moartea lui Paul, că viața e scurtă și că trebuie să o trăiești din plin, pe cât posibil. Aidan părea să trăiască și el în felul acesta.

O conduse la ponton, apoi ea se întoarse la Cipriani, înotă puțin și luă cina în cameră. Fusese o zi absolut încântătoare, iar Aidan fusese o companie plăcută.

Scoase fotografia cu pictura de Bellini și o așeză pe birou pentru a doua zi. De-abia aștepta să audă ce aveau să spună călugării despre ea. Și, deși i se părea puțin probabil, ar fi uimitor să fie autentică!

Capitolul 8

A doua zi, Véronique se întâlni cu Aidan în Piaţa San Marco, unde el savura un espresso la cafeneaua sa preferată. O văzu venind spre el şi îi făcu cu mâna, iar ea se aşeză lângă el şi îi comandă şi ei un espresso. Stătură de vorbă liniştiţi, în lumina soarelui, câteva minute, şi el o rugă să-i arate fotografia cu pictura lui Bellini. Ea o scoase şi i-o arătă, iar el o studie un moment în tăcere, concentrându-se asupra detaliilor.

– Frumoasă pictură, spuse el admirativ. Mi se pare autentică.

Şi ei i se părea, ceva cam mult, motiv pentru care fusese suspicioasă de la început. Îi explică şi lui în timp ce îşi băură cafeaua.

– E perfectă, de obicei e ceva în neregulă. Foarte puţine picturi au această precizie impecabilă şi, dacă o au, sunt de două sute de ani în muzee. Poate fi realizată de şcoala lui Bellini, poate chiar au lucrat la ea câţiva dintre ucenicii lui, dar nu cred că este pictată de maestrul însuşi. Sunt sigură că, la mănăstire, călugării vor dori să vadă originalul, dar cel puţin pot începe să îi stabilească proveniența şi unde s-a aflat în ultimele şase sute de ani. Tabloul fusese realizat cu siguranţă în secolul al XV-lea – întrebarea era de cine, de un necunoscut sau de maestru.

– Ar trebui să fie foarte interesant, spuse el, fascinat de poveste.

Aidan se molipsise de pasiunea ei.

Îşi terminară cafeaua, iar Véronique avea adresa mănăstirii, care era ceva mai departe decât se aventuraseră până atunci în împrejurimile Veneţiei. Era mănăstirea San Gregorio de la Luce şi estimară

că avea să le ia douăzeci de minute pe jos ca să ajungă acolo, dacă nu se rătăceau. Era o mănăstire gregoriană, ce data din secolul al XV-lea, la fel ca mare parte din Veneția. Nu aveau programare și plănuiau să treacă pe acolo, sperând că cel puțin vreunul dintre călugări avea să vorbească franceză sau engleză. Véronique se descurca în italiană, dar nu îndeajuns de bine pentru a le oferi toate detaliile oportune despre pictură.

Aidan îi dădu înapoi fotografia, și ea se simțea de parcă ar fi purtat Sfântul Graal. O parte din ființa ei își dorea ca pictura să se dovedească a fi autentică - ar fi o moștenire incredibilă pentru fetele ei. Dar, în mare măsură, era pregătită să audă, în ultimă instanță, că era un fals. O cumpăraseră dintr-un magazin de antichități care nici măcar nu mai exista. Proprietarul o adusese din camera din dos și le-o vânduse pentru o sumă foarte mică. În prima zi de ședere în Veneția mersese să caute magazinul, dar acesta nu mai exista.

Și, în timp ce mergeau în direcția mănăstirii, fu greu să nu zăbovească la câteva bisericuțe frumoase pe care le văzură. Își promiseră să facă asta la întoarcere spre piață. Vorbiră relaxați în timp ce mergeau. Aidan relată că făcuse o plimbare lungă noaptea trecută și descoperise lucruri noi pe lângă hotelul său, inclusiv un restaurant unde luase cina. Spuse că mâncarea era fabuloasă, dar deja stabiliseră că aveau să meargă la Harry's Bar în seara aceea, care era preferatul lui Véronique; visa la *risotto milaneze* de acolo, care, spunea ea, era cel mai bun din lume. Aidan spuse că nu fusese niciodată în acel local, dar era entuziasmat să încerce cu ea. Era unul dintre cele mai celebre restaurante din Veneția și cunoscut în întreaga lume. Dăduse naștere multor restaurante cu același nume, dar nici unul la fel de bun ca originalul, iar ea îi promise că avea să fie o masă delicioasă.

Le luă mai mult timp decât apreciaseră ca să ajungă la mănăstire și, când sosiră acolo, descoperiră că ușile grele din bronz erau deschise, dând la iveală o curte mare, în care câțiva călugări stăteau în picioare și vorbeau. Véronique se apropie de ei și întrebă dacă exista un birou sau o bibliotecă unde ar putea consulta pe cineva în legătură cu proveniența unei picturi. Autenticitatea acesteia era o cu totul altă chestiune și un lucru prea complicat de explicat. Unul dintre călugări desluși imediat scopul vizitei sale acolo și o îndrumă

spre o uşiţă care era încuiată, şi sunară la o sonerie. După câteva minute, la uşă apăru un călugăr cu rasă maro, privindu-i pe amândoi. Véronique explică din nou. Călugărul îi spuse să-l urmeze; auziră în capelă trăgându-se clopotele bisericii şi văzură că toţi călugării din curte mergeau înăuntru.

Fură conduşi într-o mică sală de aşteptare, care semăna îndeaproape cu o celulă, şi, câteva minute mai târziu, un călugăr purtând rasa şi sandalele ordinului veni să-i salute şi să-i însoţească mai adânc în interiorul mănăstirii. Véronique avea deja fotografia în mână.

Fură conduşi pe un hol lung şi îngust de piatră şi, de-acolo, într-o încăpere largă. Era o bibliotecă, cu duşumele de piatră, lambriuri şi rafturi enorme, pline cu cărţi foarte vechi. Erau două scări înalte, şi câţiva călugări ştergeau de praf şi curăţau cărţile cu grijă, iar la un birou şedea un călugăr foarte bătrân. Acesta ridică privirea când intrară şi le zâmbi când Véronique şi Aidan se apropiară. Atmosfera avea ceva foarte sacru şi mirosea minunat a pergamente vechi şi a piele de la cărţi.

Bătrânul călugăr se ridică după ce ei ajunseră la biroul său. Era mic şi rotund, avea capul ras, după cum cerea ordinul, şi o barbă albă ca zăpada. Ar fi semănat cu Moş Crăciun, dacă nu ar fi purtat rasa călugărească. Îi invită să ia loc pe două scaune cu spetează dreaptă şi zâmbi spre ei pe deasupra biroului.

– Ce vă duce aici? întrebă el în engleză, după ce îi auzi vorbind unul cu celălalt.

Avea accent, dar vorbea bine. Privi de la unul spre celălalt, iar Véronique îi răspunse pe un ton scăzut. Explică istoria picturii, rolul acesteia în viaţa ei şi fu sinceră cu privire la îndoielile pe care le avea în privinţa lucrării, dar mărturisi că îşi dorise întotdeauna să afle mai mult, şi în cele din urmă venise la Veneţia pentru a afla. Ea îi dădu fotografia.

Călugărul îşi puse nişte ochelari fără rame, ţinu fotografia aproape de faţă şi se încruntă. Apoi întoarse fotografia încet, ţinând-o invers îndelung. Véronique îi descrise calitatea suprafeţei pictate şi cele câteva defecte pe care le avea, cauzate în mare măsură de trecerea timpului, dat fiind că ea credea sincer că provenea din veacul din care se spunea că provine. Artistul era controversat,

nu faptul că fusese pictată în timpul Renașterii. Era evident că ea se pricepea la arta din secolul al XV-lea și la pictură în general. Îi oferi o descriere foarte bună a aspectelor tehnice ale picturii. Încă o dată, la fel cum fusese când vorbiseră despre ea, Aidan era impresionat. Era o femeie foarte erudită în domeniul artei, iar călugărul, care se recomandase drept fratele Tommaso, păru să creadă același lucru. Studie fotografia îndelung, apoi o așeză pe birou și se întoarse spre Véronique.

– Înțeleg de ce sunteți interesată de ea. Este o lucrare foarte însemnată. Este un subiect pe care l-a pictat de mai multe ori, deși niciodată exact în felul acesta. Era o pictură a Fecioarei Maria cu pruncul, înconjurată de îngeri care păreau să umple cerurile. Și, deși era o pictură cu tematică religioasă, detaliile erau superbe, chipul Fecioarei era uluitor de frumos, iar îngerii pluteau pe cerul din zorii zilei deasupra Veneției. *Dacă* este autentică, reluă fratele Tommaso cu precauție, a fost pictată de Jacopo Bellini, tatăl, care a fost ucenicul lui Gentile da Fabriano. Nu cred că a fost pictată de vreunul dintre fiii lui Jacopo, Gentile sau Giovanni, care nu erau pasionați de îngeri precum tatăl lor, iar temele lor nu aveau aceeași calitate diafană.

Véronique asculta fascinată. Se documentase cu privire la Bellini, așa că numele îi erau familiare și știa, de asemenea, despre ginerele lui Bellini, Andrea Mantegna, care picta cu ei, făcând parte din comunitatea lor artistică.

Lui Paul îi plăcuse întotdeauna pictura, pentru că, spunea el, Fecioara semăna cu Véronique, fapt remarcat și de fratele Tommaso care comentă pe acest subiect, spre marea ei surprindere, dat fiind că ea nu era de aceeași părere. Apoi călugărul o surprinse și mai mult, spunându-i că există o pictură similară pe care dorea să i-o arate.

Îi conduse într-una din camerele enorme ale bibliotecii și, de acolo, în alte câteva, cu rafturi până la tavan și cu scări pentru a ajunge la ele. În cea de-a cincea cameră de acest fel, îl rugă pe un tânăr călugăr să urce la raftul pe care i-l indică, spunându-i ce carte dorea. Știa exact unde erau așezate, iar tânărul călugăr i-o puse în mână un moment mai târziu. Fratele Tommaso o deschise și găsi în ea o reproducere a unei picturi similare cu cea a lui Véronique, cu o temă aproape identică.

– Fie artistul tău s-a inspirat din această pictură, fie face parte dintr-o serie pictată de Bellini însuşi, şi am pierdut pur şi simplu urma acesteia de-a lungul anilor. Ne-ai oferit un proiect foarte interesant, draga mea. Dă-mi răgazul să cercetez puţin proveniența, apoi îmi poţi pune la dispoziţie originalul pentru a-l studia. Îi duse într-o altă încăpere, înțesată de picturi care fuseseră trimise de muzee şi colecţionari pentru a fi verificate. Mănăstirea era extraordinară graţie cercetării meticuloase efectuate de călugări.

Îi conduse apoi într-o încăpere mai mică, care contrasta puternic cu toate cărţile străvechi pe care le văzuseră în bibliotecile mănăstirii. Era camera computerelor, pe care le foloseau pentru a face cercetări moderne, pentru a contacta muzee şi a consulta resurse de artă din întreaga lume. Aveau chiar o conexiune directă cu Interpolul, pentru a cerceta picturile furate. Câţiva călugări tineri lucrau la computere când intrară. Proiectul ei era pe mâini bune. Fratele Tommaso spuse că nu-i putea preciza când aveau să o contacteze, dar cu siguranţă aveau să o facă de îndată ce erau pregătiţi pentru următoarea etapă, examinarea picturii în sine.

Petrecură două ore acolo şi, la plecare, Aidan era uimit de cele văzute. Amândoi fură de acord că ar fi putut petrece ore în şir în camerele bibliotecii, cercetând cărţile vechi.

– Îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine. A fost fascinant, spuse el, încă uimit.

Apoi merseră la mica lor *trattoria* preferată, în drum spre Piaţa San Marco.

– Cât crezi că va dura până ce vor lua legătura cu tine? întrebă el în timp ce mâncau nişte paste delicioase, curios cu privire la procesul despre care aflase de la ea.

- Probabil câteva luni, spuse ea gânditoare. Poate mai mult. Nimic nu se mişcă repede în lumea artei. Şi au de făcut săpături printr-o istorie de şase secole în cazul acestei picturi înainte să o examineze, pentru a vedea dacă este un fals. Dacă nu există nici urmă de ea înainte de asta, e o cu totul altă poveste şi ar putea însemna tot că este un fals sau o lucrare chiar mai rară decât speram. Pur şi simplu nu ştiu.

– E ca un mister ce așteaptă să fie dezlegat, spuse Aidan. Îi plăcuse enorm să își petreacă dimineața cu ea și să-l cunoască pe fratele Tommaso. De unde știi despre acest loc?

– Bunicul meu l-a menționat într-o carte pe care a scris-o cu aproape șaptezeci de ani în urmă. Întotdeauna a fost una dintre sursele absolute de verificare. Toate muzeele știu despre ei și îi folosesc ca resursă și am auzit lucruri grozave despre mănăstire când eram studentă la Beaux-Arts.

– Uimitor, spuse el, zâmbind.

Lui Aidan îi plăcea să învețe lucruri noi și ceea ce îi împărtășea ea. Știa foarte multe despre fotografie, dar competența ei în domeniul artei era o lume complet diferită.

Mai vizitară câteva biserici în după-amiaza aceea, pe care le rataseră mai devreme, dar amândoi văzuseră destule. Véronique îl părăsi pentru a face câteva cumpărături în magazinele de la marginea pieței, iar Aidan vru să plece pentru a face câteva fotografii cu cranii și relicve într-una din biserici. Plănuia să ia niște hărți pentru călătoria lor de a doua zi spre Siena și stabiliră să se întâlnească la ponton pentru a merge la cină.

Véronique plecă și fu foarte încântată de cumpărăturile ei, printre care o geantă de la Prada și o mică broșă drăguță, tipic venețiană, înfățișând un negru din Africa, de la Nardi. Știa că nu era un lucru înțelept, dar broșa făcea parte din istoria Veneției și avea mici cercei de diamante. Se gândi că ar arăta frumos la un costum negru în Paris și era sigură că fetele nu ar fi de acord. Pentru Véronique, era pur și simplu venețiană, o broșă a unui maur, deloc ofensatoare. Femeile în ton cu moda purtau asemenea bijuterii de la Nardi de ani de zile.

Când se întoarse la Cipriani, de-abia avu timp să se îmbrace pentru cină și să se întâlnească cu Aidan la ponton. El purta un costum de in bej, bine croit, cămașă și cravată și pantofi potriviți. Véronique purta pantofi cu toc înalt și o rochie roșie scurtă, iar genunchii și picioarele îi arătau mult mai bine, nemaiavând atâtea zgârieturi. Formau un cuplu frumos când luară un taxi pe apă pentru a merge la cină.

Mâncarea de la Harry's Bar fu excelentă, după cum făgăduise Véronique. Ea ceru *risotto milanese* după care tânjise, cu flori de

dovlecei, iar Aidan mâncă *linguine vongole*, urmate de o friptură delicioasă, după părerea lui. Iar conversaţia fu însufleţită.

Ca şi Véronique, el petrecuse timp în Hong Kong când era mai tânăr şi vorbiră despre experienţele lor acolo. Apoi, Aidan trăise în Shanghai şi Singapore înainte de a se întoarce la Londra şi petrecuse de asemenea timp în New York şi Paris, aşa că îi lega acelaşi spaţiu geografic, chiar dacă nu proveneau din acelaşi mediu. El era încă uimit că se căsătorise atât de tânără şi că avusese un soţ mult mai în vârstă.

– Am fost pierdută după ce a murit tata, îi explică ea la un pahar de Chianti, pe care îl comandaseră. Fusese o masă delicioasă şi o seară foarte plăcută până atunci. Nu mai aveam părinţi. Nu ştiam cum să administrez averea lăsată de tata. Eram singură într-o casă enormă, şi nu avea cine să mă îndrume. Paul a preluat rolul de tată şi de mentor şi a fost uşor pentru mine când ne-am căsătorit. Nu avea cine să aibă grijă de mine, fără el.

– Probabil că ai fi putut avea grijă de tine chiar tu, spuse Aidan încet.

– Devenisem pradă pentru foarte mulţi oameni înfricoşători. Paul m-a apărat de toate astea şi m-a protejat, iar apoi m-am căsătorit, am început să facem copii şi am fost foarte îndrăgostită de el. Mă simţeam în siguranţă cu el. Vremurile bune au durat unsprezece ani. Nu pare mult acum, dar am fost foarte fericiţi. Părea împăcată când o spuse. Au fost cei mai buni ani din viaţa mea.

– Şi după aceea?

– A fost destul de dificil la început, singură, cu trei copii. Şi eram obişnuită să fiu căsătorită. Dar copiii mă ţineau ocupată şi mă distrăgeau. Şi, pe nesimţite, au ajuns adolescente, apoi au plecat la colegiu. Timpul a zburat, şi într-o zi m-am trezit că plecaseră şi totul se terminase. Cea mai mică dintre fiicele mele a plecat la colegiu acum opt ani, şi de atunci e foarte linişte.

– Nici un bărbat din viaţa ta în tot acest timp?

Era surprins de acest lucru, având în vedere cum arăta.

– Câţiva, dar nimic serios. Fetelor mele nu le-ar fi plăcut. Au fost foarte sincere cu privire la bărbaţii cu care ieşeam. Nimeni nu era suficient de bun, în opinia lor, sau nu se ridica la înălţimea tatălui

lor. Și nu am întâlnit pe nimeni de care să mă îndrăgostesc cu adevărat. Poate cu unul dintre ei mi-aș fi putut face o viață, dar avea și el copii dificili și o fostă soție nesuferită, cu care nu voiam să am de-a face. Nu-i atât de ușor să întâlnești pe cineva când ai copii, îi spuse ea zâmbind. Se împăcase cu asta, era evident pentru Aidan, din păcate, gândi el. Iar Paul a fost mereu prezent în viața mea, oferindu-mi sfaturi și companie când aveam nevoie. Între poveștile lui de dragoste ne ocupam împreună de lucruri. Și întotdeauna petrecea vacanța cu noi. Cred că, într-un fel, mi-a diminuat motivația de a avea din nou o relație serioasă. Apoi am simțit că sunt prea bătrână pentru a întâlni pe cineva. Bărbații vor să iasă cu femei de vârsta fiicelor mele, nu a mea.

– E o prostie, și știi asta, obiectă Aidan în timp ce comandară cafea. Nici măcar nu ai încercat. Și ce drept aveau fetele tale să spună cu cine ar trebui să te întâlnești?

Ea râse la această întrebare.

– Copiii nu ezită să-ți spună ce ar trebui să faci. Și erau foarte loiale tatălui lor, chiar dacă el nu merita. Pe măsură ce au crescut, și-au dat seama de neajunsurile tatălui lor, în afară de fiica mea mijlocie, care a crezut întotdeauna că este perfect. Dar ele nu au înțeles niciodată unde a dat el greș ca soț, și nu am discutat asta cu ele dintr-un spirit de obiectivitate față de el. Astfel că, în ochii lor, nimeni nu se ridica la înălțimea lui. Până acum câteva săptămâni, spuse ea încet.

– Ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni?

Părea contrariat. Véronique mai făcuse câteva aluzii vagi la acest subiect până atunci, fără a intra în detalii.

– Am descoperit niște lucruri odată cu citirea testamentului, care au șocat pe toată lumea. A devenit clar chiar și pentru ele că nu fusese un soț tocmai model. A recunoscut-o el însuși în testament. Am încercat totdeauna să-l protejez în ochii lor, dar am descoperit, după ce ne-am despărțit, că s-a comportat foarte urât în timpul căsniciei noastre, chiar mai rău decât știam. Îi fugeau ochii mereu după tinere drăguțe. Am divorțat din cauza unei aventuri pe care o avea, dar au fost și altele despre care eu nu am știut.

– Ai stat cu el pentru că avea bani? o întrebă Aidan fără menajamente.

Voia să o cunoască bine, iar ea aproape că râse auzind întrebarea lui.

– Nu, nu pentru că avea bani. L-am iubit şi am avut zece ani de căsătorie foarte fericiţi până când s-a îndrăgostit nebuneşte de un manechin celebru. A fost atât de ostentativ, încât răul a devenit ireparabil. L-am iertat în cele din urmă, dar căsnicia noastră murise între timp. Şi au fost şi alte lucruri de care nu am ştiut, aşa că a fost mai bine că ne-am despărţit.

Nu părea să o spună cu amărăciune, era doar tristă şi realistă cu privire la faptele petrecute, ceea ce îl emoţionă. Véronique nu voia să-i spună unui bărbat pe care abia îl cunoştea, ca răspuns la întrebarea lui Aidan, că Paul nu avusese nici un şfanţ şi că se căsătorise cu ea pentru bani, profitând la maximum de asta în perioada aceea. Voia să acorde mai mult respect memoriei lui Paul decât ar fi făcut-o dacă i-ar fi spus lui Aidan acel lucru şi nu dorea să scoată în evidenţă faptul că avea foarte mulţi bani. Era discretă în privinţa aceasta, iar Aidan nu ghicise.

– De aceea nu m-am căsătorit niciodată, spuse Aidan, în timp ce îşi terminau cafeaua. Oamenii îşi fac lucruri atât de groaznice unul altuia. Pare mai uşor să ieşi din joc dacă nu eşti căsătorit. Cel puţin ai trei fete drăguţe.

Véronique încuviinţă din cap şi fu de acord. Nici ea nu mai reuşea foarte bine în ultima vreme să apere instituţia căsătoriei. Pe atunci avea sens, dar acum, că ştia cât de necinstit fusese cu ea, întreaga ei căsătorie părea a fi o impostură. Fusese îndrăgostit de altcineva şi avusese un copil, pe când ea credea că aveau o căsnicie fericită. O făcea să se simtă ca o neghioabă.

Ea se oferi să plătească cina, sau cel puţin să împartă nota cu el, dar el refuză categoric şi luă nota de plată, lăsând un bacşiş frumos. Deşi susţinea că provine dintr-un mediu de oameni „săraci lipiţi pământului", se comporta ca un gentleman cu ea, avea maniere foarte alese şi era absolut politicos, într-un mod firesc şi relaxat.

Când plecară de la restaurant, Aidan sugeră să meargă la casino şi să joace la jocuri de noroc. Acesta era localizat la Ca'Vendramin

Calergi, chiar în Veneţia, aşa că erau nevoiţi să ia un taxi pe apă, făcând o cursă de cinci minute pentru a ajunge acolo. I se păru un lucru amuzant şi deosebit lui Véronique, aşa că se învoi.

Când ajunseră acolo, dădură peste o clădire veneţiană în stil clasic, iar existenţa cazinoului data din secolul al XVII-lea. Intrarea în clădire era elegantă, iar încăperile de jocuri de noroc surprinzător de simple. Erau înconjuraţi de femei îmbrăcate în rochii de seară scumpe şi de bărbaţi în costume, aşa că se integrară cu uşurinţă în mulţime. Véronique stătu în spatele lui, în timp ce el jucă Blackjack şi câştigă 1 000 de euro. Părea experimentat, apoi jucară câteva mâini de poker şi plecară înainte să se facă prea târziu. Aidan spuse că trebuiau să se mai oprească într-un loc în Veneţia înainte de a o conduce înapoi la hotel.

Aidan nu voia să îi spună care era această ultimă oprire când urcară în taxiul pe apă şi îl îndrumă pe şofer spre Piaţa San Marco. De îndată ce coborâră, închirie o gondolă. Véronique nu urcase până atunci într-una, deşi promisese să facă asta în fiecare zi. Fusese prea ocupată să se plimbe, să viziteze biserici şi să exploreze oraşul cu Aidan. Dorise să viziteze fabrica de sticlă din Murano şi nu ajunsese nici acolo. Dar Aidan insistă că plimbarea cu gondola era obligatorie şi nu putea să plece din Veneţia fără să urce într-o gondolă cel puţin o dată.

Gondolierul pe care îl angajase Aidan purta puloverul tradiţional în dungi, iar gondola era una extrem de frumoasă. Se aşezară pe scaun, şi Aidan îi spusese deja gondolierului unde voiau să meargă. Era o ultimă seară perfectă în Veneţia; luna strălucea deasupra lor, iar gondolierul cânta încet. Era o scenă foarte romantică, şi Véronique privi spre Aidan zâmbind şi îi mulţumi. El se gândise la toate şi fusese o seară amuzantă, începând cu Harry's Bar până la cazino şi acum plimbarea cu gondola. Véronique nu avea sentimentul că el încerca să o curteze – voia doar ca ea să se simtă bine. Apoi, când ajunseră la Podul Suspinelor, gondolierul le spuse că trebuiau să se sărute când treceau pe sub pod, dacă voiau să fie împreună pentru totdeauna. Véronique râse când îl auzi, dat fiind că de-abia se cunoscuseră.

– Ce e atât de amuzant? o tachină Aidan.

– Ultimul lucru de care ai nevoie e să rămâi cu mine pe cap pentru totdeauna, îi răspunse ea. Nu-mi cunoşti obiceiurile proaste sau cât de nepricepută sunt la gătit. Aşa era, dar el îşi dăduse deja seama de faptul că era o persoană bună. Nu făcu decât să zâmbească auzind-o, fără să comenteze, şi, un moment mai târziu, se aflau sub pod, iar gondolierul le cânta un cântec italienesc de dragoste. Frumuseţea din jurul lor era nemaipomenită, fusese o seară încântătoare şi ea se simţise foarte bine. Fiecare clipă petrecută cu el era o aventură, şi când închise ochii, savurând momentul şi ascultând cântecul gondolierului, simţi deodată nişte buze moi pe ale ei. Deschise ochii şi îl privi uimită pe Aidan, apoi închise din nou ochii. Era un sărut serios, primul după multă vreme. Iar el o sărută până după ce ieşiră de sub pod, iar lumina lunii strălucea în jurul lor când deschise ochii şi îl privi.

– Ţi-am salvat viaţa, spuse el calm. Presupun că te-aş putea păstra pentru totdeauna, adăugă el relaxat, altfel, ce sens are?

El întinse mâinile cu un gest foarte italienesc, iar ea râse când îl auzi. Dar era foarte uimită de sărut. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă exista vreo implicaţie romantică. Aidan se comportă perfect normal în restul plimbării cu gondola. Ea se simţi uşor confuză din cauza sărutului şi a vinului pe care îl băuseră. O ajută să coboare din gondolă când se încheie plimbarea şi îi oferi gondolierului un bacşiş mai mare. Era încântat de banii câştigaţi jucând Blackjack la cazino. Întreaga seară decursese extrem de bine, pentru amândoi.

Apoi o conduse până la Cipriani, spunându-i că se vor întâlni acolo dimineaţa. Véronique îl invită să mai bea ceva la bar, şi de data aceasta făcu ea cinste. El plătise pentru tot până atunci. Ea îi spuse cât de minunat se simţise, şi nici unul nu pomeni de sărutul din gondolă. Era sigură că o sărutase pentru a fi drăguţ sau de dragul tradiţiei locale, dar pentru un minut o luase valul. Şi, deodată, realiză că el avea o latură foarte senzuală, deşi o sărută pe obraz când îi spuse noapte bună. Aidan nu voia ca ea să-şi facă griji cu privire la călătoria spre Siena sau să se gândească la faptul că o făcea pentru a o seduce. Îi plăcea pur şi simplu să fie cu ea mai mult decât îi plăcuse cu orice altă femeie în ultima vreme.

– Noapte bună, Aidan! A fost o seară fantastică, spuse ea, şi vorbea serios.

Călătoria ei la Veneţia fusese infinit mai bună datorită lui din toate punctele de vedere.

– Şi pentru mine. Ne vedem dimineaţă. Apoi păru îngrijorat. Văzând hotelul în care stătea, îi trecu deodată prin cap că poate ea călătorea cu un munte de bagaje. Nu se gândise la asta până atunci. Câte bagaje ai cu tine, apropo?

Automobilul lui, Austin-Healey, avea un portbagaj mic şi bancheta din spate era la fel de neîncăpătoare; de-abia încăpea un câine de talie mică şi rucsacul lui, mai nimic altceva.

– Doar patru valize mari şi două trolere, spuse ea inocentă, cu ochii ei albaştri imenşi. E în regulă? El păru panicat şi se întrebă cum aveau să ajungă la Siena şi Florenţa, dându-şi seama că era posibil să fie nevoit să închirieze o maşină pentru călătorie. Apoi o văzu râzând şi distrându-se pe seama lui. Am unul mic, de mărimea unui bagaj de mână, şi o poşetă, îl linişti ea, iar el râse.

– M-am îngrijorat pentru o clipă. Ne descurcăm.

Aidan îi spuse din nou noapte bună şi o conduse la lift, apoi plecă, luă barca spre San Marco şi merse pe jos până la hotel, cu un zâmbet larg pe chip. Era genul de femeie la care visase întotdeauna, doar că într-un alt ambalaj decât se aşteptase vreodată. Era clar că provenea dintr-o familie bogată sau o familie cu oarecare origini şi probabil fusese căsătorită cu un bărbat bogat, şi era cu unsprezece ani mai mare decât el. Dar nu-i păsa de originile ei, cu cine fusese căsătorită sau cu câţi ani era mai în vârstă decât el, căci nu mai întâlnise în viaţa lui vreo femeie atât de minunată, atât de inteligentă, de frumoasă sau de sexy. Şi de-abia aştepta să meargă la Siena a doua zi. Între timp, zilele petrecute împreună în Veneţia fuseseră perfecte şi o plăcea mai mult cu fiecare zi care trecea. Avea o graţie a ei, o eleganţă înnăscută şi o blândeţe pe care nu o mai descoperise niciodată la vreo altă femeie. Véronique Parker, oricine ar fi fost ea şi de oriunde ar fi venit, era femeia visurilor lui. Când intră în micul său hotel de pe o stradă lăturalnică din Veneţia, zâmbea cu gura până la urechi. Îi plăcuse la nebunie primul lor

sărut. Şi reuşise să o sărute sub Podul Suspinelor. Se simţea ca un puşti, gândindu-se că nu avea cum să fie mai bine de atât. Fluiera şi îi venea să meargă spre cameră în paşi de dans, entuziasmat de călătoria lor de a doua zi.

Capitolul 9

Dimineaţă, Aidan veni la Cipriani cu rucsacul şi o valijoară, şi luară barca hotelului până la uriaşa parcare care îi deservea pe toţi locuitorii şi vizitatorii Veneţiei. Îi luă câteva minute să-şi găsească maşina. Iar ei îi plăcu la nebunie când o văzu. Era un automobil de un verde-închis, metalizat, cu o alură foarte britanică, şi i se potrivea perfect. Umplură portbagajul şi bancheta din spate, foarte mici, cu lucrurile pe care le aveau. Véronique se gândise să ia o cutie cu sendvişuri de la hotel, în caz că nu voiau să se oprească să mănânce. Purta blugi roz, o cămaşă albă şi o pereche de sandale pe care le cumpărase din Veneţia. Arăta odihnită şi drăguţă în ziua aceea toridă de iulie. Aidan purta o cămaşă cu mânecile suflecate şi blugi. El închise portbagajul şi îşi puseră amândoi ochelari de soare cu lentile închise, apoi urcară în maşină. Se potriveau perfect şi se simţeau absolut în largul lor unul cu celălalt; nimeni nu ar fi ghicit diferenţa de vârstă dintre ei sau că fuseseră nişte străini până de curând. Iar Véronique era surprinsă de ea însăşi.

– Gata? El se întoarse şi îi zâmbi, iar ea încuviinţă din cap şi porniră în călătoria de trei ore spre Siena.

Admirară peisajul şi stătură de vorbă din când în când. După o oră, Véronique îi oferi un sendviş, şi el mâncă jumătate, iar ea îşi luă un măr şi se gândi la sărutul lor din seara precedentă, dar nu spuse nimic. Era atât de relaxat şi se purta atât de natural cu ea, încât ea se întreba dacă fusese pur şi simplu o întâmplare singulară. El se purta ca şi când ar fi fost vechi prieteni. Ceea ce era în regulă, dar cu o

seară înainte să o sărute, îşi dăduse brusc seama că voia mai mult de la el. Avea sentimente contradictorii în privinţa aceasta şi nu era sigură ce voia sau încotro îşi dorea să se îndrepte prietenia lor, şi totul era atât de nou.

Ajunseră la Siena la scurt timp după prânz şi hotărâră să se plimbe prin oraş înainte de a se caza la un hotel. El pomenise deja în treacăt să îşi ia două camere, pentru a o linişti. Ea nu îşi făcea griji din pricina aceasta şi se concentra asupra lucrurilor pe care urmau să le vadă.

Se plimbară prin Piazza del Campo şi vizitară enormul palat public şi catedrala cu remarcabila ei faţadă în dungi. Întregul oraş fusese clădit în Evul Mediu, în secolul al XIII-lea, şi părea chiar mai vechi decât Veneţia. Tocmai rataseră festivităţile Palio care aveau loc în fiecare an, în iulie şi din nou în august, cu mii de spectatori, trompete, costume şi curse de cai. Aidan fusese cândva la Siena cu această ocazie şi îi descrise evenimentul, spunându-i că merita să-l vadă într-o zi. Cuprindea întregul oraş, oamenii veneau de pe tot cuprinsul Italiei şi din Europa, şi povestea că erau incredibile cursele de cai. Fură de acord fără ezitare că nimic nu depăşea farmecul Italiei. Franţa, pe care o îndrăgeau amândoi, nu păruse a fi vreodată la fel de caldă şi incitantă precum locurile pe care le vedeau acum. La fiecare pas, Aidan făcea poze, multe cu Véronique.

Târziu, după-amiaza, se îndreptară spre un mic hotel de care îşi amintea Aidan şi îşi luară două camere. Camerele erau una lângă cealaltă, iar hotelul era foarte plăcut. Proprietarul făcu tot posibilul să se simtă bine şi le recomandă un mic restaurant pentru cină, care le plăcu amândurora. Era complet diferit de Veneţia, dar era încântător. După cină, pe drum spre hotel, Véronique îi spuse lui Aidan că pentru ea Veneţia fusese punctul culminant al întregii călătorii.

– Să nu mai încerc să te farmec cu restul Italiei? întrebă el, părând trist, iar ea râse. Amândoi se puseră de acord că, ţinând cont de vizitele anterioare, le plăcea Florenţa şi aşteptau cu nerăbdare să o vadă.

Conduseră spre Florenţa a doua zi, după ce băură cafea şi mâncară nişte produse de patiserie la hotel şi îşi achită fiecare camera. Aidan se oferi să plătească ambele camere, dar Véronique refuză. Călătoreau ca prieteni. Şi, în ciuda acestui lucru, el părea

să plătească pentru fiecare masă, ceea ce ei nu i se întâmpla deseori. Nu știa cât câștiga și era impresionată de generozitatea lui și de felul în care o trata.

Aidan constată amuzat că Véronique de-abia își putea ține cumpătul când se apropiară de Florența. Se purta de parcă mergeau la Mecca și vorbi despre galeria Uffizi și cât de mult o îndrăgea, despre Duomo, despre catedrală și despre Palazzo Vecchio. Vorbea întruna despre comorile artistice pe care le văzuse, că fusese acolo de multe ori cu părinții ei și mai târziu singură cu tatăl ei; de-abia aștepta să îi arate lui Aidan locurile ei preferate. De îndată ce ajunseră acolo, se cazară la hotelul Excelsior în Piazza Ognissanti, parcară mașina și porniră pe jos.

Merseră mai întâi la catedrala Santa Maria del Fiore, apoi la muzeul din spatele catedralei. Véronique știa totul despre lucrările lui Donatello, Della Robbia și ale altor artiști și îi împărtăși lui Aidan cunoștințele ei vaste, ceea ce era fascinant pentru el. De acolo merseră la galeria Uffizi, care pentru ea însemna raiul. Lui Aidan îi plăcea nespus să viziteze cu ea. Știa povești aproape despre fiecare artist, detalii despre opera lor și făcea niște comparații între lucrările de artă, care lui nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Ochii îi străluceau de lumină și entuziasm când vorbea despre artă. Reînvie Renașterea pentru el. Și era la fel de entuziasmată alteori, când vorbeau despre impresioniști. Aidan era extrem de încântat să se afle acolo cu ea.

În drum spre hotel, se opriră la Piazza della Signoria și cumpărară din nou înghețată. Părea că făcea parte din dieta ei, în ciuda faptului că era atât de slabă. Stabiliră să se întoarcă în piață în seara aceea pentru a lua cina acolo, după ce aveau să se odihnească puțin la hotel. Era plăcut afară, iar nopțile erau calde.

Și în noaptea aceea, la cină, aproape că se certară când el îi spuse că singurul motiv pentru care ea nu continuase să picteze era că își putea permite să nu o facă, iar ea susținuse că fusese ocupată cu creșterea copiilor.

– Nu este o scuză. Dacă Dumnezeu ți-a dat un talent, trebuie să-l folosești. Nu-l poți ignora timp de douăzeci de ani. E o crimă. Dacă ai fi fost săracă, l-ai fi folosit.

– Dacă aş fi fost săracă, aş fi fost chelneriţă undeva, ca să-mi întreţin copiii, şi nu aş fi stat să fac portrete.

Părea întru câtva supărată şi avu o atitudine defensivă cu privire la acest subiect.

– Poate că ai fi creat artă comercială. Dar nu ţi-ai fi ignorat pur şi simplu talentul.

Era greu de spus ce ar fi făcut. Şi, cum el nu avea copii, nu ştia cât timp îţi ocupau. Întotdeauna considerase că fiicele ei erau mai importante decât arta, şi îi spuse asta.

– Ar fi fost mai bine pentru ele să ştie că au o mamă talentată, care ia arta în serios şi îşi respectă harul. Ai fi fost un exemplu nemaipomenit pentru ele.

– Fiecare dintre ele îşi urmează pasiunile. La fel cum am făcut şi eu în toţi aceşti ani, spuse ea încet.

Era emoţionată că el îi admira talentul la desen şi dragostea pentru artă, dar copiii fuseseră întotdeauna mai importanţi pentru ea – să petreacă timp cu ei şi cu Paul când erau căsătoriţi. Dar tot acel sistem de valori îi era străin lui Aidan. Întreaga sa viaţă se rezuma la folosirea propriului talent şi la dezvoltarea acestuia, lucru pe care îl respecta. Dar nu avea copii şi nici o parteneră de care să aibă grijă sau asupra cărora să se concentreze, aşa că totul se învârtea în jurul lui. Viaţa ei fusese foarte diferită, dedicată familiei. Aceasta era prioritatea ei.

Discutau încă pe acest subiect la finalul cinei, când primi un sms. Aruncă o privire pentru a se asigura că nu era de la fetele ei şi văzu că era de la Nikolai. Voia doar să vadă dacă e bine şi dacă îşi revenise după întâlnirea lor din Roma. Mai spunea că spera să o vadă în curând. Zâmbi când îl citi şi îi spuse lui Aidan.

– Mesajul era de la Nikolai Petrovici. Întreabă dacă sunt bine.

Nu răspunse la mesaj şi se gândi că avea să o facă mai târziu. Nu voia să fie nepoliticoasă şi să răspundă la mesaj de faţă cu Aidan. Şi fu surprinsă să vadă că părea enervat când îi spuse.

– Ce e cu asta? De ce îţi scrie? Spuneai că i-ai dat asigurări că eşti bine când ai plecat din Roma. Ce urmăreşte?

– Nimic, spuse ea, uimită de reacţia lui. E doar prietenos şi responsabil după accident.

– Spune-i că ești bine și să te lase în pace, mormăi Aidan. Probabil că face parte din mafia rusească. Nimeni nu face atâția bani cinstit. Se spune că are o avere de optzeci de miliarde de dolari, conform presei.

– Cu siguranță e posibil, recunoscu ea. Nu-l cunoștea pe Nikolai îndeajuns încât să îi ia apărarea, nici cum își câștigase averea. Dar a fost foarte drăguț cu mine, spuse ea onestă.

– După ce a încercat să te omoare. Probabil se teme să nu-l dai în judecată.

– Bineînțeles că nu, spuse ea, încercând să-l calmeze, apoi își dădu seama că era gelos. Asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva sărutul din Veneția însemnase mai mult decât un gest tipic de turist, deși nu se mai sărutaseră de atunci, și el fusese foarte circumspect și respectuos cu ea, dar părea sincer mâhnit de mesajul primit de la Nikolai. Tu ai fost eroul momentului, Aidan, reluă ea cu blândețe, încercând să îl liniștească. Tu m-ai salvat.

Apoi îl mângâie pe mână și văzu că începe să se calmeze. Fu nevoită să facă sforțări să nu zâmbească. I se părea că mica răbufnire pricinuită de rus era foarte drăguță.

– Ai grijă cu tipi ca el, o avertiză Aidan, încercând să o îndepărteze de el. Nu-l cunoști. E un tip dur. Nu se știe de ce e în stare unul ca el. Bărbații cu o asemenea putere și atâția bani cred că lumea e a lor, cu tot ce e în ea. Nu vrei să îl faci să creadă că ai putea fi proprietatea lui.

Felul în care o spuse o înduioșă. O trata de parcă ar fi fost tânără și naivă.

– Nu cred că mă va mai contacta. Cred că a fost doar politicos. Am fost foarte zguduită după ce m-am lovit de caldarâm.

Încercă să îl liniștească, dar Aidan părea întristat.

- A fost vina mea pentru asta, nu a lui.

– Nu, tu m-ai salvat, insistă ea. Dacă nu m-ai fi împins atât de tare, ar fi fost și mai rău. Nu aș fi fost doar zguduită, ci moartă.

Atunci el îi zâmbi.

– Îmi pare rău că te-ai rănit, spuse el sincer.

– Mie nu, spuse ea relaxată. Poate că altfel nu te-aș fi întâlnit niciodată.

El încuviinţă din cap, iar seara decurse plăcut după aceea, deşi el îi reaminti lui Véronique că avea un dinte împotriva tuturor celor pe care îi considera „bogaţi", iar Nikolai se încadra negreşit în acest tipar, mult mai mult decât ea. Banii pe care îi moştenise ea erau o nimica toată în comparaţie cu ai lui. Dar oamenii cu bani îl stinghereau pe Aidan, indiferent cum îi obţinuseră.

Subiectul reveni în discuţie după ce vizitară Palazzo Vecchio şi Palazzo Pitti şi văzu semnele marilor bogăţii din Florenţa de la acea vreme. Asta îl făcu să se lanseze într-una din diatribele lui filosofice despre bogaţi şi despre faptul că nu înţeleg nimic niciodată despre viaţa adevărată, iar ea îl contrazise politicos.

– Banii nu te împiedică să ai probleme adevărate, Aidan, încercă ea să-i explice. Mama a murit când eu aveam cincisprezece ani, şi tata când aveam douăzeci şi unu. Banii nu au schimbat această realitate, deşi aş fi vrut să o poată face. Oamenii bogaţi mor, se îmbolnăvesc şi se aleg cu inima frântă ca toată lumea. Banii nu-ţi aduc decât mai mult confort când ţi se întâmplă lucruri rele.

Dar el continuă să îşi verse năduful ori de câte ori venea vorba despre acest subiect, deşi se supără cu adevărat doar atunci când, într-o seară, într-un moment liniştit, la cină, ea recunoscu că, la Roma, pentru o fracţiune de secundă, nu dorise să evite Ferrariul şi stătuse acolo, sfidând destinul. Îi mărturisi că moartea lui Paul o întristase profund, ca şi dezvăluirile îngrozitoare prilejuite de citirea testamentului şi, după ce fiicele ei crescuseră şi îşi luaseră zborul, viaţa ei nu mai avea prea mult sens. El păru îngrozit când o auzi.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre mine, replică el cu o voce îndurerată, privind-o ţinută în ochi. Mama s-a sinucis când aveam doisprezece ani, pentru că avea o viaţă nefericită. Se săturase să fie săracă lipită, abia reuşind să pună mâncare pe masă, oricât de mult muncea. Tata bea toţi banii pe care îi câştiga ea, o înşela cu vecinele şi o bătea ori de câte ori se îmbăta prea tare. S-a sinucis, pentru că probabil asta i s-a părut singura cale de scăpare. Uluită, Véronique rămase tăcută auzind acestea şi, neştiind ce altceva să facă, se întinse peste masă şi îi luă mâna. Expresia din ochii lui aproape că îi frânse inima. Şi-l imagină brusc pe băieţandrul care fusese la moartea mamei sale. Iar el continuă: Tata a băut până a murit, pe când aveam

șaptesprezece ani. Am plecat după înmormântare și nu m-am mai uitat niciodată înapoi. Cred că de aceea nu am vrut să mă căsătoresc niciodată sau să am copii. Nu am vrut ca ei să aibă o copilărie ca a mea.

– Nu ai fi un asemenea tată, spuse ea cu blândețe. Ești un om foarte diferit.

El încuviință auzind-o, și ea observă lacrimi în ochii lui; îi încredințase secretele întunecate din tinerețea lui.

– Tata a fost un ticălos cu toată lumea. Mama a fost o femeie blândă și nu merita pe cineva ca el.

Véronique încuviință din cap cu compasiune și continuă să-i țină mâna. Asta explica multe despre el – cât de furios era uneori, cât se temea de responsabilitatea căsniciei și a copiilor, ura față de sărăcie și față de efectele acesteia asupra oamenilor –, și el alegea să dea vina pe bogați pentru toate relele din lume. Cineva trebuia să fie responsabil pentru nenorocirile lumii și, din punctul lui de vedere, era vina lor. Îi detesta pe toți cei care aveau avere, ceea ce o îngrijora pe Véronique, dar ea îl compătimea pentru cumplitele suferințe trăite în copilărie.

Aidan insista că săracii și bogații sunt diferiți. Nu își putea imagina că oamenii cu bani puteau suferi așa cum suferise el. Dar Véronique știa că suferința avea diverse forme și nuanțe și nu era doar apanajul celor săraci. Bogații trăiau și ei propriile tragedii.

– Unii oameni sunt pur și simplu răi, Aidan. Nu contează dacă sunt bogați sau săraci.

– Presupun că nu, încuviință el, oftând și strângând-o de mână. Véronique era o persoană plină de compasiune și înțelegea din privirea ei că îi păsa. Am urât fiecare minut din copilărie, în special pe tata.

Făcură o plimbare după cină, iar el o cuprinse cu brațul pe după umeri. Se gândeau amândoi la ceea ce spusese el. O făcea să îl cunoască mai bine și să se simtă în largul lor unul cu celălalt. Uneori, din ființa lui răzbătea o oarecare duritate, dar își dădea seama că în adâncul sufletului era plin de blândețe, un om bun, mai sensibil și mai vulnerabil decât voia să recunoască. Și parcă se apropiase mai mult de ea după ce îi povestise despre moartea părinților săi.

Se întoarseră la hotel, fiecare în camera lui, iar a doua zi își continuară pelerinajul artistic. Vizitară toate galeriile importante și se întoarse la Uffizi, apoi, după cinci zile de cufundare în arta Florenței, fură de acord că văzuseră tot ce era de văzut și că nu mai era nici un obiectiv pe care să dorească să îl revadă. La prânz, Aidan o privi pe deasupra mesei.

– Ce facem acum? întrebă el. Mai avea la dispoziție câteva săptămâni până să trebuiască să meargă la Berlin. Și nu dorea deloc să o părăsească. În ciuda dezacordurilor de principii pe care le aveau uneori, cei doi se simțeau minunat împreună și, din străinii care fuseseră la început, deveniseră prieteni.

– Nu știu. Presupun că ar trebui să vorbesc cu fiicele mele. Două dintre ele vin aici și ar trebui să aflu când.

– De ce vin să se întâlnească cu tine? Doar cu prilejul vacanței?

– Nu, am închiriat o casă în St. Tropez în vara asta, și nu a venit nici una din ele. Sunt foarte ocupate. Vin pentru niște chestiuni de familie, doar câteva zile.

El îi citi în ochi sentimentul singurătății când rosti asta. Fusese singură de multă vreme, neavând cu cine să își petreacă timpul, neavând cine să o iubească, chiar dacă avea trei fiice. Nu mai făceau parte din viața ei zilnică. Își dădu seama cât de singură era. Și bănuia că era mai greu decât lăsa ea să se vadă.

În seara aceea, Véronique o sună pe Timmie – era după-amiază la ea și era ocupată la birou. Timmie nu o întrebă unde era sau ce făcea – presupunea că era la Paris. Véronique încercă să dea de Juliette, dar aceasta nu răspunse. Iar mesajul pe care îl lăsase Joy pe robotul telefonic o anunța că avea să fie ocupată cu filmarea unei reclame toată săptămâna și nu avea timp să răspundă la telefoane.

- Când crezi că vin fetele să vadă castelul?

Credea că e posibil ca Timmie să știe, deși ea nu intenționa să vină.

– Nu știu. Trebuie să le întrebi, mamă. Am vorbit cu Juliette acum două zile și spunea că peste câteva săptămâni. A plecat să stea cu niște prieteni în Vermont. E încă foarte supărată din cauza tatei.

– Dacă vorbești cu ele, spune-le că vreau să mă anunțe cu puțin timp înainte să apară, spuse de ea, iar Timmie păru surprinsă.

– De ce? Faci ceva special?

– S-ar putea să vreau să-mi fac și eu niște planuri. Nu vreau să stau aici pur și simplu așteptând să sosească. Joy nu îmi răspunde la telefoane, iar de Juliette e imposibil să dau, acum că magazinul de sendvișuri e închis peste vară.

Până atunci stătuse la magazin de dimineața până noaptea și era ușor de găsit. Acum dispăruse.

– Trimite-le câte un mesaj amândurora, propuse Timmie, cu spiritul ei practic, iar Véronique se abținu să spună că e dificil să ai o relație cu propriii copii.

Fiicele ei presupuneau că nu avea nimic de făcut, că stătea degeaba, așteptându-le, și că avea să lase totul când ele aveau să dorească să vină. Desigur, asta fusese adevărat timp de mulți ani. Dar, deodată, Véronique voia să aibă o viață care să însemne ceva mai mult de atât. Simțise asta când murise Paul, iar acum Aidan făcea parte din viața ei. Se distra cu el. Devenea tot mai important pentru ea de la o zi la alta, deși el avea propria lui viață și o expoziție de organizat într-o galerie din Berlin. Dar, pentru moment, erau amândoi liberi, chiar mai mult decât el, ea neavând nici o obligație profesională.

– Așa voi face, răspunse ea la sugestia lui Timmie de a le trimite câte un mesaj amândurora. Tu ce faci?

– Ocupată până peste cap. Nimic nu se schimbă aici.

Acum, cu moștenirea tatălui ei, lucrurile se puteau schimba, dar nu luase nici o hotărâre în această privință. Voia să caute o clădire, dar nu avusese timp.

– Ei bine, încearcă să nu muncești prea mult. Pleci pe undeva?

– Voi merge cu prietenii în Hamptons weekendul ăsta. E prima pauză pe care o am.

– Bun. Păi bine, distracție plăcută! spuse, adăugând că o iubește și dându-și seama că Timmie nu o întrebase absolut nimic despre ea și ce făcea.

Nici uneia din ele nu îi trecea vreodată prin cap să întrebe asta.

A doua zi dimineață, îi transmise lui Aidan că nu știa când urmau să ajungă fiicele ei, poate abia peste câteva săptămâni, deși nu reușise să dea de Juliette și de Joy, așa că nu avea vești de la ele.

– Nu pare tocmai politicos, spuse el sincer, în timp ce luau micul dejun la hotel. Ar trebui să laşi totul baltă când apar ele?

Părea oarecum nedumerit. I se părea un comportament ciudat pentru nişte adulţi, chiar dacă ea era mama lor.

– Nu mai sunt politicoase, spuse ea fără să le menajeze. Nu le pot cere să îşi organizeze viețile în funcţie de mine, dar se aşteaptă ca eu să fiu liberă când vor să vină. Cred că nu am nimic altceva de făcut. Este cam dureros uneori.

– Poate că ar trebui să le spui că eşti ocupată şi să schimbi niţel foaia cu ele. Se pare că trebuie trase de mânecă pentru a înţelege că nu eşti sclava lor. Ea zâmbi auzind asta. Se pare că ai fost prea disponibilă pentru ele de multă vreme.

Era adevărat, şi asta se întâmplase pentru că nu exista nici un bărbat în viaţa ei, nu muncea, era singură şi îi era dor de ele atât de tare, că presupuneau mereu că avea să fie liberă pentru ele. Până acum fusese mereu, chiar dacă asta însemna să îşi anuleze propriile planuri pentru a fi cu ele, ceea ce făcea deseori. Planurile nu erau niciodată atât de importante ca fiicele ei.

– Ai dreptate, recunoscu ea. Le-am deprins cu obiceiuri proaste. Dar de data asta nu vin să se distreze. Vin să vadă un castel moştenit de la tatăl lor pe lângă St. Paul de Vence. Cred că probabil îl vor vinde. Nu a mai fost folosit de ani de zile. Dar ar trebui să îl vadă mai întâi.

– Înţelegi ce vreau să spun despre oamenii bogaţi? reluă Aidan. Tatăl lor a avut un castel pe care nici măcar nu l-a folosit. Cât de răsfăţat poţi să fii?

Ea zâmbi, întrebându-se ce ar spune el dacă i-ar dezvălui că ea îi dăduse castelul lui Paul. Îşi dea seama că el presupunea că Paul era cel care avusese bani şi nu făcea nimic pentru a-i destrăma iluzia. Având în vedere opiniile foarte radicale ale lui Aidan în legătură cu oamenii bogaţi, se temea să recunoască în faţa lui că averea îi aparţinea ei, nu lui Paul, şi că el nu avusese nici o leţcaie când se căsătorise. Nu i se părea oportun în acel moment să-i dea asemenea informaţii lui Aidan. Nu-i plăcea să-i dea impresia că era una dintre acele femei care trăise din pensia alimentară şi din banii obţinuţi în

urma partajului în ultimii douăzeci de ani, dar, pentru moment, părea a fi mai bine decât să-i spună adevărul.

– Unde te întâlnești cu fiicele tale? întrebă el.

– Cap d'Antibes. Până atunci nu am ce face, recunoscu ea. Mi-ar plăcea mult să le cunoști pe fetele mele într-o zi.

Îi zâmbi, dar el clătină din cap.

– Nu știu dacă ne-am înțelege. Nu îmi place felul în care te tratează. Nu par a fi foarte atente. Relația ta cu ele pare unilaterală; toată dragostea și atenția vin de la tine.

Nu se înșela, însă sună dur când el rosti asta. Nu putea nega că se simțea adesea astfel, iar Aidan își dăduse seama din ceea ce îi povestise ea.

– Nu întotdeauna e așa, spuse ea, încercând să fie obiectivă în ceea ce le privea. Am avut niște discuții plăcute vreo două zile după decesul tatălui lor. În restul timpului, sunt doar ocupate.

Iar după moartea lui Paul, avuseseră nevoie de ea, așa că își făcuseră timp. Dar în rest, Aidan avea dreptate. Și un mesaj nu era același lucru cu un apel telefonic, când puteau vorbi, râde sau afla ce mai făceau. Rareori îi povesteau despre viața lor și nu o întrebau de a ei.

– Mi se pare că sunt nițel cam preocupate de propria lor persoană și seamănă cu tatăl lor. Poate că el a dat tonul cu privire la felul în care te tratează.

Era critic, dar concluzia lui nu era complet eronată.

– De fapt, el a fost mai drăguț cu mine decât ele, spuse ea, părând gânditoare. Oare așa fusese? Nu mai era sigură. Cred că la douăzeci și ceva de ani nu ai timp pentru părinți. La vârsta lor, aveam trei copii și un soț, ceea ce te face să te gândești și la alți oameni, nu doar la propria persoană. Ele nu au la ce să se concentreze în afară de ele însele și de ceea ce e bun pentru ele.

– Bine. Atunci la dracu' cu ele! spuse Aidan fără menajamente. Ce vom face *noi* acum? Cred că am epuizat Florența. Vrei să mai călătorim împreună? Am timp.

Nu voia să o părăsească decât dacă îi cerea ea asta și spera să nu o facă. Zilele lor împreună fuseseră magice - Veneția, Siena și Florența. Aidan voia mai mult.

Ea îl privea sfioasă de partea cealaltă a mesei.

– Mi-ar plăcea enorm, îi răspunse ea.

Habar n-avea ce era asta, prietenie sau altceva, în ciuda diferenței de vârstă dintre ei. Părea improbabil, dar uneori avea senzația că formau un cuplu, mai ales atunci când se contraziceau cu privire la punctele lor de vedere asupra vieții, dar discuțiile erau respectuoase, iar disensiunile se soluționau rapid. Experiența aceasta părea o paranteză stranie în viețile lor, dar funcționa pentru amândoi, iar ea adora fiecare minut. Véronique nu voia să se sfârșească, și nici el. Păru încântat de răspunsul ei.

– Ce-ar fi să mergem cu mașina spre Franța? propuse el. Putem sta în sudul Franței o vreme, fără să ne grăbim. Și vom sfârși călătoria acolo unde trebuie să fii tu. Cum sună?

– Minunat, spuse ea, zâmbind larg. Fură de acord să plece din Florența a doua zi, după încă o vizită la Uffizi, urmând a porni spre Franța fără grabă și oprindu-se oriunde doreau.

După micul dejun, se întoarseră spre camerele lor, încântați de plan, și, când ajunseră la ușa ei, Aidan întinse brațul spre ea, trăgând-o spre el, ca și când ar fi avut să-i spună ceva. Ea ridică privirea spre el și îi văzu ochii calzi, de un căprui ciocolatiu, când se apropie, iar Aidan o trase mai aproape și o sărută, mai pasional decât o făcuse în gondolă și cu o semnificație mai profundă, acum, că ajunsese să o cunoască. Se sărutară îndelung și rămaseră fără aer când se opriră. Ea se sprijini de ușa camerei sale, iar el o sărută din nou; nu mai era nici o îndoială acum cu privire la ceea ce se petrecea între ei. Se îndrăgosteau. Habar n-aveau dacă avea să dureze sau dacă ar fi putut funcționa vreodată, dar, pentru moment, în clipa aceea, era tot ce își doreau amândoi și era perfect.

Capitolul 10

Aidan şi Véronique părăsiră Florenţa a doua zi şi porniră spre Lucca, unde stătură la un mic han, făcând plimbări lungi la ţară timp de două zile. Era relaxant şi liniştitor. Vorbiră şi râseră, iar el îi făcea întruna fotografii. Mereu o surprindea în momentele în care lăsa garda jos sau era gânditoare, când îi plăcea cel mai mult. În a doua seară, detectivul pe care îl angajase în Paris o sună pe mobil. Finalizase raportul despre cele două Marnier şi voia să ştie unde să îl trimită. Menţionă că informaţiile fuseseră uşor de obţinut. Locuiseră în acelaşi loc întreaga viaţă. Véronique îl rugă să i-l trimită prin fax la hotel şi îl citi cu atenţie, cu o mină serioasă. Aidan o privi şi fu îngrijorat. Aşteptă până termină de citit pentru a o întreba despre ce era vorba. Raportul nu avea decât cinci pagini, aşa că nu avu mult de aşteptat, şi ea păru că revine la realitate după ce îl parcurse până la capăt.

– Veşti proaste, o întrebă el, părând îngrijorat, iar ea scutură din cap, fără a da impresia că era tocmai fericită.

– Veşti vechi, spuse ea suspinând. Detesta să îl împovăreze cu detaliile urâte ale vieţii ei şi cu păcatele regretatului ei soţ. Când s-a citit testamentul lui Paul, am descoperit cu toţii că avea o fiică nelegitimă, născută de o femeie cu care avusese o aventură în timp ce eram căsătoriţi. După ce ne-am despărţit, am aflat că avusese nenumărate aventuri. Îi povestise lui Aidan despre asta mai devreme. Dar aceasta este singura relaţie din care au rezultat copii. A fost un şoc pentru noi toţi. Şi i-a dat fiicei sale un sfert din averea sa, laolaltă

cu fetele mele. Deține o pătrime din castel. Așa că am încercat să aflu câte ceva despre ea și despre mama ei. Asta citeam adineauri. Am angajat un detectiv în Paris înainte să plec la Roma.

Brusc, Aidan arăta la fel de serios ca ea.

– Trebuie să fi fost un șoc al dracului de mare pentru tine, ca și pentru copiii tăi. N-ai bănuit niciodată?

– Nu, niciodată. Nu despre asta. Când am auzit despre celelalte, numele acestei femei nu a fost menționat niciodată. A ascuns-o bine și nu mi-a spus niciodată, exact până la sfârșit.

– A fost o lașitate din partea lui să amâne asta până după moarte, afirmă Aidan cu asprime, iar Véronique nu negă.

– Așa era Paul. Nu făcea niciodată nimic dificil sau neplăcut. Le lăsa pe toate în seama mea. Și sunt sigură că și-a imaginat că aveam să clarific situația, și presupun că o voi face, atât cât se poate. Vor trebui să se descurce cu ea. Este sora lor, mă rog, sora lor vitregă.

– Sunt surprins că ai rămas atât de bună prietenă cu el, spuse Aidan încet.

Era greu pentru el să înțeleagă. I se părea un ticălos și, din anumite puncte de vedere, fusese astfel. Dar unul fermecător întotdeauna.

– La început, am făcut-o pentru copii. Și probabil pentru că încă îl iubeam când am divorțat de el. Apoi a devenit pur și simplu un obicei să fim prieteni. Nu mai eram îndrăgostită de el la sfârșit, așa că nu mă mai deranja comportamentul urât. Nu am altă familie în afară de fiicele mele, așa că el făcea parte din trecutul meu. Ca un frate mai mare prost-crescut. Dar această ultimă escapadă a lui, sau descoperirea acesteia, a schimbat totul pentru mine. Nu am sentimente prea bune pentru el momentan.

Aidan încuviință din cap și nu spuse nimic, încercând să priceapă cele auzite.

– Ce a spus detectivul despre ele?

– Se pare că fata este studentă la medicină, iar mama ei este doctor în localitate. Este foarte bine văzută în comunitate și respectată. Trebuie să fi fost studentă la medicină la rândul ei când a cunoscut-o Paul și au avut aventura. El nu și-a întreținut niciodată fiica, dar ocazional le trimitea „cadouri în bani", rareori, ceea ce nu

mă surprinde. Nu a fost niciodată responsabil cu privire la bani şi probabil că uita de ea atunci când îi convenea. Nu a văzut copilul decât de câteva ori, şi asta nu recent. Mama fetei nu s-a căsătorit niciodată, dar a trăit cu un doctor din zonă mulţi ani, până când acesta a murit, în urmă cu doi ani. A fost singurul tată pe care l-a cunoscut fata. Se pare că mama ei nu i-a spus niciodată că Paul e tatăl ei. Până de curând, fata a crezut că tată ei este un vechi prieten de famile, care le vizita din când în când. Şi sunt sigură că Paul era absolut fericit să participe la această şaradă.

Auzind acestea despre el, Aidan nu găsea la Paul Parker absolut nimic plăcut sau demn de respect. Iar durerea din ochii lui Véronique în timp ce vorbea despre asta îl făcu să se înfurie pe Paul şi să sufere pentru ea. Vedea cât de trădată se simţea.

– Conform raportului, continuă Véronique, oamenii din zonă spun că e o fată foarte drăguţă, foarte responsabilă şi serioasă şi o studentă bună. Iar mama ei, se pare, este o femeie încântătoare. Amândouă par a fi mai bune decât merita Paul. S-ar fi putut alege cu un dezastru, mai ales la momentul acela, dacă mama fetei ar fi umblat după bani sau ar fi vrut să provoace un scandal, să-l şantajeze sau să creeze o izbucnire a mea. Nu a făcut-o niciodată. Iar acum tot haosul este în mâinile noastre. Sunt sigură că includerea fetei în testamentul lui Paul a fost o surpriză şi pentru ele, dar în cazul lor una plăcută. Potrivit raportului, au foarte puţini bani, doar salariul câştigat de mama fetei, ceea ce nu poate fi mult. Aşa că moştenirea va fi un noroc neaşteptat pentru ele. Şi o durere de cap pentru fetele mele, să împartă o proprietate cu o soră vitregă despre care habar nu aveau.

Lui Aidan nu i se părea a fi o situaţie comodă, dar cel puţin păreau a fi oameni decenţi. Nu avea nici un fel de toleranţă pentru bărbaţii ca Paul. Aidan o luă pe Véronique în braţe şi o sărută, regretând greutăţile prin care trecuse cu un bărbat cu care fusese în mod evident bună şi căruia îi fusese loială. Iar ea îi era recunoscătoare pentru bunătatea şi pentru sprijinul pe care i le oferea. Petrecură o seară liniştită vorbind despre aceste lucruri, iar ea le trimisese raportul prin fax celor trei fiice, deşi habar n-avea când avea să-l primească Juliette, dat fiind că era în Vermont, dar ştia că celelalte

două aveau să îi vorbească despre el când avea să le sune. Iar Juliette păstra întotdeauna legătura cu Timmie. Din anumite puncte de vedere, raportul le dădea veşti bune, deoarece cele două femei Marnier păreau a fi persoane respectabile, dar întreaga situaţie era neplăcută pentru toată lumea.

A doua zi, îşi reluară călătoria, iar Véronique nu mai pomeni de raport, aşa că nici Aidan nu aduse vorba. Nu voia să se gândească la el, dar a doua zi o sunară toate trei fetele pe mobil să vorbească despre acest subiect. Avură aceeaşi reacţie ca şi ea, şi anume că cel puţin păreau a fi persoane rezonabile. Dar erau toate îngrozite de întâlnirea cu sora lor vitregă şi cu mama acesteia şi, după ce vorbi cu ele, Véronique recunoscu faţă de Aidan că nici ea nu dorea să le întâlnească.

– Atunci nu o face, spuse el simplu. Nu ai moştenit tu proprietatea, ci copiii tăi. Dacă nu vrei să le întâlneşti pe aceste femei, de ce ar trebui să te confrunţi cu ceva dureros? La dracu' cu ele! Lasă-le pe fetele tale să se ocupe. Sunt femei în toată firea. Lui Véronique nu-i trecuse nici o clipă prin cap să gândească astfel, dar ceea ce spunea el era logic şi îi dădea un sentiment de libertate. Nu ai nici o obligaţie să suferi în onoarea unui bărbat care, se pare, te-a rănit în majoritatea timpului, câtă vreme el se distra. Dacă vrei să le cunoşti, fă-o. Dar dacă nu, lasă-le pe fete să le vadă şi nu te implica.

Véronique îi zâmbi după ce el spuse asta şi se aplecă să-l sărute.

– Eşti un bărbat minunat, îi spuse ea. Mulţumesc. Sunt bucuroasă că mi-ai salvat viaţa.

– Şi eu, spuse el şi o sărută din nou.

Se sărutau mult, dar reuşiseră să nu ajungă în pat până atunci. Nici unul din ei nu dorea să facă ceva în pripă sau dintr-un impuls pasional, pe care să-l regrete. Încă nu îşi dăduseră seama de natura relaţiei lor, şi flirtul lor lejer funcţiona pentru amândoi. Nu voiau să se rănească unul pe celălalt sau să fie răniţi.

- Nu am avut niciodată o relaţie ca asta, îi mărturisi el într-o după-amiază, în timp ce mergeau cu maşina spre Portofino. De obicei, mă culc cu femeile şi nu le iubesc. Acum sunt îndrăgostit de tine şi nu mă culc cu tine. Într-una din zilele astea o să rezolv problema.

Râse, iar ea îi zâmbi. Nici ea nu mai avusese o asemenea relație, cu un bărbat care s-o trateze atât de bine și căruia să-i pese cu adevărat de sentimentele ei, deși de-abia o cunoștea. Paul nu se gândea niciodată la nimeni altcineva în afară de propria persoană, lucru vizibil din situația pe care trebuiau să o rezolve acum fiicele ei în Franța.

Petrecură trei zile la Portofino, într-un mic hotel fermecător, în orășelul-port, apoi o zi în Cinque Terre. Își petreceau zilele explorând, în timp ce el făcea fotografii, sau stând pe plajele locale, iar seara se duceau la restaurante amplasate într-un cadru romantic.

Trecură granița în Franța după patru zile și se îndreptară, pe un drum șerpuitor, spre sudul Franței. Voiau să vadă Èze în Alpii Maritimi și deciseseră să se stabilească în Antibes după aceea. Aidan cunoștea un mic hotel în orașul vechi, care se afla în apropierea locului în care Véronique plănuia să stea cu fetele.

Călătoria până la Èze fu la fel de frumoasă pe cât speraseră ei. Orașul avea străzi pavate cu piatră cubică și, în timp ce se plimbau, văzură bătrâni jucând *boules*. Spre coastă, priveliștile erau spectaculoase. Luară un prânz excelent, apoi coborâră din munți cu mașina spre Antibes și găsiră micul hotel pe care îl știa Aidan, unde primiră două cămăruțe una lângă alta. Se plimbară prin centrul vechi și în acea seară luară o cină elegantă într-un restaurant situat pe bastion, de unde putură vedea alunecând în toate direcțiile yachturi imense și veliere de toate dimensiunile. În Antibes se afla un minunat port de iahturi, iar orașul era un loc plăcut pentru relaxare, cu câteva plaje din care puteau să aleagă.

După cină, se întoarseră agale pe jos până la hotel. Aidan o cuprinsese cu brațul pe după talie și se opriră să privească bărcile o vreme. Timpul petrecut împreună era un repaus liniștitor, departe de viața reală, iar, în cele din urmă, el dădu glas grijii pe care ea o avea de câteva zile.

- Ce mai facem după asta? Mă vei vizita în Londra, Véronique?

Se temea că nu avea să o mai revadă niciodată după călătoria lor. Lumile lor păreau a fi la ani lumină distanță una de cealaltă. Chiar mai îndepărtate decât vârstele lor, ceea ce nu părea să îi deranjeze pe nici unul dintre ei. De cele mai multe ori, simțeau că au aceeași

vârstă, cu excepţia momentelor în care ea vorbea despre fiicele ei, dat fiind că lui îi era greu să se identifice, neavând copii.

– Aş putea veni la Londra. Iar tu ai putea veni să mă vizitezi în Paris sau New York, îi sugeră ea.

– Vrei să vii să îmi vezi expoziţia la Berlin? întrebă el.

Aidan dorea să o facă să devină o parte integrantă din viaţa lui, să îi arate unde locuia şi cum muncea. Şi amândoi ştiau că ar fi mai greu pentru el să pătrundă lumea ei decât pentru ea să o viziteze pe al lui. La un moment dat, în cazul în care continuau să se vadă, trebuia să îi cunoască fiicele, iar Véronique nu ştia cum aveau să reacţioneze constatând că există cineva în viaţa ei, mai ales Aidan, care era mai tânăr. Probabil aveau să fie şocate de faptul că era atât de tânăr. Diferenţa dintre ei nu era stânjenitoare, dar exista. Bănuia că cel mai rău aveau să se supere că avea o relaţie cu un bărbat. Erau obişnuite ca ea să fie singură şi nu se gândeau niciodată la ea ca la o femeie, doar ca la mama lor, care nu exista decât în relaţie cu ele şi cu nevoile lor, în ceea ce priveşte atenţia sau sprijinul emoţional.

– Aş putea veni după ce pleacă fetele, spuse ea gânditoare. Mă îndoiesc că vor sta mult.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse el, zâmbindu-i.

Îi plăcea la nebunie ideea ca ea să vină la expoziţia lui.

– Şi mie.

Era fericită că o invitase, şi acum, că stabiliseră toate acestea, se întoarseră la hotel braţ la braţ.

Juliette o sună în seara aceea şi spuse că ea şi Joy urmau să vină peste o săptămână. Se gândeau să stea cinci sau şase zile, poate o săptămână, lucru pe care Véronique îl ghicise. Imediat ce închise convorbirea cu ea, îşi dădu seama că percepea vizita lor ca pe o intruziune. Îşi dorea să fie cu Aidan, şi, pentru prima dată, nu cu ele. Se simţi vinovată gândind astfel şi a doua zi, în timp ce mergeau spre Cap Ferrat, unde aveau să petreacă ziua aceea, îi vorbi lui Aidan despre convorbirea cu fiica ei. În seara aceea urmau să ia cina la Voile d'Or, care dădea spre portul din St. Jean Cap Ferrat şi, de data aceasta, fiindcă restaurantul era scump, insistase să plătească ea.

Gândul că mai aveau doar o săptămână de petrecut împreună făcea ca fiecare moment să fie şi mai preţios pentru Aidan şi

Véronique. Mergeau cu maşina în diferite oraşe de-a lungul coastei, încercau noi plaje, înotau împreună, iar seara luau masa în restaurante drăguţe. Discutau ore în şir, îşi împărtăşeau visurile şi secretele, se hârjoneau din când în când, încântaţi şi enervaţi unul de celălalt, se sărutau frecvent şi se distrau împreună. Véronique nu se mai simţise atât de bine cu nimeni, nici el. Şi, petrecând toată ziua împreună, învăţau multe despre caracterul lor. Şi le plăcea tot ce văzuseră până atunci. Aidan spuse că nu fusese niciodată atât de fericit cu o femeie pe cât era cu ea şi, deşi nu făcuseră sex, trăiau o intimitate extraordinară, şi oricine îi vedea împreună ar fi presupus că erau căsătoriţi sau cel puţin iubiţi. Erau complet relaxaţi.

Zilele treceau în fugă şi în ultima zi vorbiră din nou despre vizita ei la Berlin pentru a vedea expoziţia. Promise că avea să participe la vernisaj peste două săptămâni sau ar putea chiar veni să îl ajute la organizare. Aidan spera să o facă şi îi spuse că ar însemna mult pentru el. După plecarea fetelor avea să se întoarcă la Paris şi avea să zboare la Berlin de acolo. În ultima seară, luară cina la pizzeria din centrul vechi al oraşului şi la întoarcere se plimbară prin mulţimile de oameni care rătăceau pe străzi. Se ţineau în braţe, şi el o sărută exact înainte să ajungă la hotel.

– O să-mi fie foarte dor de tine, îi spuse el încet.

Era greu să îşi imagineze o zi fără ea acum, iar ea simţea exact acelaşi lucru. Avea să fie ciudat să-şi vadă fiicele fără să le spună cât de important era Aidan pentru ea sau măcar că îl cunoscuse. Dar nu se simţea pregătită să le spună şi voia să protejeze ce aveau ea şi Aidan. Părea un lucru preţios, fragil şi rar.

O sărută din nou înainte să meargă fiecare în camera sa în seara aceea. Véronique şedea întinsă în pat, gândindu-se la el şi întrebându-se dacă adormise. Făcuse o rezervare pentru ea şi fete la Eden Roc, unde stăteau întotdeauna. Urma ca Aidan să o ducă acolo a doua zi dimineaţă, să ia prânzul cu ea, apoi avea să conducă până la Berlin. Juliette şi Joy ajungeau în seara aceea. Ea şi Aidan petrecuseră fiecare moment împreună, şi, la gândul că a doua zi avea să se despartă de el, ochii i se umplură de lacrimi. Stătu în pat încă o oră, neputând să adoarmă, apoi se ridică şi privi marea în lumina

lunii, când auzi o bătaie uşoară la uşă. Se duse să deschidă şi îl văzu pe Aidan, în chiloţi şi cu picioarele goale, cu o expresie spăşită.

– Eşti trează? şopti el, iar ea zâmbi, fericită să-l vadă.

Arăta ca un copil pe holul întunecat.

– Da, nu pot să dorm, şopti ea şi ţinu uşa deschisă.

Fără un cuvânt, el o luă în braţe. Nu putea să se despartă de ea fără a face dragoste în cele din urmă. Era ca şi când ar fi aşteptat o eternitate şi părea lucrul potrivit pentru amândoi. Doreau amândoi pecetluirea acestei legături finale înainte de a se despărţi a doua zi. Fără un cuvânt, se urcară în pat, se dezbrăcară şi se ţinură în braţe, iar trupurile li se uniră încet. Lumina lunii îi scălda în timp ce făceau dragoste şi stăteau întinşi după aceea, liniştiţi şi uniţi în sfârşit. Dimineaţa îi găsi dormind profund unul lângă celălalt. Când se treziră, Aidan o privi şi amândoi ştiură că făcuseră ceea ce trebuia cu o noapte înainte. O sărută înainte să se ridice.

– Îţi pare rău? întrebă el, părând îngrijorat după ce se sărutaseră.

– Nu. Véronique îi zâmbi. Ţie?

– Nu ştiu cum o vom scoate la capăt, îi spuse el, dar ştiu că vom găsi o cale.

Era tot ce avea nevoie ea să audă.

Îşi dorea ca el să aibă dreptate şi să nu fie o idilă de-o vară sau o aventură. Nici unul din ei nu simţea că fusese aşa ceva. Aidan îşi trecu din nou mâinile peste sânii şi peste pântecul ei, dorind-o iar. Era doar începutul pentru ei.

– Aş vrea să poţi veni cu mine la Berlin astăzi, spuse el trist.

– Voi veni în curând, promise ea, apoi îl sărută.

El avea un trup uimitor de frumos. Făcură dragoste încă o dată înainte de a trebui să înfrunte lumea.

Aidan merse să facă duş şi să se îmbrace în camera lui şi se întoarse în scurt timp. O privi altfel când reveni în camera ei. Era a lui acum; orice s-ar întâmpla, aveau să rezolve totul împreună. Atunci când făcuseră dragoste, întorseseră pagina vechii lor vieţi, iniţiind una nouă. Şi nici unul din ei nu mai era singur. Între ei se crease o legătură în mica încăpere, cu o noapte în urmă.

El îi duse bagajele la maşină, iar ea îl urmă câteva minute mai târziu. Véronique se simţea de parcă tocmai ar fi fost în luna de

miere. Aidan băgă mașina în viteză de îndată ce ea se urcă și plecară spre Cap d'Antibes, luând cu ei tot ce împărtășiseră, construiseră, împliniseră și oferiseră în ultimele câteva săptămâni. Zâmbeau amândoi, iar el se aplecă și o sărută când se ivi vechiul și elegantul hotel unde avea să stea ea.

Nu voia să-l părăsească, dar știa că trebuia să-și vadă fiicele. Viața ei nu se rezuma doar la călătoriile cu Aidan, la lungile cine împreună și la diminețile în care se trezea în brațele lui. Avea responsabilități, iar el avea de lucru la Berlin. Și, undeva, în mijlocul tuturor acestora, aveau să găsească timp pentru ei. Nu trebuiau decât să descopere cum să facă lucrurile să funcționeze. Și când coborî la cunoscutul hotel unde stătuse cu familia ei ani de zile, își jură că avea să facă asta. Aidan însemna deja prea mult pentru ea pentru a-l pierde acum. Era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, iar când coborâră din mașina sport și când privirile li se întâlniră, Véronique văzu că și el simțea exact același lucru.

Capitolul 11

Eden Roc făcea parte din distinsul Hôtel du Cap din Cap d'Antibes, la doar câțiva kilometri de primitorul orășel Antibes unde stătuseră și de micul hotel unde se consumase în cele din urmă relația lor. Hôtel du Cap era unul dintre cele mai frumoase, exclusiviste și celebre hoteluri din Europa, cu prețuri pe măsură. Clădirea principală avea holuri din marmură, tavane înalte, camere și apartamente magnifice, majoritatea cu vedere înspre marea care strălucea precum sticla. Exista o scară exterioară impresionantă, ce dădea spre și mai exclusivistul Eden Roc, cu grădini de o parte și de cealaltă a aleii largi și mai aproape de apă. Era locul de vacanță al aristocraților, al membrilor familiilor regale, al celor extrem de bogați și, în ultimii ani, al celor care călătoreau în toată lumea, al magnaților ruși, al starurilor de cinema, dintre care multe preferau să stea în clădirea de jos, mai puțin formală, cu apartamente mai mici, însă elegante, care aveau din balcoane o priveliște și mai frumoasă asupra mării.

Exista un restaurant foarte elegant, care deservea ambele hoteluri, iar sub el, un altul, care semăna cu puntea unui vapor, mai puțin protocolar, unde oaspeții hotelului se adunau să ia prânzul, la prețuri astronomice. Erau acolo o piscină nemărginită și o serie de spații private, în care puteai mânca, relaxa și sta la soare în pielea goală, fără a fi văzut de alți oaspeți. Spațiile acestea erau mai scumpe decât camerele la alte hoteluri selecte. Hôtel du Cap și Eden Roc alcătuiau o lume în sine, cu oaspeți care reveneau cu fidelitate an de an,

singuri, cu familiile sau cu amantele. Era un tărâm magic, izolat de lumea reală, înțesat de oameni eleganți și celebri, care voiau să fie serviți impecabil și să fie răsfățați pe durata șederii acolo. Chiar și personalul rămânea neschimbat de la un an la altul. Și le cunoșteau bine pe Véronique și pe fiicele ei. Ea mergea acolo încă din copilărie, cu părinții ei, și îl dusese și pe Paul după ce se căsătoriseră. Își petrecuseră o parte din luna de miere acolo. Era ca un al doilea cămin pentru ea. De îndată ce sosi, managerul și amândoi asistenții acestuia veniră pe alee să o salute, laolaltă cu portarii și hamalii, care așteptau să îi care bagajele. Aidan păru instantaneu stânjenit în momentul în care se apropiară, ca și când ar fi crezut că aveau să îl atace. Îi opri în momentul în care aceștia începură să îi scoată bagajele din micul portbagaj al mașinii. Le dădu bagajele lui Véronique, și unul dintre hamali dispăru înspre hotel.

Stăteau sub porticul acoperit cu viță-de-vie și flori; Véronique intră în hotel, mergând încet, înconjurată de angajați îmbrăcați în uniforme care o salutau, iar Aidan o urmă, simțindu-se ca un intrus care hoinărea printr-un hotel unde nu avea ce căuta și de unde avea să fie dat afară de îndată ce aveau să își dea seama că era un impostor și că locul lui nu era acolo. Véronique făcea conversații cu toată lumea, în timp ce fu condusă spre binecunoscutul apartament. Avea aceleași camere de treizeci de ani, iar copiii și doicile lor de la acea vreme aveau un apartament exact la etajul de deasupra ei. Managerul îi deschise ușa apartamentului, făcând o reverență și se dădu înapoi, în timp ce Aidan ezită în urma grupului.

Véronique se întoarse să îl găsească, îndemnându-l să intre cu ea și, după ce ea îl prezentă intendentului, o urmă în cameră; rămase fără suflare când văzu camerele elegante și priveliștea. Avea un dormitor, un living, cu balcon la ambele camere și două băi. Totul emana lux și confort; în jur erau mobile frumos tapițată în albastru și alb și niște obiecte care păreau antichități, deși nu erau. Hamalul îi așeză bagajul pe un raft de bagaje, managerul făcu o plecăciune și îi ură ședere plăcută la hotel și întregul grup dispăru, însoțit de două cameriste care se oferiseră să-i desfacă bagajul neobișnuit de mic, iar Véronique refuză cu un zâmbet. Și rămase în sfârșit singură cu Aidan.

– Aş vrea să stai aici cu mine, spuse ea, îndreptându-se spre el şi cuprinzându-i gâtul cu braţele, exact în clipa în care el observă o cutie imensă cu bomboane de ciocolată pe birou.

Se gândeau la toate. Hotelul era hotărât să îndeplinească toate capriciile oaspeţilor săi.

– Mi-ar fi teamă să părăsesc camera, spuse Aidan, cu un aer neliniştit.

– De ce?

Era surprinsă şi se aşeză împreună cu el pe un scaun comod, îndeajuns de mare pentru amândoi. Toate lucrurile din încăpere erau elegante, luxoase şi atrăgătoare, dar Aidan părea că se teme să se aşeze şi şedea ţeapăn lângă ea.

– Locul meu nu e aici, spuse el agitat. Nu îşi dăduse seama că viaţa ei însemna atâta lux, deşi hotelul Cipriani din Veneţia fusese destul de grandios, şi ştia că ea avea bani. Dar acum era vorba de ceva mai mult decât bani. Era vorba despre opulenţă, într-un mod discret şi într-o măsură nemaiîntâlnită. Majoritatea oaspeţilor care stăteau acolo proveneau din familii cu bani, şi câţiva dintre ei erau miliardari precum Nikolai, care se bucurau pe deplin de asta. Locul duhnea a bogăţie. Dacă nu aş fi fost cu tine când am ajuns aici, m-ar fi aruncat afară, spuse el agitat, împingându-şi bărbia înainte; ea ştia că Aidan făcea acest gest când se simţea extrem de stânjenit, cum era acum.

Véronique îşi dorea să-i placă hotelul la fel de mult pe cât îi plăcea ei şi să vină acolo cu ea într-o bună zi. Era cel mai romantic loc din lume, atât dispunerea geografică, la marginea apei, cât şi hotelul în sine. Exista chiar şi un ponton pentru oamenii care coborau de pe iahturi şi mereu se vedeau vreo şase ambarcaţiuni ancorate în faţa hotelului.

– Nu fi prostuţ, încercă ea să-l liniştească. Unii dintre oamenii care stau aici arată ca nişte vagabonzi când se relaxează. Arăţi perfect civilizat şi la fel de adecvat ca oricare dintre oaspeţi.

Aidan nu părea mai relaxat decât în momentul sosirii.

– Nu pot respira aici. Ţi-am spus, sunt alergic la oameni bogaţi, şi nu există loc în care opulenţa să fie mai frapantă ca aici, spuse el, părând panicat.

– Ce te deranjează? întrebă ea cu blândețe, dezamăgită de reacția lui. Crezi că nu o meriți?

– Poate, spuse el gânditor. Doar că nu sunt de acord cu cei care trăiesc astfel, când în lume există milioane de oameni ce flămânzesc. Nici măcar nu vreau să știu cât ar costa să stai într-un asemenea loc.

Se cutremură la acest gând.

– O grămadă, confirmă ea. Nimeni nu trebuie să trăiască astfel în fiecare zi. Dar este un cadou plăcut pentru o vacanță. Îmi place la nebunie aici. Era onestă cu el. Crezi că te-ai putea obișnui vreodată să vii aici? Doar ca recompensă, din când în când?

În timp ce spuse asta, îi dădu cutia cu bomboane de ciocolată și el băgă două deodată în gură, iar ea râse. Uneori, era ca un copil. Alteori, era mai matur, mai afectuos și mai protector decât orice bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Și un lucru era sigur, nu era absolut deloc răsfățat, nici nu căuta să fie, altfel nu s-ar fi simțit atât de stânjenit aici. Arăta de parcă ar fi fost speriat de moarte.

– Pur și simplu nu mă pot vedea stând într-un asemenea loc, spuse el privind prin încăpere din nou, deși bomboanele de ciocolată sunt al naibii de bune, adăugă el cu un neașteptat zâmbet larg și servindu-se cu încă o bomboană, spre amuzamentul ei.

– Ce contează, dacă eu îmi pot permite? îl întrebă ea onest.

– E bine pentru tine. Problema e că eu nu pot. Și nu urmăresc să devin un gigolo când mă fac mare. Nu vreau să profit de tine, Véronique. Nu am făcut asta niciodată în viața mea și nu intenționez să încep acum.

Acesta era reversul medaliei în ceea ce privește relația cu o persoană decentă, care nu o dorea pentru ceea ce avea. Un bărbat mai puțin onorabil ar fi înhățat oportunitatea fără să stea pe gânduri.

– De ce nu le putem avea pe amândouă? Momente simple, precum cele din hotelul la care tocmai am stat și câteva momente precum acesta? Ceea ce-mi spui este că sunt prea „bogată" pentru tine. Nu este corect. Nu ți-aș spune niciodată că ești prea sărac pentru mine. Este discriminare. Nu poți să fii puțin mai relaxat în privința bogaților?

– Poate, spuse el gânditor. Ești prima care mi-a plăcut vreodată.

Şi, în timp ce spuse asta, se întinse şi o sărută, trăgând-o în braţe şi strecurându-i o mână pe sub bluză. Iar conversaţiile lor despre bogaţi şi săraci fură date uitării un minut. Continuară să se sărute şi ajunseră în patul luxos. Ea trase aşternuturile, se strecurară în ele şi, o clipă mai târziu, hainele lor sfârşiră pe podea şi făceau dragoste, chiar mai pasional decât cu o noapte înainte. Când terminară, Aidan se sprijini fără suflare de perne şi îi zâmbi lui Véronique, în timp ce afară Mediterana scânteia în lumina apusului.

– Poate că locul ăsta nu e atât de rău, spuse el, încă fără suflu.

Ea îşi dorea să îl poată ruga să mai rămână câteva zile, dar nu exista nici o speranţă în sensul acesta, dat fiind că fetele ei erau pe cale să sosească. El se rostogoli în pat cu ea, fiind fără îndoială mult mai în largul lui decât în momentul în care sosise. Faptul că făcuseră dragoste îl relaxase. Véronique sugeră să facă o baie, în baia ei de marmură, iar el o urmă, în timp ce ea pregăti cada.

Stătură în cadă, vorbind o vreme despre vizita ei la castel de a doua zi şi despre eventuala întâlnire cu cele două Marnier. Încă nu voia să o facă, iar el o încurajă să procedeze după cum îi convenea. O susţinea pe deplin în sensul acesta, şi, puţin mai târziu, ieşiră din cadă, ştergându-se cu prosopul unul pe celălalt. El îşi puse un halat pluşat şi merse să mai mănânce o bomboană de ciocolată.

– Acum înţeleg cum o fac prostituatele, spuse el, suspinând. M-ai corupt într-o oră. Am mâncat jumătate de cutie de bomboane de ciocolată, halatul e foarte plăcut, patul a fost fabulos, aproape la fel de bun ca ceea ce s-a întâmplat în el şi îmi place la nebunie cada. Lasă-mă o săptămână aici, şi voi face tot ce vrei.

Râse, dar ea îl cunoştea mai bine deja. Era încă Aidan, şi rămânea mereu fidel propriei persoane, dar părea că se distrează, şi asta o bucură. Merseră în clădirea de alături, unde se afla restaurantul elegant, cu un imens bufet pregătit, şi optară pentru restaurantul mai obişnuit de jos, de lângă piscină. Luară prânzul pe terasă şi stătură bucurându-se de privelişte după o masă delicioasă. Văzură vreo şase iahturi spectaculoase, ancorate.

– Îmi va fi dor de tine, spuse Aidan serios. Sună-mă oricând doreşti. De-abia mâine ajung la Berlin, dar mă poţi găsi pe mobil oricând. Măcar acum pot vizualiza unde eşti.

Véronique nu știa dacă era un lucru bun sau rău, dar părea mai fericit decât fusese la început. Aidan avea opinii ferme, idealuri sociale și prejudecăți despre bogați, cum trăiau și ce reprezentau, dar se relaxase îndeajuns în privința aceasta încât să facă dragoste cu ea și să ia prânzul. Astfel, își luau rămas bun într-un mod plăcut înainte de a se despărți pentru următoarele două săptămâni. Avea să încerce să îl revadă în Berlin după plecarea fetelor. Avea de făcut câteva lucruri în Paris, dar după aceea, voia să-l vadă cât mai repede posibil, și asta era tot ce își dorea și el. Acum avea să se simtă singur fără ea.

O conduse înapoi în cameră pentru a fi singuri o clipă, o sărută cu patimă din nou, apoi ea îl însoți la mașină. Valetul i-o aduse, iar micul și uzatul Austin-Healey stătea între două Rolls-Royce-uri, un Bentley și un Ferrari. Schimbară un zâmbet când îl văzu, dar nu părea trist. Și oricât ar fi dezaprobat până atunci viața celor asemenea ei, se afla alături de cei bogați și foarte bogați, fie că îi plăcea sau nu. Véronique spera doar că avea să se poată adapta îndeajuns la asta încât să rămână în viața ei. Și, în afară de indulgențele ocazionale, precum șederile la Eden Roc, Véronique nu ducea o viață epatantă. Viața în Paris era liniștită, apartamentul era decent și fără pretenții și chiar și apartamentul din New York era luxos, însă nu copleșitor, deși se întreba dacă lui i s-ar părea astfel. Nu era tocmai sigură care erau limitele lui. În mod clar, Hôtel du Cap le depășea, dar era un caz extrem. Până și ea putea recunoaște asta și, în cele din urmă, el nu avu o problemă.

O sărută din nou, cât stătu lângă mașină.

– Ai grijă de tine. Nu le lăsa pe fete să te supere sau să te bată la cap, și pe nimeni altcineva! șopti el, iar ea încuviință din cap. Nu uita că te iubesc. Te voi suna diseară.

Se mai sărutară o dată, el urcă în mașină, tură motorul făcând țeava de eșapament să pocnească și flutură din mână, în timp ce valetul privea cu chipul inexpresiv, făcând o plecăciune când ea se întoarse înăuntru.

Véronique ședea în balconul camerei, gândindu-se la el. Patul fusese făcut în timp ce erau la masă, așa că nu se vedea nici o urmă că făcuseră dragoste. Era greu de crezut că totul se întâmplase și cât

de mult însemna deja pentru ea. Era ca şi când ar fi fost împreună dintotdeauna, nu doar de câteva săptămâni, de când se văzuseră prima dată în Roma şi se întâlniseră în Veneţia. Se întâmplaseră atât de multe de atunci. Se simţea ca o femeie complet diferită, ca şi când numele lui Aidan ar fi fost încrustat în toată fiinţa ei. Se întreba dacă fetele aveau să sesizeze asta sau dacă aveau să simtă vreo schimbare. Nu avea nici o intenţie de a le spune ceva despre el încă. Era mult prea curând, şi voia să acorde relaţiei timpul necesar pentru a se stabiliza şi a prinde rădăcini, înainte de a li-l prezenta. Nu ştia când avea să se întâmple asta, dar cu siguranţă nu atunci.

*

După aceea, Véronique se plimbă prin împrejurimile hotelului, ascultând greierii care erau foarte gălăgioşi şi stând în cabana pe care o închiriase, aşteptându-le pe fete. Aterizară la patru în Nisa, şi era aproape şase când se întoarse în camera ei din clădirea Eden Roc. Zări oprind un Mercedes condus de un şofer angajat, iar din el coborâră Joy şi Juliette. Amândouă arătau foarte bine. Juliette călătorise în blugi, cu un tricou şi un pulover, în timp ce Joy purta pantaloni scurţi şi tricou şi, ca întotdeauna, era spectaculoasă. Amândouă se întoarseră când le strigă pe nume, fericite să o vadă. Le conduse în camera pe care o împărţeau, aflată lângă camera ei.

– Sunteţi obosite? întrebă ea, şi amândouă clătinară din cap.

– Am dormit în avion, spuse Juliette. Am luat prânzul şi, ca de obicei, Domnişoara Frumuseţe a mâncat două frunze de salată şi o măslină. Eu am mâncat *foie gras*.

Juliette era încântată şi nu se simţea vinovată. Nu o deranja că avea câteva kilograme în plus faţă de surorile ei. Erau toate de acord că Joy şi Timmie aveau tendinţa de a fi prea slabe – Timmie, din pricina anxietăţii şi a stresului, iar Joy din principiu, pentru carieră.

– Ce vreţi să faceţi? întrebă mama lor şi răspunseră amândouă într-un glas că voiau să înoate.

Le plăcea foarte mult piscina de acolo. Véronique le urmă când fură gata şi şezu pe margine, jucându-se cu picioare în piscină, căci nu voia să înoate. Era relaxată şi se bucura să le privească. Apoi se

întoarseră împreună în cameră pentru a se îmbrăca pentru cină. Întotdeauna era o activitate oarecum protocolară, cu femei elegante, care purtau bijuterii, și bărbați îmbrăcați cu sacouri, deși în ultimii ani cravatele nu mai erau obligatorii. Când Véronique venea aici cu Paul, bărbații purtau costume. Acum atmosfera era mai relaxată, dar femeile arătau încă la patru ace, în rochii de seară, și câteva dintre cele mai tinere purtau rochii vaporoase de șifon până la podea. Păreau diafane și sexy. Juliette și Joy optară pentru rochii negre scurte, în vreme ce Véronique purta o fustă pantalon albă din satin și o bluză de un roz țipător și cercei de diamant. Erau singurele haine elegante pe care le luase la Roma, iar acum era bucuroasă că o făcuse. Trebuia să găsească altceva pentru a doua zi.

Nu se aduse în discuție subiectul Sophie Marnier și mama acesteia decât pe la jumătatea cinei, când Joy o întrebă pe Véronique dacă avea de gând să se întâlnească cu ea. Juliette stabilise o întâlnire cu ele la ora zece, a doua zi dimineață, înainte de a merge la castel.

– Ne putem întâlni după aceea, mamă, spuse Juliette cu blândețe, și putem merge direct la castel. Nu trebuie să te întâlnești cu ele.

Fetele simțeau că nu au de ales. Împărțeau o proprietate cu Sophie acum, care era sora lor vitregă, așa că voiau să o cunoască. Și promiseseră să îi relateze totul lui Timmie, care ardea de nerăbdare să afle cum vor fi decurs lucrurile.

– Nu știu. Nu cred că vreau să o cunosc pe mamă; apoi, când mă gândesc la asta, îmi dau seama că s-a întâmplat cu mult timp în urmă și poate că ar trebui să o cunosc. Măcar pentru a-mi satisface curiozitatea, dacă nu altceva. Și ar trebui să fiu alături de voi două, fetelor.

Se simțea încă nehotărâtă.

– Te poți hotărî dimineață, spuse Joy relaxată, apoi îi povesti despre noul manager pe care îl angajase.

Îi plăcuse ce îi spusese acesta și avea o bună reputație ca manager de talente în ascensiune, deși nu avea decât treizeci și doi de ani. Îl chema Ron Maguire. Și i-l recomandase pe noul ei agent. Agentul îi găsea deja roluri mai bune, iar Ron, managerul, avea contacte excelente pentru campanii publicitare naționale, prin agențiile publicitare cu care lucra. Era entuziasmată de ceea ce făcea și de

faptul că tatăl ei îi deschisese noi porți pentru a-și putea urma visul. Era un lucru pe care Véronique nu îl făcuse niciodată, ținând cont de sentimentele pe care le avea față de cariera de actriță a lui Joy. Acum, când o asculta pe Joy, se simțea puțin vinovată din pricina aceasta, dar măcar Paul făcuse în sfârșit ceva pentru ea. Vedea cât de mult însemna pentru Joy, așa că poate el avea dreptate. O făcea să se gândească la faptul că ar trebui să fie mai tolerantă și să susțină mai mult carierele fiicelor sale. Erau îndeajuns de mari pentru a lua decizii bune, chiar dacă erau diferite de ale ei.

Stătură la masă mult timp și discutară. Juliette nu redeschise magazinul de sendvișuri de la moartea tatălui ei și nu intenționa să o facă până în septembrie, dar se hotărâse să angajeze oamenii de care avea nevoie, astfel încât să poată călători ceva mai mult, și voia să facă anumite îmbunătățiri la brutărie, după cum sugerase tatăl ei. Deși era încă furioasă pe el, Véronique era mișcată de ceea ce făcuse el pentru fete, ajutându-le să își îndeplinească visurile. Experiența aceasta o făcuse să fie mai înțelegătoare în privința carierei de actriță a lui Joy, și poate că slujba de brutar chiar i se potrivea lui Juliette, chiar dacă era dificil de înțeles pentru ea. Iar Joy părea mai fericită și mai relaxată decât fusese de ani de zile. Dădea audiții pentru roluri mai bune și era entuziasmată. Timmie nu se gândise încă să-și deschidă propriul centru pentru oameni fără adăpost, dar ambele fete spuseră că avea să facă asta cu timpul și avea să fie mai fericită după aceea decât era atunci, la actualul job.

Când se întoarseră în camerele lor din clădirea învecinată, Véronique se gândi la cele două Marnier din nou. Nu voia să o cunoască pe Elisabeth, mama lui Sophie, dar era curioasă în privința fetei. Avea să se mai gândească, după cum sugerase Joy, și să se hotărască dimineață. Revenită în camera ei, după ce le ură noapte bună fetelor, o sună Aidan. Tocmai se oprise în Stuttgart, unde avea să înnopteze, în drum spre Berlin. Condusese multe ore și nu se oprise nici măcar să ia cina. Și tot timpul, spunea el, se gândise la ea.

– Și eu m-am gândit la tine, spuse Véronique încet. Mi-e dor de tine.

Ea ședea în balcon, în lumina lunii, în timp ce vorbeau. Și era plăcut să știe că făcuseră dragoste în patul ei înainte de a pleca.

Acum, el făcea parte din toate acestea, în ciuda ezitărilor lui. Și avea să își amintească de el ori de câte ori avea să facă baie în cadă.

– Ce fac fetele?

Părea că le cunoaște.

– Bine. Sunt agitate din pricina zilei de mâine. Întâlnirea cu sora vitregă, despre a cărei existență nu aveai cunoștință, este un moment important.

– Așa e. Ce te-ai hotărât să faci? Mergi sau doar te întâlnești cu ele la castel?

– Mă voi hotărî dimineață, depinde cum mă simt. O încercau în continuare sentimente confuze cu privire la toată situația, chiar și legat de revederea castelului pe care îl îndrăgise cândva.

– Îți voi trimite gânduri bune, spuse el cald, părând obosit.

Véronique știa că era nerăbdător să ajungă la Berlin a doua zi și să își pregătească expoziția.

Stătură de vorbă câteva minute, apoi încheiară conversația. Apoi rămase acolo, gândindu-se la el, admirând priveliștea și lăsă încet obloanele electrice care cufundau camera în întuneric, astfel încât să poată dormi până dimineața târziu.

Ședea întinsă în pat, amintindu-și de noaptea precedentă când făcuseră dragoste și de ziua aceea petrecută la hotel. Relația lor avea ceva suprarealist, de la felul în care se întâlniseră, apoi se revăzuseră în Veneția, până la călătoriile care urmaseră și la faptul că o adusese la Eden Roc în ziua aceea. Totul se întâmplase atât de brusc, încât uneori era greu de crezut că era adevărat. Și totuși era, tocmai o sunase, declarase că o iubește, și-l credea, și o aștepta să se întâlnească în Berlin. Îi adora demnitatea și integritatea, mândria, inteligența, tandrețea și bunătatea. Își reaminti momente speciale petrecute cu el în ultimele săptămâni și, orice s-ar fi întâmplat în viitor, știa cu toată ființa ei că, deocamdată, oricât de remarcabil și de uimitor ar părea, din toate punctele de vedere care contau, povestea lor era reală.

Capitolul 12

Véronique nu se hotărâse dacă să meargă cu Joy şi Juliette nici măcar în clipa în care acestea plecară spre St. Paul de Vence pentru a se întâlni cu Sophie Marnier şi cu mama acesteia. Luară toate trei micul dejun delicios servit la hotel, pe terasă, cu păsările zburând în jurul lor. Luă hotărârea să nu meargă cu ele, apoi, când le văzu plecând, se răzgândi în ultima clipa.

– Vin! spuse Véronique în grabă, înşfăcându-şi poşeta şi ieşind în fugă pe uşă cu ele.

Purta blugi albi, o bluză albă şi pantofi roz fără toc, pentru explorarea castelului după întâlnire. Sări în maşină alături de cele două fete. Aveau şofer şi ştiau că localitatea se afla la jumătate de oră distanţă, iar oraşelul unde se afla castelul era la doar câteva minute depărtare.

Véronique şedea pe bancheta din spate a maşinii lângă Juliette, privind pe fereastră, fără să rostească un cuvânt. Joy şedea în faţă, discutând cu şoferul. Iar Véronique se gândea la ziua în care cumpărase castelul, la insistenţa lui Paul. Ba chiar, la început, el vorbise despre mutarea lor acolo. Fusese îndrăgostit de splendidul castel din secolul al XVIII-lea. La fel şi Véronique, dar restaurarea şi apoi întreţinerea acestuia presupuneau multă muncă. Proiectul fusese costisitor, dar Paul era înnebunit după acel loc, aşa că Véronique se gândi că merita. Nu mai merse acolo împreună cu fetele după ce i-l dădu lui, în urma divorţului, iar Paul nu îşi dusese fiicele acolo niciodată. Îşi petrecea timpul acolo vara, cu prietenii,

şi în cele din urmă încetase să mai meargă, mai ales după ce devenise necesar să facă reparaţii. Îl închisese pur şi simplu şi angajase îngrijitori locali care să îl supravegheze şi să facă reparaţii minore. Casa fusese victima unei îngrijiri precare timp de douăzeci de ani, iar acum devenise responsabilitatea fetelor, sau a persoanei care avea să îl cumpere de la ele. De dragul lor, Véronique spera că aveau să îl scoată în curând pe piaţă, pentru a evita să devină o povară pentru ele. Nu avea nici un sens în viaţa nici uneia din ele. Nu avusese prea mult sens nici în viaţa ei şi a lui Paul, nici măcar ca familie, cu atât mai puţin în a lor. Iar Véronique nu voia să investească în întreţinerea sau repararea castelului pentru ele. Château de Brize înghiţea banii, ca întotdeauna.

Merseră încet prin St. Paul de Vence şi văzură piaţa principală. Bătrânii şedeau sub copaci şi vorbeau, în faţa restaurantului local. Iar Véronique văzu aleea familiară pietruită, ce urca dealul abrupt spre biserică. Era lată de câţiva metri şi se putea merge doar pe jos spre oraşul medieval. Apoi trecură prin ea către Biot, la câţiva kilometri distanţă. Existau încă vechile fortificaţii şi era un orăşel drăguţ. Aveau adresa familiei Marnier şi se întâlneau cu ele la cabinetul medical al lui Elisabeth, aflat la câţiva metri de casa lor, după cum le spusese ea. Sophie locuia cu ea. După câteva minute, Mercedesul se opri în faţa unei căsuţe pitoreşti din piatră. Arăta ca o casă de şoarece dintr-o poveste. Afară, pe o şindrilă, era scris numele lui Elisabeth Marnier, iar dedesubt cuvintele „Medicină generală". Era medicul generalist din localitate.

Cele trei femei coborâră din maşină. Nu era nimeni în preajmă. Juliette şi Véronique o urmară pe Joy spre uşa de la intrare, unde ea apăsă pe soneria pe care o auziră, dar nu veni nimeni la uşă timp de un minut. Apoi, o femeie slabă, cu părul blond, prins în coadă, deschise uşa; purta o rochie şifonată, de pânză gri, pantofi fără toc şi un ceas bărbătesc la mână şi o privi serioasă pe fiecare pe rând. Avea nişte ochi de un albastru intens, tenul ridat, ca şi când ar fi stat prea mult la soare în tinereţe, şi nu purta machiaj. Ochelarii erau ridicaţi pe cap. Arăta ca un doctor de la ţară, nu avea nimic sofisticat şi zâmbi cu precauţie când Véronique şi Juliette urcară treptele spre verandă.

– Sunt Elisabeth Marnier, spuse ea simplu, şi simţiră mirosul de dezinfectant din micul cabinet medical, fără mult mobilier. O privi direct pe Véronique când se prezentă şi întinse mâna. Îţi datorez scuze, continuă Elisabeth încet, într-o engleză rezonabilă. Nu am vrut să îţi fac necazuri sau să afli. A fost o greşeală teribilă.

Véronique nu se aşteptase la maniera aceasta directă de a vorbi, iar cuvintele femeii o luară prin surprindere. Lacrimile îi umplură ochii şi încuviinţă din cap, strângându-i mâna lui Elisabeth. Avea ceva şters, ca şi când ar fi fost drăguţă cândva, dar nu mai era. Şi, deşi era cu cinci ani mai tânără decât Véronique, părea mai în vârstă cu un deceniu sau mai mult. Véronique avea încă ceva tineresc pe chip şi o piele perfectă. Elisabeth era o femeie complet diferită; nu avusese o viaţă uşoară, muncea mult, stătea peste program pentru a-şi îngriji pacienţii, şi asta se vedea. Nu avea nimic frivol, şi era dificil să îţi imaginezi că Paul fusese îndrăgostit de ea, chiar dacă fusese drăguţă în tinereţe. Aventura lor trebuie să se fi născut din plictiseală, într-o vară petrecută la castel. Iar data de naştere a lui Sophie, la nouă luni după vară, în mai, sugera că aşa stătuseră lucrurile. El nu îşi refuzase niciodată nimic din ce-şi dorise, mai ales dacă era vorba despre femei. Deodată, simţi milă faţă de această femeie, care se trezise însărcinată în tinereţe, cu un bărbat căruia nu-i păsa. Oricum, nu pentru mult timp. Véronique se întreba dacă faptul de a fi avut un alt copil îl flatase pe Paul sau dacă pur şi simplu fusese neglijent, în timp ce-şi făcuse de cap cu o fată de la ţară. Dacă aşa stăteau lucrurile, Elisabeth plătise un preţ scump pentru indulgenţa lui faţă de sine, purtând în pântece un copil pe care el abia dacă îl văzuse vreodată.

– Intraţi, vă rog, spuse femeia politicos, după ce dădu mâna cu Joy şi Juliette, şi le conduse în cabinetul ei, unde totul părea vechi şi uzat, dar era de-o curăţenie imaculată. O asistentă steriliza instrumentele când intrară şi dispăru în momentul în care se aşezară pe scaunele din faţa biroului lui Elisabeth. Îşi puse ochelarii şi li se adresă celor două fete, în timp ce Véronique încercă să-şi revină după întâlnirea emoţionantă. Ştiu că trebuie să fi fost foarte greu pentru voi toate. Şi îmi pare foarte rău din pricina asta. Eu şi Sophie nu am aşteptat niciodată nimic de la tatăl vostru. Nu o mai văzuse

de când era copilă, iar eu nu am mai primit veşti de la el de zece ani. Toată treaba asta cu castelul a fost un şoc şi pentru noi. Sophie studiază în Grenoble. Speră să se perfecţioneze la Paris într-o bună zi şi să lucreze acolo sau să vină aici şi să împărţim acest cabinet. Nu are nici o dorinţă de a păstra castelul. În timp ce mama lor vorbea în numele fetei, se întrebau unde era Sophie şi dacă aceasta hotărâse să nu se întâlnească deloc cu ele. Cred c-ar fi mai mult decât fericită să vă cedeze partea ei pentru un preţ mic, pe care-l consideraţi corect. I-ar fi de ajutor pentru cheltuielile de întreţinere din timpul studiilor, dar nu are nici o intenţie de a profita de voi în vreun fel. Cu cât poate termina mai repede treaba aceasta, cu atât e mai bine pentru toată lumea.

Elisabeth nu pomeni de restul moştenirii, dar, după ce le lăsase Paul fiicelor sale legitime, Arnold spusese că avea să rămână foarte puţin. Mai ales după cota pe care i-o lăsase lui Timmie ca să îşi înfiinţeze centrul pentru oameni fără adăpost, aveau să rămână foarte puţini bani pentru celelalte şi doar o sumă modestă pentru fiica sa din Franţa.

– Plănuiţi să vindeţi castelul? le întrebă Elisabeth pe cele două tinere, care încuviinţară din cap.

Erau impresionate de ea. Părea o femeie cumsecade, şi tot ce spusese era corect. Erau pregătite să o urască şi pe ea, şi pe nou descoperita lor soră vitregă, dar nu aveau încă motive să o facă.

– Nu vrem să ne ocupăm de reparaţii, îi explică Joy. Nici una din noi nu locuieşte aici. Nu mai venim în Franţa decât în timpul verii, o săptămână, cu mama. Surorile mele locuiesc în New York, iar eu, în L.A. Pur şi simplu nu are sens.

Véronique nu rosti nici un cuvânt, ascultând doar dialogul.

– L-aţi văzut? întrebă Elisabeth înţelegătoare, şi ambele fete clătinară din cap. Am auzit că se află într-o stare foarte proastă. Cred că tatăl vostru nu l-a mai întreţinut de multă vreme. Nu cred că l-am mai văzut de vreo treisprezece ani, de când a văzut-o ultima dată pe Sophie, la vârsta de zece ani. Nu s-a mai întors de atunci.

O spuse fără un ton de reproş sau acuzator. Părea a nu avea nimic de spus despre el, de bine sau de rău. Şi toate îşi amintiră de raportul detectivului, care spunea că trăise cu un al bărbat timp

de douăzeci de ani. Respectivul bărbat, care murise cu doi ani în urmă, fusese partenerul ei la cabinetul medical. Iar acesta îndeplinise rolul tatălui lui Sophie, mai mult decât Paul, pe care nu-l văzuse decât de câteva ori.

– Mergem acolo astăzi, spuse Juliette, iar Elisabeth încuviinţă din cap.

În timp ce rosti aceste cuvinte, în uşă apăru o fată. Părea a fi adolescentă. Era foarte slabă şi avea un chip copilăros şi inocent şi nişte ochi verzi imenşi. Fetele presupuseră că ar putea să fie sora mai mică a lui Sophie, dar, în momentul în care o văzu, Véronique ştiu exact cine era. Era miniatura fragilă şi delicată a lui Paul. Semăna leit cu el, şi ar fi putut fi copilul lui Timmie, dat fiind că şi ea semăna atât de mult cu tatăl ei. Avea, de asemenea, o asemănare izbitoare şi cu Juliette, la o scară mult mai redusă. Nu semăna deloc cu Véronique sau cu Joy. Era leită Paul. Avea acelaşi păr ca mama ei, care era blondă, dar nu încăpea îndoială cine era tatăl. Lui Véronique i se tăie respiraţia când o văzu. Fata le zâmbi sfioasă tuturor când intră în încăpere şi se aşeză lângă mama sa. Era graţioasă şi avea pasul uşor, cu un păr blond care îi atârna pe spate. Semăna cu Alice în Ţara Minunilor, cu chipul ei drăgălaş.

– Ea este Sophie, o prezentă mama ei. Are emoţii foarte mari că vă întâlneşte. Elisabeth le zâmbi. Şi eu am avut. Nu ştiam ce sentimente aveţi faţă de noi. Apreciez amabilitatea voastră. Apoi zâmbi spre fiica ei şi îi vorbi în franceză; doar Véronique înţelese în întregime. O asigura că femeile nu erau furioase şi că erau foarte drăguţe. Iar Elisabeth se întoarse din nou spre ele. Nu vorbeşte engleză prea bine. Sophie încuviinţă din cap când spuse asta, cu un zâmbet sfios, şi era dificil să îţi imaginezi că studia medicina – părea a avea în jur de cincisprezece ani. Vrea să devină pediatru.

Sophie încuviinţă atunci; înţelegea ce spunea mama ei, dar era prea timidă pentru a li se adresa, când Joy întinse mâna, zâmbind cu căldură. Fata aceasta nu avea nimic ameninţător. Părea tânără, timidă şi speriată, şi amândouă surorile vitrege simţiră că o compătimeau.

– Bună, Sophie, eu sunt Joy. Sunt mai mare cu trei ani decât tine. Locuiesc în L.A.

Sophie îi zâmbi şi înclină din cap.

– Eu studiez medicina, spuse ea atent în engleză. Vreau să devin doctoriţă şi să fiu ca mama.

– Iar eu sunt bucătăreasă, spuse Juliette, zâmbind. Locuiesc în New York şi fac sendvişuri şi fursecuri – *gateaux*, adăugă ea bătându-se pe şolduri, şi râseră toate. Am un magazin de sendvişuri şi o patiserie. Am douăzeci şi opt de ani. Iar sora noastră cea mai mare, Timmie, lucrează cu oameni fără adăpost. Nu era sigură dacă Sophie înţelegea cuvântul, iar Elisabeth adăugă „SDF", termenul francez pentru a desmna acea noţiune. Are douăzeci şi nouă de ani şi locuieşte şi ea în New York. Şi nici una din noi nu este căsătorită.

Păreau a fi toate informaţiile iniţiale pertinente, şi apoi Juliette adăugă:

– Semeni leit cu tatăl nostru şi cu Timmie... Şi cred că şi cu mine. Părea tristă când o spuse. Doar că Timmie este foarte înaltă.

Mai stătură de vorbă câteva minute, iar Elisabeth le oferi ceai tuturor, dar nimeni nu dori şi, în cele din urmă, Véronique vorbi şi o întrebă pe Elisabeth dacă ea şi Sophie ar vrea să vină la castel cu ele, să-l vadă.

– Sophie ar trebui să-l vadă, spuse ea încet, iar Elisabeth fu de acord.

Sophie li se adresă apoi surorilor ei, scuturând vehement din cap.

– Nu vreau Château de Brize, spuse ea clar. E prea costisitor pentru mine.

– E prea costisitor şi pentru noi, îi spuse Joy zâmbind. Vrem să-l vindem, dar dorim să-l vizităm înainte, pentru a vedea cât de rău arată.

Sophie încuviinţă din cap, înţelese şi fu de acord, iar câteva minute mai târziu ieşiră toate din cabinet. Elisabeth se învoi să le însoţească, iar fetele o invitară pe Sophie să stea între ele pe bancheta din spate. Elisabeth le urmă cu maşina ei şi, în timp ce parcurseră cei câţiva kilometri pe un drum lăturalnic cunoscut, Véronique se simţea ca şi când ar fi fost într-un vis. Tocmai o cunoscuse pe una dintre amantele fostului său soţ şi mergeau spre vechiul lor castel, cu copilul lui nelegitim aşezat între două dintre fiicele ei. Era ceva suprarealist. Dar părea femei cumsecade, iar Sophie era foarte

drăguță. Avea o înfățișare copilărească, însă părea inteligentă. Iar mama ei era demnă și respectuoasă, ținând cont de situația bizară în care se aflau toate. Fusese de vârsta lui Sophie când îl cunoscuse pe Paul Parker și poate că la fel de naivă. Și fusese un gest atât de greșit din partea lui să o curteze și să aibă o aventură cu ea. Toată lumea era de acord cu asta.

După ultima curbă, văzură castelul. Pentru moment, lui Véronique i se tăie respirația. Arăta exact la fel ca în urmă cu treizeci de ani, când i-l cumpărase lui Paul. Stătea elegant și nobil, proiectat pe cerul de vară, străjuit de splendizi arbori bătrâni. Era construit din piatră, și existau o serie de anexe care erau într-o stare proastă, după cum își dădură deja seama. Gardurile vii din jurul proprietății fuseseră tunse recent, iar lângă cabana paznicului erau tufe de trandafiri care păreau desprinse dintr-un basm. Când coborâră din mașină, un câine mare și prietenos alergă spre ele, dând din coadă. Bătrânul paznic și soția sa ieșiră din casă la scurt timp după aceea pentru a le saluta. Erau atât de bătrâni, încât era greu de crezut că puteau avea grijă de ceva, însă bărbatul părea încă sprinten.

Véronique explică în franceză cine erau și de ce veniseră. Preciză că fetele erau fiicele lui *monsieur* Parker și că veniseră să facă turul proprietății. Paznicul spuse că le așteptase și că avocatul domnului Parker le trimisese o scrisoare, anunțându-le vizita familiei. Nu o recunoștea pe Véronique, căci fusese angajat după plecarea ei.

Bătrânul se duse să ia cheile, care erau cele originale, prinse pe un inel imens. Apoi merse să deschidă ușile uriașe și le lăsă pe femei să intre. Véronique vedea în depărtare grajdurile unde ținuse cai pentru copii. Ea și Paul fuseseră buni călăreți și călăriseră pe câmpuri și prin păduri.

Ușa scârțâi ca într-un film de groază când o deschise și o împinse. Le spuse lui Elisabeth și lui Véronique că soția lui făcea curățenie o dată pe săptămână, ceea ce părea puțin probabil, iar Véronique observă pânze de păianjen aproape din clipa în care intră, dar nu îl contrazise. În holul din față era un covor Aubusson lung. La un zgomot, Juliette se ghemui, țipând.

– O, la dracu'! Crezi că sunt lilieci aici? o întrebă ea pe mama sa în timp ce ceilalți râseră.

- Probabil, răspunse Véronique, dar dorm în timpul zilei.

Juliette schiţă o figură îngrozită, şi îl urmară pe paznic în livingul enorm. Mobila era încă acolo, acoperită cu cearceafuri, iar perdelele erau aceleaşi, dar atât de decolorate, că de-abia mai puteau fi recunoscute. Mai erau două covoare Aubusson frumoase, care fuseseră rulate, şi un şemineu enorm. Casa era mobilată încă în întregime. Iar paznicul deschise obloanele pentru a lăsa soarele se pătrundă înăuntru. Véronique vedea că rămăsese o încăpere magnifică. Şi le imagină instantaneu pe fiicele ei jucându-se acolo când erau mici.

Era o sufragerie enormă, cu o masă la care încăpeau vreo treizeci de oameni, câteva încăperi mai mici de recepţie şi o bibliotecă plină de cărţi vechi. Iar bucătăria era o relicvă din alt secol, cu ceainice mari de fier şi o masă rotundă, unde obişnuia să le dea de mâncare fetelor.

Scara era lungă şi elegantă, şi toate cele cinci femei urcară la etaj în tăcere pentru a descoperi multitudinea de dormitoare încântătoare, toate cu privelişti spre împrejurimi, şi apartamentul principal, care îi trezi amintiri dureroase lui Véronique. Crezuse că fuseseră fericiţi acolo, în cea mai mare parte a timpului în orice caz, iar acum ştia că nu fusese adevărat. Elisabeth şi Sophie erau dovezile grăitoare ale acestui fapt.

Iar băile erau demodate şi minunate. La etajul acela se aflau şase sau opt dormitoare. Iar deasupra, sub acoperişul mansardei cu ferestruici ovale se aflau cel puţin şase camere mai mici pentru servitori. Îngrijitorul menţionă că la subsol se afla o pivniţă imensă de vinuri, un spaţiu de depozitare, cuptorul şi un loc unde se atârna carnea.

Locul părea mai puţin deteriorat decât se aşteptase Véronique, însă, aproape în fiecare încăpere, observă infiltraţii de apă. Ţevile creaseră probleme cu ani în urmă, sistemul de electricitate părea îndoielnic acum şi ar fi fost un coşmar să foloseşti bucătăria, căci trebuia curăţată şi renovată. Paznicul recunoscu fără şovăială că acoperişul era crăpat pe toată suprafaţa casei. Iar Véronique văzu că tocurile geamurilor aproape putreziseră. Erau foarte multe de făcut, fără nici un rost. Fetele nu l-ar folosi niciodată. Totuşi, chiar dacă era încă superb – şi din multe puncte de vedere era chiar mai

încântător decât şi-l amintea Véronique –, nu avea nici un sens ca acele trei femei tinere să deţină o asemenea casă câtă vreme aveau propriile vieţi şi propriile cariere. Chiar şi pentru ea, ca femeie necăsătorită care trăia la Paris o parte din timp, avea la fel de puţin sens ca şi pentru ele. Elisabeth clătina din cap privind în jur, impresionată de grandoarea şi frumuseţea locului, dar era ca şi când ar fi vizitat un muzeu antic, iar Sophie părea pe punctul de a intra în panică. Când se întoarseră la parter, li se adresă celor două surori vitrege.

– Pentru mine, nu, categoric nu, spuse ea fluturând un deget şi arătând spre ea însăşi, apoi desfăcu larg braţele, sugerând dimensiunea clădirii. Prea mare pentru mine şi *maman*.

Apoi mimă că dă cu aspiratorul şi mătură şi îşi dădu ochii peste cap, iar cele două fete râseră.

– Da, nici pentru mine, spuse Joy imediat. Prea mare, prea mult, prea vechi, prea costisitor. Se prefacu că se trage de păr, iar Sophie râse şi încuviinţă din cap.

– *Trop cher à réparer*, prea scump pentru a fi reparat, interveni mama lui Sophie, încuviinţând şi ea din cap, apoi se întoarse spre Véronique plină de admiraţie. Ce castel frumos! îi spuse Elisabeth. E minunat, dar Sophie nu l-ar putea folosi niciodată. Locuim într-o căsuţă lângă cabinetul meu şi sunt singură acolo în cea mai mare parte a timpului.

– Nici fetele mele nu-l vor folosi, replică Véronique tristă, gândindu-se că era ruşinos că locul rămăsese neîndrăgit atât de mult timp.

Nici ea nu se mai putea închipui stând acolo. Probabil avea să fie vândut unui rus, care avea să îl transforme într-un palat demn de Ludovic al XIV-lea. Nimeni altcineva nu ar dori să facă munca necesară pentru a-l restaura şi nici nu şi-ar permite. Singura care ar fi putut-o face era Véronique, iar ea nu-şi dorea această pacoste. Joy şi Sophie purtau o lungă conversaţie prin semne în această privinţă, părând a fi căzut pe deplin de acord, în timp ce Juliette se plimba de una singura. Iar când fură gata să plece pentru a vizita grajdurile, nu o mai găsiră. Urcase din nou la etaj. Şi în cele din urmă coborî cu o expresie visătoare în ochi.

– Te rog, nu-mi spune că te îndrăgostești de el, o abordă Joy, vizibil iritată. Ai văzut infiltrațiile din toate camerele și cum arată ferestrele? Stau să se dărâme. Mama spune că, potrivit afirmațiilor paznicului, acoperișul e ca un ciur. Trebuie să vindem castelul, zise Joy cu hotărâre, știind că Timmie, chiar și fără a-l vedea, ar fi de acord cu ea. Nu mă pot înhăma la așa ceva, conchise Joy cu o expresie panicată. Locuiesc în L.A. și nu mi-l pot permite, și nici tu.

– Ar fi un hotel fabulos, spuse Juliette în timp ce se îndreptau spre grajduri prin iarba crescută prea mult.

– Nu dacă nu bagi milioane de dolari el, replică Joy cu spirit practic. Juliette era întotdeauna visătoare, dar acesta era un vis din care Joy nu voia să facă parte, și nici Timmie. Încetează cu expresia aia, trebuie să-l vindem, spuse ea cu severitate.

– Tatei i-a plăcut enorm locul ăsta, spuse Juliette tristă.

– Pe dracu'! Nu mai fusese aici de treisprezece ani. Nici el nu voia bătăi de cap. Până și Sophie este de acord cu mine.

Arătă spre sora ei vitregă, care înțelegea ce vorbeau și încuviința energic din cap. Aceasta fusese îngrozită că aveau să aștepte bani de la ea pentru reparații, iar Elisabeth își făcuse și ea griji din cauza aceasta. Nu își puteau permite. De-abia își puteau permite căsuța în care locuiau.

Vizitară grajdurile și toate căsuțele și clădirile, inclusiv cabana paznicului, care era vai de ea și un miros ca de tocană umplea aerul din interior. După trei ore de la sosirea lor acolo femeile văzuseră totul, inclusiv niște candelabre vechi, care fuseseră depozitate în grajd și pe care Véronique își amintea că le cumpărase și nu le folosise niciodată; fu surprinsă să le revadă. Paul nu făcuse nimic de când plecase ea.

Se întoarseră în cabinetul lui Elisabeth, unde, spunea ea, avea pacienți de consultat în după-amiaza aceea, iar Joy îi confirmă lui Sophie și mamei sale că nu se punea problema să nu vândă Château de Brize, sperând ca Sophie să fie de acord, ceea ce era adevărat. Joy făgădui să păstreze legătura cu ele, iar Sophie își sărută surorile pe ambii obraji, în timp ce lui Véronique îi adresă o expresie respectuoasă și admirativă. Erau chiar mai frumoase decât se așteptase și fuseseră mult mai drăguțe cu ea decât sperase. Întâlnirea decursese

foarte bine, având în vedere circumstanţele. Toate cele cinci femei erau persoane civilizate şi agreabile, iar Elisabeth şi Véronique îşi strânseră mâinile. Véronique o plăcea mai mult decât îşi dorea şi, la plecare, avu din nou un sentiment de compasiune faţă de ea. Paul se comportase cu Elisabeth mai urât decât cu ea. Nu făcuse nimic pentru ea. Iar Sophie era evident o fată încântătoare. Paul dăduse lovitura din nou, înconjurându-se de oameni care erau mai drăguţi decât merita.

Véronique şi cele două fiice se întoarseră la Hôtel du Cap, răstimp în care Joy comentă în legătură cu starea castelului, iar Juliette fu suspect de tăcută, scrutând peisajul rural cu o privire pierdută. Véronique se simţea nostalgică după ce văzuse casa, dar era total de acord că fetele ar trebui să o vândă. Toată lumea consimţea cu privire la asta. Necesita prea multă muncă şi nu exista nici un motiv raţional să o păstreze.

– Tot mai cred că ar fi un hotel frumos, spuse Juliette tristă, privind fix pe geam, fără să se uite la nici una din ele, ca şi când ar fi vorbit pentru sine. Este aproape de St. Paul de Vence şi la jumătate de oră de coastă. Locaţia e perfectă şi nu poate fi *atât* de multă muncă, încheie ea, întorcându-se spre Joy.

– Eşti nebună? Ai văzut în ce hal arăta? Am crezut că o să ne cadă acoperişul în cap. Bucătăria este din Evul Mediu şi arată de parcă ar trebui să gătească nişte vrăjitoare acolo, ca în *Macbeth*. Iar ferestrele stau să cadă. Nu te uita aşa la mine, Juliette. Nu este un magazin de sendvişuri în Brooklyn. Este un castel pe care nu ne putem permite să îl deţinem, şi nici tata nu a putut. Să scăpăm de el cât mai repede. Prefer să am banii, ca şi tine. Timmie vrea şi ea bani ca să îşi poată înfiinţa adăpostul, şi se pare că şi Sophie are nevoie de finanţe. Nu vreau să aud de nici un plan nebunesc de a-l transforma într-un hotel. Dacă vrei hotel, cumpără-ţi unul. Dar nu conta pe mine.

Juliette avea lacrimi în ochi ascultându-şi sora şi rămase tăcută când se întoarseră la hotel. Joy o sună pe Timmie imediat şi îi spuse despre întâlnirea cu Sophie şi Elisabeth şi cât de drăguţe erau. Timmie părea uşurată şi întrebă de castel.

– E un dezastru, îi confirmă Joy. Sper să putem scăpa de el. Cineva îşi va dori să îngroape o avere în el.

– Poţi să dai anunţ la o agenţie imobiliară înainte de a pleca?

I se părea o idee bună şi lui Joy. Vorbea cu Timmie încă, când Juliette intră în camera mamei lor. Véronique şedea pe terasă, gândindu-se la castel. Avusese parte de o revedere tristă pentru ea şi o întâlnire emoţionantă cu Elisabeth şi Sophie, mai mult decât păreau să îşi dea seama fiicele ei.

– Pot să vorbesc cu tine un minut, mamă? întrebă Juliette, aşezându-se pe terasă. Eşti bine?

– Sunt bine. Doar că am trăit multe emoţii astăzi acolo.

– Îmi pare rău. Juliette păstră o tăcere prelungă, întrebându-se dacă era momentul nepotrivit. Ştiu că pare o nebunie, dar cât crezi că ar costa să cumpăr părţile care le revin celorlalte din castel?

– Nu ştiu, spuse mama ei serioasă. Ar trebui să îl evaluăm. Probabil că nu valorează mult în starea în care se află. Este foarte mult de muncă.

– Ştiu, spuse Juliette cu seriozitate. Se îndrăgostise de castel, iar mama ei citea asta în ochi fetei. Mi-ai împrumuta bani să îl cumpăr, în contul moştenirii mele? Aş putea folosi banii pe care mi i-a lăsat tata pentru a-l restaura şi poate vând magazinul de sendvişuri şi fac chiar eu o parte din muncă dacă aş putea găsi pe cineva din partea locului care să mă ajute. Ce crezi? Ai face aşa ceva vreodată? Să mă ajuţi să îl cumpăr, vreau să spun? Pur şi simplu am simţit că m-a chemat să-l iubesc. Erau aproape întocmai vorbele pe care le rostise Paul când dorise să o facă pe ea să îl cumpere. Încă un déjà vu. Mi-aş putea permite din moştenirea mea? o întrebă Juliette, iar Véronique încuviinţă din cap.

Cu uşurinţă, dar nu i-o spuse lui Juliette.

– Dacă asta vrei cu adevărat să faci. Cred că ar trebui să te gândeşti şi să fii sigură. Nu locuieşti aici. Ar trebui să iei în considerare cât de mult l-ai folosi.

– Probabil că va trebui să mă mut aici, spuse Juliette, ca şi când era un lucru logic. Nu aş putea lucra de la distanţă.

– Chiar ai vrea să locuieşti aici?

Véronique era uimită. Nici una din ele nu voise vreodată să locuiască în Franţa. Era o luptă să le facă să vină o săptămână pe an.

– Poate că da. Cred că în sfârşit am găsit locul în care vreau să fiu.

– Gândeşte-te bine înainte de a lua o decizie serioasă, o sfătui Véronique, apoi îi zâmbi. Juliette părea mai fericită decât o văzuse vreodată. Cum ţi s-a părut Sophie? nu se putu abţine să nu întrebe.

– Este foarte drăguţă, răspunse Juliette. E ca un copil. Şi seamănă leit cu tata, nu-i aşa?

– Şi cu Timmie, şi cu tine, completă Véronique oftând.

Câteva minute mai târziu, Juliette se întoarse în camera ei. Joy încheie convorbirea telefonică şi privi bănuitoare spre sora ei.

– Ce pui la cale?

Se îndoia că nu avea să cedeze din nou tentaţiei, aşa cum făcuse când renunţase la planurile de carieră în istoria artei şi cumpărase brutăria din Brooklyn. În opinia lui Joy, mereu făcea lucruri nebuneşti, ca de pildă să bage în casă tot felul de rataţi.

– Cred că s-ar putea să vreau să-l cumpăr, spuse Juliette serioasă, şi Joy îşi dădu seama că nu glumea. Ar fi un hotel superb.

– Nu ştii nimic despre administrarea unui hotel, îi reaminti Joy, iritată de cât de nerealistă era mereu sora ei.

– Nu ştiam nimic nici despre administrarea unei brutării, şi a funcţionat foarte bine.

– Cum rămâne cu banii pe care ţi i-a dat tata pentru magazinul de sendvişuri? întrebă Joy pe un ton categoric.

– Tata ne-a dat bani fiecăreia pentru a ne îndeplini visurile. Lui Timmie, ca să îşi poată înfiinţa propriul centru pentru oameni fără adăpost. Ţie, pentru cariera ta de actriţă, ca să îţi poţi angaja managerul potrivit, să-ţi iei un agent mai bun şi să urmezi lecţii de actorie, pentru a putea obţine roluri mai bune şi a nu mai fi chelneriţă. Iar dacă visul meu se dovedeşte a fi să transform castelul într-un hotel, nu cred că este atât de îngrozitor. E visul meu. Care e problema?

Joy rămase tăcută, ascultând-o, şi înţelegea că vorbea serios, apoi clătină din cap.

– Te iubesc, dar cred că acum ai devenit oficial nebună. Te va costa o avere să restaurezi locul ăla. Cum dracu' ai de gând să faci asta?

– Aş putea face o grămadă de treabă chiar eu, iar mama mi-ar putea împrumuta bani, dacă aţi fi toate de acord să mă lăsaţi să vă cumpăr părţile care vă revin.

– Nu vorbeşti serios în privinţa asta, nu-i aşa? Joy o privi uimită. Juliette încuviinţă din cap. Nu mai fusese atât de serioasă cu privire la nici un lucru în toată viaţa ei. Simţea că aşa trebuia să fie, un ultim dar de la tatăl lor care voia ca ea să facă mai mult în viaţă decât sendvişuri în Brooklyn, iar acum avea să o facă. Putea transforma castelul într-un mic hotel superb, pe care să îl conducă ea însăşi. Poate că avea să administreze chiar şi bucătăria, ocupându-se de copt. Mintea îi zbura într-un milion de direcţii diferite, în timp ce se schimbară şi merseră la piscină. Véronique li se alătură puţin mai târziu şi stătură în spaţiul privat pentru o vreme, relaxându-se şi stând la soare, în timp ce un chelner le aducea băuturi reci. Era o viaţă absolut luxoasă şi era bine să fie împreună. Iar Aidan o sună pe Véronique în după-amiaza aceea, când ea reveni în cameră.

– Cum a mers? Le-ai întâlnit?

Părea îngrijorat pentru ea.

– Sophie arată ca un înger şi e leită tatăl ei, răspunse ea melancolică, iar mama ei pare a fi o femeie foarte decentă. Este o persoană raţională, realistă, serioasă şi respectabilă şi trebuie să fi fost la fel de nebună după el pe cât am fost eu când eram tânără. E o doctoriţă de ţară drăguţă şi amabilă şi mi-a prezentat scuze când am ajuns acolo. Având în vedere situaţia, totul a decurs bine. Doar că a fost epuizant emoţional. Şi am mers toate cinci la castel.

– Cum a fost? întrebă el cu interes.

Véronique părea obosită, dar el îşi dădea seama că era liniştită cu privire la întâlnire, aşa încât fu uşurat.

– Casa e chiar mai drăguţă decât îmi aminteam şi exact în starea în care îmi închipuiam că o voi găsi. Este precum castelul lui Rip Van Winkle şi arată de parcă nu ar mai fi fost atinsă de o sută de ani. Va costa o avere să fie reparat. Timmie, Joy şi, acum, Sophie vor să-l vândă. Şi mama ei este nerăbdătoare ca fata să facă asta. Nu îşi pot permite să îl păstreze şi să îl întreţină, şi au nevoie de bani. Dar Juliette s-a îndrăgostit de el şi vrea să-l transforme într-un hotel. Ea e visătoarea familiei, dar cred că e serioasă în privinţa aceasta. Vrea

să cumpere părţile celorlalte surori şi să muncească chiar ea, dacă va putea găsi pe cineva care să o ajute.

– Îşi poate permite să facă asta?

Părea surprins.

– Vrea să-i împrumut bani. Aş putea, dar vreau permisiunea surorilor ei. Nu vreau să creadă că o favorizez.

Întotdeauna era foarte atentă în privinţa aceasta şi corectă cu toate.

– Fă-o, spuse Aidan, părând încordat. Nu o refuza. Dacă îţi poţi permite, ajut-o. Poate că ăsta este destinul ei, nu doar visul ei.

– Dacă aşa este, vom găsi o cale, replică Véronique calmă, emoţionată de ceea ce spusese el la adresa unei fete pe care nici măcar nu o cunoştea.

– Nu o va uita niciodată dacă o faci şi nu te va ierta dacă nu o faci.

Se hotărâse în mare măsură să îi împrumute banii lui Juliette după ce aceasta ieşise din camera ei, dar voia să discute şi cu celelalte. Pentru un bărbat care nu avea copii, avea o mulţime de idei foarte clare legat de ceea ce ar trebui să facă ea. Dar era de acord cu el – Aidan nu se înşela.

– Avem o mulţime de lucruri de discutat când ajungem acasă. Vrea să îşi vândă brutăria şi să se mute aici.

– Atunci înseamnă că e *foarte* serioasă în privinţa asta.

Aidan părea impresionat; la fel şi Véronique.

– Cred că este.

– Ei bine, pare că totul a mers mai bine decât te aşteptai, spuse el.

Véronique era fericită că vorbeau. Era plăcut să ştie că exista cineva căruia îi păsa de ce se întâmpla în viaţa ei. Era ceva nou pentru ea.

– Aşa e. Cum merge expoziţia?

– Nu am fost la galerie de când am ajuns. Agentul meu este aici – a venit să verifice. Nu l-am văzut încă. Am vrut să te sun pe tine întâi. Lui Véronique îi plăcea de asemenea că era o prioritate pentru el. Cât mai stau fetele?

Era nerăbdător să se întâlnească în Berlin.

– Nu ştiu. Încă vreo două zile. Nu vor sta mai mult de atât.

– Ei bine, spune-le să se grăbească şi să meargă acasă. Te aştept în Berlin, spuse el nerăbdător. Mi-e dor de tine, Véronique.

– Şi mie de tine, spuse ea, zâmbind larg.

Era atât de bine să vorbească cu el. Era exact ce avea nevoie după tristeţea care o cuprinsese revăzând castelul. Era ca şi când i-ar fi trecut prin faţa ochilor toate visurile spulberate. Iar cu Aidan, totul era nou. O făcea să se simtă tânără şi plină de speranţă prin simplul fapt că stăteau de vorbă.

Capitolul 13

În seara aceea, Joy şi Juliette luară cina cu mama lor la Eden Roc, în elegantul salon al hotelului. Aveau multe de discutat după ce văzuseră castelul şi se întâlniseră cu cele două Marnier. Toate fuseseră plăcut surprinse de Elisabeth şi de Sophie, iar Juliette vorbea întruna despre castel. Joy o credea nebună din pricina dorinţei sale de a-l cumpăra. Afirmă răspicat că voia să scape cât mai curând posibil de povară şi îi repetă asta surorii ei când se întoarseră în cameră.

– Cred că aş putea face ceva nemaipomenit cu el, spuse Juliette cu o hotărâre pe care Véronique nu o mai văzuse niciodată până atunci.

Discută din nou cu mama ei a doua zi despre împrumutul financiar. Véronique nu se opunea, dacă Joy şi Timmie erau de acord, şi voia să obţină un raport de evaluare a proprietăţii, astfel încât să poată estima valoarea părţii care îi revenea fiecăreia. Juliette spuse că avea să stea în sudul Franţei îndeajuns pentru a face o evaluare corectă şi pentru a vorbi cu un arhitect despre costurile lucrării. Era serioasă în privinţa aceasta; în dimineaţa aceea, sună un agent imobiliar din St. Paul de Vence şi stabili o întâlnire cu el a doua zi după-amiază.

Joy spusese deja că pleacă în ziua următoare. Noul ei agent îi trimisese un e-mail legat de o audiţie pentru un rol mai bun într-un serial în care jucase până atunci, ceea ce ar fi putut însemna să apară în film timp de o lună, iar managerul ei voia să vorbească cu ea

despre o posibilă campanie publicitară naţională pentru o linie de cosmetice. Ambele erau oportunităţi grozave, pe care nu dorea să le rateze. Era nerăbdătoare să se întoarcă, şi managerul o căutase de câteva ori. Îi trimitea mesaje constant, iar Joy spunea că era un tânăr drăguţ şi foarte deştept. Juliette o întrebase în glumă dacă ieşea cu el, iar Joy îi spusese că aveau o relaţie strict de afaceri, deşi era arătos. Şi Véronique se întrebase asta. Părea neobişnuit de atent, dar Joy insista că nu lucrau decât asupra carierei ei, nimic altceva, şi spuse că avea o bună reputaţie în Hollywood de creator de staruri.

Petrecură o după-amiază relaxantă în spaţiul privat şi la piscină, iar Joy şi Juliette înotară până la ponton, exact aşa cum făceau când erau mici. Véronique rămase singură în spaţiul privat, când primi un mesaj de la Nikolai Petrovici, care întreba pe unde se afla în momentul acela, iar ea îi răspunse că era la Hôtel du Cap cu două dintre fiicele ei. El îi răspunse imediat, spunând că se afla pe iahtul său la St. Jean Cap Ferrat şi că se îndrepta în direcţia ei în după-amiaza aceea. Ar dori să ia cina pe iahtul său împreună cu fiicele ei? Adăugă faptul că ar fi onorat, iar Véronique fu amuzată. Se gândi că ar fi distractiv pentru fete să-l cunoască. Şi îşi imagină că ar fi interesant să îi vadă şi iahtul. Ştia că avea mai multe şi ar fi plăcut să îl revadă. Îi scrise un mesaj, anunţându-l că ar fi încântate, iar el spuse că avea să le ia cu barca lui la opt, de la pontonul Eden Roc. Le spuse fetelor despre invitaţie când se întoarseră de la înot.

– Nikolai cine? întrebă Juliette cu o expresie nedumerită. Nu auzise niciodată de el şi nu îşi putea imagina cum de îl cunoştea mama ei. Ştii că urăsc bărcile, mamă. Întotdeauna mi se face rău.

– Am senzaţia că asta e suficient de mare încât să nu ţi se facă rău. Hai să o facem!

Nu îl mai văzuse pe Nikolai de când luaseră cina pe terasa apartamentului său din Roma, când aproape o omorâse cu Ferrariul, lucru pe care nu îl pomenise fiicelor ei, nici că nu se grăbise să se ferească din calea lui.

– De unde îl cunoşti? fu Joy curioasă.

Nu părea genul de persoană pe care să o cunoască mama ei. Era o femeie liniştită şi nu umbla cu miliardari care călătoreau prin toată lumea.

- Ne-am cunoscut în Roma, în drum spre Veneţia, unde mergeam să mă documentez cu privire la pictura de la tatăl vostru. Nu era ceva ieşit din comun, deşi explicaţia era incompletă. Este rus, continuă ea pentru a le preveni în privinţa personalităţii lui impunătoare.

Spera doar că nu avea să încerce să îi seducă fiicele, dar se îndoia de acest lucru.

– Sună plictisitor, spuse Juliette, neavând dispoziţia necesară să ia cina pe iahtul cuiva sau să aibă rău de mare.

În plus, era ultima seară a lui Joy înainte de a se întoarce la L.A. Aceasta spuse că nu voia să o petreacă cu un străin, iar Juliette fu de acord.

– Nu cred că va fi plictisitor, insistă Véronique cu un aer misterios, şi dacă este, promit să ne întoarcem repede la hotel. Aveţi încredere în mine. Cred că va fi interesant pentru voi să îl cunoaşteţi. Este un personaj foarte pitoresc.

– Ai ieşit cu el, mamă? o descusu Joy, fără a acorda prea mare atenţie acestui lucru, în timp ce Juliette îşi dădu ochii peste cap ca şi când ar fi fost o idee ridicolă.

Cu atât mai puţin şi-ar fi putut imagina cele două fete că Véronique străbătuse cu maşina întreaga Italie alături de un fotograf britanic cu unsprezece ani mai tânăr decât ea şi că plănuia să se întâlnească cu el în Berlin imediat după plecarea lor.

– Am luat cina cu el, răspunse Véronique cu reţinere, referindu-se la Nikolai.

Nu aveau nici un motiv să afle despre Aidan.

Părăsiră spaţiul privat de la hotel la şase. Fetele se învoiră cu chiu cu vai să ia cina pe iaht, la insistenţele mamei lor, şi merseră în cameră pentru a face un duş şi a se îmbrăca. Véronique se întinse puţin, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună lui Aidan. Îşi amintea cât de gelos şi de iritat fusese pe Nikolai când acesta îi trimisese acel mesaj în Veneţia. Nu voia să îl supere şi hotărî să aştepte până la finalul serii pentru a-i spune. Nu voia nici să mintă. Înainte să iasă în întâmpinarea bărcii care le aştepta la ponton, îi trimise un mesaj rapid, scriind doar „Merg la cină cu fetele. Vorbim mai târziu. Te iubesc, V". Pentru moment, era tot ce trebuia să ştie.

Adormise o jumătate de oră şi se îmbrăcă în grabă, fără a se obosi să privească pe fereastra apartamentului. Trecu pe la fete să le ia şi o găsi pe Joy holbându-se la un iaht enorm, ancorat în faţa hotelului. Era de două ori mai mare decât orice altă barcă din jur.

– Cred că e o navă de război sau poate una de croazieră, spuse ea părând încântată.

Era o apariţie ameninţătoare, cu carena vopsită în negru; era un iaht imens cu motor, cu două barcaze mari legate de etravă. Iar de la depărtare, vedea o mulţime de marinari urcând pe una din ele.

– Cred că acolo s-ar putea să luăm cina, spuse Véronique încet, iar Juliette se holbă la ea.

– Glumeşti? Cine este tipul ăsta?

– Un miliardar rus. Nu sunt sigură cu ce se ocupă, dar se pare că este foarte cunoscut.

– Trebuie să fie vreun traficant de arme, dacă are un iaht de mărimea asta, comentă Joy în timp ce ieşiră din cameră după mama lor şi coborând treptele spre doc, unde ambarcaţiunea le aştepta deja, cu şase marinari şi un ofiţer gata să le întâmpine. Membrii echipajului erau englezi şi păreau foarte încântaţi să le vadă pe fete, salutându-le politicos pe toate trei şi ajutându-le să urce pe barcazul din lemn de mare viteză. Fetele nu scoaseră nici un cuvânt cât timp parcurseră scurta distanţă până la enormul iaht. Joy nu se putu abţine să nu întrebe, iar unul dintre băieţii în uniformă îi răspuse că avea 137 de metri şi, actualmente, era unul din primele două iahturi ca mărime din lume. Preciză faptul că era dotat cu o pistă de aterizare pentru elicoptere, piscină şi că proprietarul construia în momentul acela unul şi mai mare. Joy încuviinţă din cap ascultându-l şi privi spre Juliette. Erau amândouă uimite că mama lor îl cunoştea pe proprietarul iahtului. Încă şi mai mult când îl văzură.

Nikolai le aştepta pe punte, purtând pantaloni albi de in şi o cămaşă albă descheiată, având la gât un lanţ gros de aur şi la mână un ceas Rolex de aur cu diamante pe cadran. Păru foarte încântat în momentul în care o văzu pe Véronique. O îmbrăţişă călduros şi le salută pe Joy şi pe Juliette, iar o stewardesă le oferi tuturor cupe cu şampanie.

– Vreţi să facem turul iahtului? întrebă el, şi toate trei răspunseseră afirmativ, entuziasmate. Le conduse pe scară până la puntea de sus, unde se aflau un loc amenajat pentru plajă, cu şezlonguri luxoase, un bar şi un proiector pentru filme în serile calde şi pista de aterizare pentru elicoptere, care părea enormă şi pe care era unul dintre elicopterele lui.

O punte mai jos merseră la timonerie, unde căpitanul şi trei ofiţeri le făcură turul de vizitare. Echipajul iahtului însuma cincizeci de oameni, dintre care mulţi erau prezenţi pe punte şi le admirau pe cele două fete care se plimbau. De câte ori avea ocazia, Nikolai se întorcea şi îi zâmbea lui Véronique ca şi când ar fi fost vechi prieteni, lucru care nu trecu neobservat de către fete. Véronique nu putea spune cu siguranţă dacă erau îngrozite sau impresionate, dar iahtul le năucise, căci părea la fel de mare cât o navă oceanică de linie.

Vizitară şase cabine pentru oaspeţi, două saloane, un cinematograf, o sală enormă de sport dotată cu toate echipamentele posibile şi un salon de spa cu doi terapeuţi în uniformă, aflaţi la datorie, gata să facă masaj, ca şi o coafeză şi o manichiuristă, spuse el cu mândrie. Existau acolo o bibliotecă plină de cărţi, o sufragerie imensă, cu lambriuri, în caz de vreme urâtă, şi una şi mai mare afară, pentru nopţile calde, un bar în aer liber şi o zonă de recreere la fiecare nivel, precum şi o sală de jocuri, unde Nikolai spunea că-i plăcea să joace poker cu prietenii săi. Ultimul popas fu la bucătărie, unde trei bucătari principali şi patru ajutoare le pregăteau masa. Arăta ca un oraş plutitor, şi, când se întoarseră pe puntea principală, părăsind livingul cel mai mare, fură aşteptate cu caviar la unul dintre barurile în aer liber. Simplul fapt de a se afla acolo era o experienţă copleşitoare, iar Véronique văzu că amândouă fetele erau extrem de impresionate. Gazda lor era o persoană fermecătoare, plăcută, inteligentă şi ospitalieră. Se vedea că era mândru de iahtul său şi încântat să se laude cu el. În firea lui se putea distinge o oarecare lipsă de rafinament, dar era extrem de plăcut şi primitor cu toate.

La caviar, pe care fetele îl savurară cu foarte mare plăcere, el trecu de la şampanie la vodcă. Juliette nu dădea semne că i-ar fi rău. Nu se simţea nici o mişcare a bărcii, căci avea nişte stabilizatori enormi, după cum le explică el. Nikolai menţionă că traversase de câteva ori

Atlanticul cu acel iaht și cu o navă mai mare, pe care o ținea în Caraibe, lângă St. Bart. Luxul și bogăția erau duse la extrem, greu de imaginat, iar Véronique nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi reacționat Aidan. Părea inutil să obiectezi; nu puteai decât să privești fascinat. Era greu să îți închipui că cineva avea atâția bani. Iar iahtul era superb, în ciuda opulenței excesive. Oferea tot confortul pe care ți-l puteau aduce banii. Iar operele de artă de pe pereți valorau milioane. Decorurile erau țipătoare, iar lui îi plăceau teribil.

Véronique se gândi că era interesant doar să le vadă. Avea două tablouri de Picasso la bord, câteva de Jackson Pollock și un Chagall masiv în salonul principal. Fetele rămaseră cu gura căscată, mai ales Juliette, care studiase artele. Véronique aproape că se amuză pe seama expresiei de uluire pe care o afișară pe chipuri când Nikolai le conduse la cină o oră mai târziu. Bufetul pregătit pentru ele era un festin la care li se servi homar și un purcel de lapte, care era delicios. Iar în seara aceea, partenera lui nu își făcu apariția. Părea a fi neînsoțit, deși Véronique bănuia că se afla pe undeva, pe iaht, dat fiind că o făcuse să îl aștepte în dormitor ore în șir, în timp ce el luase cina cu ea pe terasă, la Hassler. Nu părea nicicum neliniștit pentru faptul că o sechestra. Era genul de bărbat care avea mereu o femeie frumoasă la braț, cel puțin ca accesoriu.

– V-a povestit mama voastră cum am cunoscut-o? le întrebă Nikolai pe fete în timp ce luau cina, fascinate.

– Nu, nu ne-a povestit, răspunse Joy, cu o privire plină de subînțeles spre mama ei.

Era și mai intrigrată acum, că îl cunoscuseră.

– A fost cât pe ce să o omor în Roma, cu Ferrariul meu, spuse el cu o privire plină de remușcări spre Véronique, care îi zâmbi, liniștindu-l. A fost îngrozitor, iar ea a fost foarte drăguță. Era un trafic înfiorător, și toată lumea conduce nebunește. Încă puțin, și dădeam cu mașina peste ea. Stăteam la același hotel, așa că am condus-o la cameră și am chemat doctorul. Apoi am luat cina, continuă el mândru, ca și când ar fi fost o onoare să cineze cu ea. Și acum, iată-ne, suntem prieteni. Le privea radios pe toate trei. Și sunteți pe iahtul meu. I-am promis la Roma că voi veni cu iahtul pentru cină. Zis și făcut.

Chelnerul turna un Château Margaux din 1983 în timp ce el vorbea, ceea ce o impresionă pe Juliette şi mai mult.

– Nu ne-ai spus nimic despre asta, mamă, zise Joy pe un ton de reproş, despre posibilul accident din Roma.

– Nu a fost grav, spuse Véronique, liniştind-o.

Nu voise să le dea motive de îngrijorare şi, odată ajunsă la Veneţia, îl cunoscuse pe Aidan şi fusese prea ocupată să se distreze cu el pentru a se mai gândi la asta.

– A zburat prin aer ca un fluture, continuă Nikolai, amintindu-şi momentul îngrozitor când crezuse că o omorâse, sau cel puţin că o rănise foarte grav. Roma este un oraş foarte periculos. Cum a fost la Veneţia? o întrebă el apoi pe Véronique.

– Minunat. Am mers la mănăstirea despre care ţi-am pomenit, pentru a mă interesa de pictură. Cei de acolo se documentează acum în privinţa ei. Nu am primit încă nici o veste. Apoi am fost la Siena şi la Florenţa, unde a fost fantastic. Ador Uffizi, încheie ea, în timp ce fiicele ei o priveau fix.

– Când ai făcut asta?

– După Veneţia, răspunse ea cu un aer nevinovat. Înainte să ne întâlnim aici.

– Nu ne-ai spus nici asta. Am crezut că te-ai întors la Paris.

– Dacă tot eram în Italia, m-am gândit să vizitez câte ceva.

Afirmaţia sa lăsa loc interpretărilor, iar cele două fete schimbară o privire pe care Véronique o ignoră.

Mâncau profiterol şi sufleu de ciocolată la desert, iar Nikolai îşi aprinse un trabuc şi se întoarse spre Véronique.

– Am un proiect pentru tine, începu el, zâmbind. Era evident pentru fiicele ei cât de mult o plăcea. Vreau să-mi pictezi portretul. Te angajez să o faci. Vin la New York la toamnă şi îl poţi face atunci.

Nu o întrebă dacă voia sau dacă avea timp. Presupuse că ea nu avea să refuze, iar Véronique râse la auzul acestei propuneri.

– Nici măcar nu ştii dacă îţi place cum pictez. Şi nu am mai făcut un portret de multă vreme, nu unul adevărat.

– E foarte bună, interveni Joy.

– Am încredere în tine, îi spuse Nikolai, fluturând trabucul spre ea. Era evident cubanez, iar lui Véronique îi plăcea mirosul – îi

aducea aminte de tatăl ei. Ghici că era Cohiba. Te voi anunța data sosirii.

– S-ar putea să fii foarte dezamăgit de lucrarea pe care o voi face.

Ea avea emoții în această privință, Nikolai nu.

– Nu cred. Sunt sigur că ești o pictoriță excelentă, spuse el, în timp ce chelnerul le turna Château d'Yquem în pahare, iar cele trei femei sorbiră cu plăcere.

Nikolai vorbi despre colecția sa de artă, apoi le mărturisi fetelor că ar fi fericit să le primească oricând la reședința sa din Londra sau pe oricare dintre iahturile sale. Stătură la masă, conversând timp de încă o oră, apoi, în cele din urmă, Véronique spuse că ar trebui să se întoarcă la hotel. Fusese o zi lungă, iar Joy pleca devreme a doua zi dimineață. Dar tuturor le părea rău că plecau. Nikolai fusese o gazdă extrem de plăcută, iar vizita pe iahtul său se dovedise o experiență de neuitat. Bărbatul le sărută pe toate trei la plecare și flutură mâna spre șalupa care le conduse înapoi spre ponton. Véronique și fiicele sale se simțeau precum Cenușăreasa după miezul nopții când se întoarseră la hotel.

– Sfinte Sisoe, mamă! Ce-a fost asta? spuse Joy când urcară scările spre holul de la Eden Roc. Zâmbea larg. Chiar a fost cât pe ce și să te omoare în Roma?

– Nu chiar. M-a ratat la mustață, spuse ea, gândindu-se „mulțumită lui Aidan". Dar a fost foarte drăguț. Avea un apartament grozav la Hassler și am luat cina pe terasa lui.

– Pare să fi fost foarte palpitant, mamă.

Joy o privea cu alți ochi, iar Véronique râse. Nu le trecuse niciodată prin cap că mama lor ar putea cunoaște pe cineva ca el. Era cu siguranță o experiență rară în viața ei.

– Nu a fost, o asigură ea. Prietena lui era acolo. O fată foarte drăguță, mai tânără decât voi.

– Nu sunt surprinsă, adăugă Juliette. Am văzut o fată foarte tânără intrând în coafor când făceam turul, dar a dispărut când am ajuns acolo. Nu-mi vine să cred cât de mare era iahtul. Probabil este cel mai bogat bărbat din lume.

– Doar unul dintre ei, confirmă Véronique. În ultimii ani, apăruse o clasă absolut nouă de bogătași, frecvent întâlnită în

Europa. Văzuse în Paris oameni de teapa lui. E greu de imaginat. Iahtul a fost incredibil, nu-i aşa?

– Nu pot să cred că nu ne-ai spus că ai fost la Florenţa, comentă Joy.

– Sunteţi ocupate, fetelor, şi de cele mai multe ori nu fac ceva foarte interesant. Nikolai este o bizarerie şi pentru mine. Dar m-am gândit că v-ar plăcea să vedeţi iahtul. Auzisem de el. E chiar mai mare şi mai impresionant decât mă aşteptam.

– Nu mi se face rău de mare pe asemenea vase, spuse Juliette, de parcă făcuse o descoperire importantă, iar mama şi sora ei râseră.

Băuseră mult vin şi erau toate binedispuse.

Véronique îşi luă rămas bun de la Joy în seara aceea, căci fiica ei pleca devreme a doua zi dimineaţă, şi, imediat după ce se întoarse în camera ei, o sună Aidan. El îi lăsase un mesaj mai devreme, şi ea nu îi telefonase încă. Părea îngrijorat.

– Unde-ai fost în seara asta?

– Am făcut ceva nebunesc, recunoscu ea.

– Cum ar fi?

– Nikolai Petrovici era în zonă cu iahtul lui şi ne-a invitat pe mine şi pe fete la cină. M-am gândit că fetelor le-ar plăcea să-l vadă.

– Ce urmăreşte? Aidan aproape că rosti întrebarea printre dinţi, confirmând de asemenea cât de gelos fusese înainte, dar nu voia să-l mintă. Era un obicei urât, şi nu voia să se deprindă cu el, chiar dacă lui nu îi plăcea ce făcea; în plus, ştia că el nu avea să îi aprobe acţiunile nici în viitor.

– Doar se mândrea cu iahtul lui. A fost ceva nou şi diferit pentru fete.

Nu-i relată cât de minunat fusese sau ce bine se simţiseră. Îi spusese doar unde fusese, şi era suficient.

– Probabil va încerca să se culce cu vreuna din ele, spuse el apăsat, pe un ton de dezaprobare.

– Sper că nu, replică ea liniştită. E mai în vârstă decât mine.

– Sau poate că va încerca să se culce cu tine.

Părea îngrozit de acest gând.

– Nu fi prostuţ. Fata care îl însoţea la Roma avea în jur de douăzeci de ani. Tu ce-ai făcut în seara asta? întrebă ea, schimbând

subiectul, dar îşi dădea seama că era supărat din pricina cinei de pe iaht.

– Mi-a fost dor de tine. Am luat cina cu agentul meu şi am început să organizez expoziţia. E greu de făcut ceva aici.

Apoi îi explică problemele pe care le avea cu expoziţia, şi, după ce mai stătură de vorbă, se relaxă. Menţionă că primise o ofertă foarte bună de la o galerie din New York de a vinde ediţii limitate ale câtorva dintre fotografiile sale, în felul acesta câştigându-şi existenţa între expoziţii. Nu făcuse încă o avere din lucrările lui, dar avea destul cât să se descurce. Nevoile lui erau modeste, şi, în cele din urmă, spera să crească preţul după ce fotografiile lui aveau să ajungă în muzee. Acesta era obiectivul pe care îl urmărea în munca lui.

Apoi Véronique îl informă că Joy urma să plece dimineaţă, iar Juliette se întorcea la castel cu un agent imobiliar pentru a afla la ce valoare ar putea fi vândut, astfel încât să stabilească un preţ corect dacă achiziţiona părţile deţinute de surorile ei.

– Pare foarte hotărâtă.

– Şi ai de gând să o ajuţi?

– Da, încuviinţă ea încet, iar el păru încântat.

Mai vorbiră o vreme şi se relaxară treptat, iar el era într-o dispoziţie mai bună când încheiară conversaţia.

– Şi să nu mai iei cina cu rusul ăla, spuse el cu severitate. Sunt sigur că este periculos şi probabil e vreun traficant de arme, sau ceva de genul acesta.

Nu aveai de unde să ştii.

– E posibil, recunoscu ea, fără a-i mărturisi că Nikolai îi propusese să îi picteze portretul.

L-ar fi supărat din nou pe Aidan, ceea ce nu intenţiona.

El îi promise că avea să o sune a doua zi, îi spuse că o iubeşte şi închise. După aceea, Véronique ieşi pe terasă şi privi la giganticul iaht care plutea încă pe apă. Era luminat ca un oraş plutitor. Îl putea vedea şi din pat în timp ce stătea întinsă, gândindu-se la cei doi bărbaţi pe care îi întâlnise în vara aceea, Aidan şi Nikolai, şi la cât de diferiţi erau. Unul îşi etala averea în toate modurile posibile, în schimb, celălalt avea aversiune faţă de bogaţi, crezând într-un sistem

în valorile simple. Îi plăcea de Nikolai, dar era îndrăgostită de Aidan. Şi adormi cu gândul la cei doi.

*

Dimineaţă, când se trezi, iahtul dispăruse. Nikolai îi trimisese un mesaj, anunţând că se întorcea la Monaco, de unde îşi lua prietenii, şi rugând-o să îi scrie dacă dorea să mai ia cina pe iaht. Véronique răspunse, transmiţându-i mulţumiri pentru seara minunată.

Ceva mai târziu, se întâlni cu Juliette în spaţiul privat de la hotel. Fata îşi nota o mulţime de lucruri despre castel şi era hotărâtă să se întâlnească cu arhitectul înainte de a pleca. Şi nu îi mărturisi mamei sale, dar avea de gând să le viziteze pe Elisabeth şi pe Sophie în drum spre castel, în după-amiaza aceea. Voia să le vadă din nou înainte de a se întoarce la New York. Îi plăcuse de Sophie şi de mama ei când se întâlniseră.

Véronique îi ură noroc când plecă puţin mai târziu şi îşi petrecu după-amiaza moţăind, stând la soare şi citind o carte. Era o după-amiază perfectă şi era fericită. Vizita ei cu fetele decursese bine. Joy părea relaxată şi entuziasmată de cariera ei de actriţă şi de noul ei manager. Iar Juliette era îndrăgostită de castel. După plecarea lor, avea să se ducă la Berlin să-l vadă pe Aidan şi aveau să reia lucrurile de unde le lăsaseră. Totul era bine în lumea ei.

*

În drum spre castel, în după-amiaza aceea, Juliette îi ceru şoferului să oprească la cabinetul lui Elisabeth din Biot. Doctoriţa era cu un pacient, iar asistenta o rugă să aştepte câteva minute. Juliette răsfoi o revistă franţuzească, şi, după zece minute, Elisabeth ieşi din cabinet, surprinsă să o vadă pe Juliette. Fata se ridică, zâmbindu-i cu căldură.

– Eram în drum spre castel şi m-am gândit să trec să vă salut.

Elisabeth păru încântată şi fu mişcată de acest gest. Purta halatul ei alb şi avea un stetoscop în jurul gâtului.

– Mama şi sora ta sunt cu tine?

Se întreba dacă o aşteptau în maşină. Voia să le invite înăuntru.

- Sora mea a plecat la L.A. azi-dimineaţă, iar mama este la hotel. Am venit singură, am o întâlnire cu agentul imobiliar pentru a evalua castelul. Trebuie să aflăm cât valorează. Elisabeth încuviinţă şi admise că era o idee bună.

– Are nevoie de multe reparaţii, îi reaminti ea.

– Ştiu. Sophie e aici?

– Tocmai a ieşit cu puţin timp în urmă, să se întâlnească cu prietenii ei în St. Paul de Vence. I-a plăcut foarte mult întâlnirea de ieri cu voi, spuse Elisabeth amabilă. Aţi fost toate foarte drăguţe cu ea. Se temea, ca şi mine, că întâlnirea avea să fie dificilă. Mama ta a fost foarte elegantă în privinţa asta, recunoscu ea deschis. Trebuie să fi fost dureros pentru ea.

– Şi ea v-a plăcut, spuse Juliette simplu. S-a simţit mai bine după ce v-a cunoscut. Cred că s-a întristat când a văzut castelul. Are multe amintiri pentru ea.

Elisabeth încuviinţă din cap. Şi în cazul ei era la fel. Nu spusese nimic cu o zi înainte, dar Paul o dusese acolo de câteva ori, când Véronique şi fetele erau plecate. Sophie fusese concepută acolo, lucru de care nu era mândră şi pe care nu i l-ar fi mărturisit lui Juliette, dar fusese ciudat să se întoarcă acolo cu o zi înainte, împreună cu Véronique. Fusese nesăbuită în tinereţe, şi toată lumea avea să fie fericită odată vândută acea proprietate. Era prea bântuită de vechile lor fantome şi de un trecut plin de regrete.

– Sper să îl vindeţi în curând, spuse Elisabeth când o conduse pe Juliette la maşină.

Juliette nu-i mărturisi că se gândea să îl păstreze şi să îl cumpere de la surorile ei. Ideea era încă prea nouă. Promise să se întoarcă în curând şi să le viziteze din nou înainte de a pleca.

– Salut-o pe Sophie, îi spuse ea lui Elisabeth, iar femeia care fusese amanta tatălui ei îi făcu din mână când maşina se îndepărtă.

Agentul imobiliar o aştepta când ajunse la castel. Era un bărbat serios, care cunoştea bine regiunea şi toate tranzacţiile recente. O avertiză că nu avea să obţină un preţ mare pe castel, dată fiind starea în care se afla. Juliette spuse că înţelegea şi făcură turul proprietăţii câteva ore, iar el cercetă totul, dându-i explicaţii în engleză, sau în franceză, când ea înţelegea. Era aproape şase când

terminară. Amândurora le era foarte cald şi erau obosiţi, iar agentul verifică nişte notiţe pe care le adusese cu el când se aşezară pe treptele din faţa castelului. Îngrijitorul le deschisese toate uşile, iar agentul imobiliar o privea cu o expresie îngrijorată.

– Nu vreau să te dezamăgesc sau să îţi dau speranţe false. Totul trebuie reparat aici. Sistemul de electricitate, ţevile, acoperişul. Va trebui ca cineva să bage foarte mulţi bani în el pentru a-l readuce la stadiul în care să poată fi folosit. Probabil va costa mai mult să fie restaurat decât să îl cumpere. Nu cred că te poţi aştepta să primeşti mai mult de 600 000 de dolari pe el. Cel mult 650.

Asta însemna că, dacă le-ar oferi suma maximă, partea ei ar valora 150 000 de dolari şi le-ar datora celor trei surori puţin peste 450 000 de dolari în total, dacă erau de acord. Era o sumă mare pe care trebuia să o ia cu împrumut de la mama ei, şi nu ştia dacă Véronique avea să accepte. Dar ştia că partea ei din averea mamei sale avea să valoreze mult mai mult de atât. Pute fi considerat un avans din moştenire, şi avea să folosească banii lăsaţi de tatăl ei pentru a începe reparaţiile. Şi putea vinde magazinul din Brooklyn pentru a obţine mai mulţi bani. După cum spusese agentul imobiliar, avea să fie un proiect costisitor, dar îl putea realiza treptat, ba chiar putea trăi acolo odată ce totul avea să fie funcţional şi în deplină siguranţă.

– Cunoaşteţi un antreprenor şi un arhitect în zonă? îl întrebă Juliette.

– Da. Este o firmă bună în St. Paul.

– Aş vrea să obţin o estimare privind costurile reparaţiilor.

El încuviinţă din cap, notă numele şi i-l dădu. Juliette se uită la bilet. Jean-Pierre Flarion. Îi dăduse numărul de telefon şi adresa. Apoi îi mulţumi agentului pentru timpul acordat, îi plăti suma, nu mare, agreată pentru evaluare.

– Doriţi să public anunţul acum? întrebă el plin de speranţă.

– Nu încă. Păstrăm legătura, răspunse ea, apoi urcă în maşină pentru a se întoarce la hotel.

În timp ce treceau prin St. Paul, îi veni o idee. Sună la firma de arhitectură de pe mobil. Se auzi tonul de apel de câteva ori şi în cele din urmă răspunse o voce iritată.

– *Oui?* Da? Ceru să vorbească cu domnul Flarion, iar vocea îi confirmă că el era.

Începu să îi explice că deținea un castel în zonă și că ar dori să consulte pe cineva cu privire la reparații și restaurare.

– Ce castel?

Vocea părea intrigată.

– Château de Brize, spuse ea răspicat.

– E părăsit de ani de zile. Este într-o stare groaznică. Vă gândiți să-l cumpărați?

– Sunt proprietăreasa, spuse ea. A fost al tatălui meu. Ați dori să veniți mâine să aruncați o privire?

– S-ar putea, spuse el, părând interesat. Dați-mi voie să verific ceva. Reveni într-un minut. Sunt disponibil mâine la zece dimineața. După aceea sunt ocupat. Trebuie să merg la niște întâlniri în Nisa în restul săptămânii.

– Mâine la zece e bine, confirmă ea, simțind cum o cuprinde un val de entuziasm.

Chiar o făcea. Se întâlnea cu un arhitect. Lucrurile se întâmplau. Îi venea să țipe, atât era de entuziasmată când îi mulțumi și închise telefonul.

Merse să o găsească pe mama ei în cameră de îndată ce se întoarse. Véronique își dădu seama, după expresia din ochii ei, că totul decursese bine.

– Ce a spus? întrebă ea, zâmbindu-i lui Juliette.

– A spus că valorează între 600 000 și 650 000 de dolari, ceea ce înseamnă că m-ar costa puțin peste 450 000 pentru a-l cumpăra de la fete. Îmi împrumuți suma asta, mamă?

Îți ținu respirația în timp ce Véronique se gândi și încuviință din cap.

– Cum vei plăti pentru reparații?

– Pot folosi banii pe care mi i-a lăsat tata și ceea ce voi obține de pe magazinul de sendvișuri, dacă-l vând, după ce îți plătesc ceea ce îți datorez pentru asta. Va fi un început.

– Cred că va trebui să îți împrumut mai mulți bani pentru reparații. Putem adăuga suma asta la împrumutul pe care ți-l dau

pentru a cumpăra cotele fetelor. Şi trebuie să le ceri părerea despre asta şi dacă sunt dispuse să accepte oferta ta. Dar preţul pare corect.

Véronique fu foarte pragmatică şi făcură împreună câteva notiţe, iar când Juliette se întoarse în camera ei, era în al nouălea cer. Urma să aibă un hotel!

În seara aceea luară cina într-un mic restaurant italian din centrul vechi al oraşului Antibes. Véronique trecuse pe lângă el de mai multe ori cu Aidan; părea simplu şi primitor, şi se plimbară o vreme după cină, apoi se întoarseră la Eden Roc.

Juliette era nerăbdătoare să se întâlnească cu arhitectul a doua zi. În acea seară, stătu în pat ore întregi, neputând să doarmă. Nu se putea gândi decât la ceea ce voia să facă cu el. Deja schiţase în minte planul în mare măsură. Vizualiza deja Château de Brize pe lista Relais şi Châteaux. Estima că reparaţiile aveau să dureze un an. Şi adormi calculând costul muncii. Avea emoţii legat de ceea ce avea să spună arhitectul. În noaptea aceea, visă castelul. În grajduri erau cai, iar în grădini, flori. Aveau să îşi cultive propriile legume, şi ştia exact cum dorea să fie bucătăria. Avea să facă toate produsele lor de patiserie şi avea să se ocupe de gătit. Se trezi de câteva ori, temându-se să nu rateze întâlnirea. Şi, în cele din urmă, căzu într-un somn greu, imaginându-se în camera ei la castel.

Capitolul 14

Jean-Pierre Flarion o aştepta când ajunse la castel în dimineaţa aceea, cu o întârziere de zece minute. Dormise prea mult după ce se foise aproape toată noaptea, îngrijorată să nu întârzie, şi se grăbi să se pregătească.

Era un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt, cu un chip agreabil, şi adusese cu el tot ce avea nevoie: un blocnotes, o ruletă, o cameră foto şi un computer. Juliette îşi ceru mii de scuze pentru întârziere când ajunse acolo, cu părul vâlvoi, o claie de bucle blonde în dezordine, pe care nu avusese timp să le pieptene cum se cuvine. Purta blugi şi adidaşi, aşa că putea să exploreze locul cu el, fără a-i păsa dacă se murdăreşte. El purta un sacou şi blugi şi păru uimit când o văzu.

– Îmi imaginam pe cineva mult mai în vârstă, spuse el când intrară în castel.

Părea mai interesat de Juliette decât de clădire sau de reparaţii. Vorbea o engleză perfectă, ceea ce îi uşură sarcina lui Juliette.

– Tocmai l-am moştenit de la tata, îi explică ea. Îl deţin împreună cu surorile mele. Îl voi cumpăra de la ele şi îl voi transforma în hotel.

– Este o idee interesantă, spuse el cu o privire aprobatoare, scoţând un iPad şi începând să facă notiţe. Va trebui să angajezi pe cineva să îl administreze, spuse el pragmatic.

– Îl pot administra singură şi mă pot ocupa şi de gătit, spuse ea, iar el încuviinţă din cap, impresionat de entuziasmul ei, care părea a nu avea limite.

Parcurseră fiecare cameră metodic, în timp ce el măsura şi lua notiţe. Discutară cu îngrijitorul despre infiltraţiile de apă şi despre starea acoperişului.

– Nu ştiu dacă am nevoie de un arhitect sau de un antreprenor, spuse ea serioasă.

– Mă ocup de ambele. Şi ai dreptate. Nu ar trebui să schimbi nimic din structură. Ar trebui să-l păstrezi în starea sa originală, dar ai de făcut multe lucrări de restaurare.

– Ştiu, spuse ea curajoasă, întrebându-se dacă serviciile lui aveau să fie costisitoare.

Dar cel puţin era din zonă. Nu voia să aducă un arhitect cu pretenţii de la Paris. Nici de la Nisa. El era din partea locului.

Cercetară fiecare structură până la prânz, şi, între timp, Juliette se murdări de la praful şi mizeria strânse în atâţia ani. Şi căzură de acord că bucătăria necesita o renovare capitală. Dar mobila i se părea bună lui Juliette. Trebuia să o retapiţeze şi să facă noi perdele. Însă covoarele pe care le cumpărase mama ei erau încă frumoase şi adecvate.

– Poţi găsi lucruri minunate la licitaţiile locale, îi sugeră el.

În cele din urmă terminară, atât cât era posibil, şi el spuse că trebuia să se întoarcă la birou pentru a face nişte calcule, astfel încât să îi ofere o estimare orientativă.

– Ţi-o pot transmite spre finalul după-amiezii.

- În regulă.

Juliette detesta să-i spună că stătea la Eden Roc, aşa că îi dădu numărul de mobil şi îi ceru să o sune pe acesta. Apoi, el o luă prin surprindere, întrebând-o dacă dorea să ia prânzul cu el. Ezită un moment, după care acceptă. Luară prânzul la restaurantul din piaţa din St. Paul de Vence, iar el îi propuse să încerce un preparat numit *socca*, o mâncare locală foarte asemănătoare cu pizza, dar făcută cu năut în loc de roşii, brânză şi aluat, care mirosea apetisant când fu scoasă din cuptor.

– De ce-ai vrea să te împovărezi cu un vechi castel dărăpănat? întrebă el, în timp ce împărţeau *socca*. De ce nu îl vinzi pur şi simplu?

- M-am îndrăgostit de el când l-am revăzut acum două zile. Simt că este destinul meu să îl am. Din momentul în care l-am văzut, am știut că vreau să-l transform într-un hotel.

Apoi îi povesti despre magazinul de sendvișuri și despre faptul că renunțase la o carieră în istoria artei pentru a merge la Cordon Bleu și cât de pasionată era de brutărie.

El îi spuse că membrii familiei lui erau cu toții avocați și că tatăl său dorise ca el să lucreze la firma de avocatură a familiei, în Draguignan, dar el refuzase, mersese la școală, devenise arhitect și se mutase în St. Paul de Vence, pe care îl îndrăgise întotdeauna, iar acum avea propria lui firmă. Părea foarte mândru de ceea ce realizase, și cei doi petrecură două ore vorbind întruna cât dură masa de prânz. El promise să o sune mai târziu, în după-amiaza aceea, pentru a-i transmite estimarea, iar ea îi mulțumi pentru masă și plecă.

El zâmbea când se întoarse la birou. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca ea. Era plină de energie, de idei bune și entuziasm pentru tot ceea ce făcea. Părea a fi o persoană plină de afecțiune și era caracterizată de feminitate din cap până-n picioare, de la chip până la buzele senzuale și la corp. Trebuise să facă sforțări în fiecare clipă să se concentreze la ceea ce spunea, căci nu voia decât să o privească.

Se simți ca un școlar când o sună pe mobil, târziu, în după-amiaza aceea. Stătea la piscină cu mama ei, la Eden Roc, vorbind despre întâlnirea cu el din dimineața aceea. Juliette spunea că el părea un profesionist.

Suma estimată pentru lucrările de reparații, pe care el i-o transmise, i se păru mică.

– Ești sigur?

Părea suspicioasă. Nu voia să o ademenească și să dubleze suma mai târziu.

– Este prea mult?

Flarion era îngrijorat.

– Nu, prea puțin. Nu vreau surprize neplăcute mai târziu.

– Întotdeauna se mai schimbă lucrurile nițel după ce te apuci de treabă. Dar am calculat cu atenție, pe baza a ceea ce am văzut astăzi.

Te-ai simți mai bine dacă aș dubla suma? întrebă el, tachinând-o, iar ea râse.

– Nu, nu m-aș simți. În regulă, pentru mine sună bine.

– Cât de curând vrei să începi? întrebă el, iar ea reflectă puțin.

– Ieri. Dar probabil că îmi va lua o lună sau două să rezolv lucrurile în New York și să plec. Sau mai mult. Trebuia să cumpere partea surorilor ei și să își vândă magazinul de sendvișuri din Brooklyn și nu știa cât avea să dureze. Iar acum era jumătatea lunii august. Să spunem că prin septembrie sau la începutul lui octombrie. Vei avea timp pentru mine atunci, sau ai multe alte proiecte?

– Voi avea timp pentru tine, confirmă el. Doar anunță-mă când ești gata să începi.

La fel cum simțise ea când revăzuse castelul, și anume că era destinul ei, tot astfel simțea și Jean-Pierre în privința ei.

– Mulțumesc, spuse ea, oftând ușurată. Se întoarse spre mama ei după ce închise. Am un arhitect. Sunt pregătită. Acum, tot ce trebuie să fac e să cumpăr partea fetelor, să-mi vând magazinul și să-i dau drumul.

Véronique zâmbi văzând expresia din ochii fiicei sale. Nu o mai văzuse niciodată atât de fericită și de însuflețită. Juliette știa exact ce voia să facă.

– Când te întorci? o întrebă Véronique.

Juliette se gândi un minut înainte de a răspunde. Voia să o revadă pe Sophie, dar nu dorea să mai irosească încă o zi.

– Mâine, spuse ea ferm. Îl voi ruga pe recepționer să îmi rezerve un bilet din Nisa. Dar tu, mamă? Mai stai aici?

Știa că mama ei nu avea nimic altceva de făcut și că nu se grăbea să se întoarcă la Paris sau la New York.

– Nu, cred că voi pleca și eu mâine, răspunse ea cu voce scăzută. Nu va mai fi distractiv aici fără voi.

Nu îi spuse că nu mergea la Paris, ci la Berlin. Era la fel de entuziasmată de faptul că avea să îl revadă pe Aidan, pe cât era Juliette de castel, dar nu vorbi despre asta. De-abia aștepta să îl vadă și să îl ajute la expoziție. Îi trimise un mesaj imediat după ce Juliette sări în piscină. Aidan fu absolut încântat să audă că ea avea să ajungă în Berlin în curând.

Capitolul 15

Véronique zbură direct la Berlin, fără să se oprească la Paris, la cinci ore după plecarea lui Juliette. La aeroport, Aidan stătea exact după cordonul de securitate, aşteptând, afişând un zâmbet larg pe faţă. Nu fuseseră departe unul de celălalt decât pentru câteva zile, dar li se păruse o eternitate amândurora. Se ţinură de mână când ieşiră din aeroport şi se îndreptară spre maşina lui aflată în parcare. Simplul fapt că o văzu o făcu să se simtă acasă. Iar Aidan părea să fi muncit mult. Purta un tricou decolorat şi blugi tăiaţi. Înrămase singur fotografiile şi organizase expoziţia.

Îl puse la curent cu tot în timp ce se îndreptau spre Berlin pe noua autostradă care fusese construită pentru a face legătura cu aeroportul. Îl informă că Juliette se întâlnise cu un arhitect cu o zi înainte şi că se întorcea acasă pentru a-şi vinde magazinul din Brooklyn.

– Şi tu o ajuţi? întrebă el.

Véronique încuviinţă din cap, zâmbind. Era drăguţ din partea lui să apere interesele fiicei sale, fără ca măcar să o cunoască.

– Sunt sigură că pe surorile ei nu le va deranja şi vor fi fericite să îşi primească rapid banii pe castel, mai ales Joy şi Sophie.

Ştia că tuturor le-ar fi de folos banii pentru proiectele lor - lui Timmie, pentru adăpost, lui Joy, pentru viaţa şi cariera ei în L.A., iar lui Sophie, pentru studii şi pentru a se întreţine. După câte vedea, faptul că îşi încurajase fiicele să se descurce singure dădea roade şi era mândră de ele.

Ieşiră de pe autostradă când ajunseră în oraş, iar Aidan intră în districtul Mitte. Îi arătă principalele puncte de atracţie şi locul în care se aflaseră Zidul Berlinului şi Checkpoint Charlie. Véronique nu mai fusese niciodată la Berlin şi aştepta cu nerăbdare să îl descopere împreună cu el. Stăteau la o mică pensiune lângă Brunnenstrasse, unde se aflau galeria lui şi alte locaţii avangardiste, cum ar fi Curatori fără Frontiere, iniţiată de Sarah Belden, dealer de artă din New York. Erau grafitti peste tot, iar clădirile erau cenuşii şi rare. Aidan o avertizase deja că hotelul lor nu era altceva decât o dugheană prăpădită, dar era aproape de galerie şi comod pentru el. Văzând hotelul Cipriani şi Hôtel du Cap, el îşi făcuse o idee clară în legătură cu stilul ei de viaţă, care era mult mai fastuos decât al lui, dar îşi dăduse seama de asta oricum, din manierele ei, din comportament şi din felul în care se îmbrăca. Chiar şi atunci când purta haine simple, îşi închipuia că erau scumpe, şi întotdeauna arăta şic. Era sigur că trăia bine în Paris şi New York, doar că nu ştia în ce măsură. Dar nu avea de gând să se fălească în faţa ei. Voia să împărtăşească cu Véronique viaţa adevărată, atâta tot.

Se opriră la micul hotel pentru a-i lăsa bagajele, şi ea râse când constată că era chiar mai sordid decât în descrierea lui. La recepţie era un student cu piercinguri şi tatuaje şi capul ras – trebui să îi caute cheia lui Aidan şi, în cele din urmă, o găsi într-un sertar. Locul părea neîngrijit, la fel şi oaspeţii, dar când ajunseră în camera simplă, acolo era curat. Nu era dotată decât cu strictul necesar şi o baie mică, iar ea spuse că nu îi păsa. Lăsară bagajul ei şi ieşiră, parcurgând pe jos scurta distanţă până la galerie, braţ la braţ. De-a lungul străzii erau magazine, restaurante şi galerii, oameni care păreau agitaţi şi un amestec de vechi şi nou.

– Sunt foarte bucuros că ai venit.

Aidan o privea radios, mândru să fie cu ea. Era o femeie frumoasă şi nu o vedea decât pe ea. Nu avea ochi pentru nimeni altcineva. Iar când Véronique văzu galeria, fu mult mai impresionată decât de hotel. Era mare şi goală, duşumelele erau din beton, tavanul era înalt, cu grinzi vopsite, iar pereţii erau netezi şi goi, având parte de o lumină excelentă pentru a pune în evidenţă lucrările. La recepţie, era o fată, şi trei tineri atârnau fotografiile potrivit indicaţiilor lui

Aidan. Doi pereți erau deja acoperiți cu fotografiile lui impresionante și tulburătoare. După cum afirmase el când o întâlnise, fotografia tragediile și ticăloșiile lumii. Lucrările lui ilustrau o perspectivă tristă și de neuitat asupra vieții: un bărbat care fusese bătut cu sălbăticie, prostituate și oameni dependenți de droguri, oameni marginalizați și copii care îți frângeau inima. Oameni chinuiți, în ochii cărora se oglindeau durerile lumii.

– Cu toții întoarcem privirea de la scenele de genul ăsta, îi explică el în timp ce ea privea imaginile. Vreau ca oamenii să vadă. Nu poți fugi de viață pentru că este urâtă sau tristă. Era o perspectivă dură asupra lumii și mult mai tulburătoare decât reflectau lucrările lui Diane Airbus sau ale lui Nan Goldin, care, de asemenea, fotografiaseră oameni ciudați și narcomani. Viziunea lui Aidan asupra vieții era mult mai crudă și chiar mai tulburătoare. Avea în ea o frumusețe dureroasă, constată Véronique, analizând fotografiile de pe pereți. Se întrebă câte dintre ele aveau să se vândă. Nu erau genul de lucrări pe care ar fi vrut să le vadă când se trezea dimineața, însă, din punct de vedere social, aceste aspecte trebuiau reliefate, iar el era curajos că le exprima. Nu se dădea înapoi din fața nici unei scene înfiorătoare dintr-un șanț sau dintr-un ghetou, și fotografia în care apărea un copil din India, plângând lângă mama sa moartă, o făcu să îi dea lacrimile. Era puternică și reflecta adevărata lui identitate umană. Era apărătorul celor săraci și obidiți, glasul oamenilor care nu își strigau durerea. Era ușor să înțelegi, privind fotografiile, de ce îi disprețuia pe cei bogați sau pe cei care duceau o viață ușoară. Véronique simțea că era loc pentru ambele clase în lume. Aidan era mai radical din punct de vedere politic și social, ceea ce reieșea clar din lucrările sale.

– Sunt frumoase, spuse ea admirativ, iar el fu absolut încântat.

– Uneori îmi fac griji că sunt puțin prea dure. Nu vreau să sperii oamenii, dar, de cele mai multe ori, asta simt.

I-o prezentă pe Véronique lui Karl, proprietarul galerei, un tânăr de treizeci și ceva de ani, plin de tatuaje și cu ținte în urechi. Bărbatul îi strânse mâna foarte politicos, și ea sesiză prezența unui „von" în nume, prin urmare era un aristocrat într-o lume foarte modernă. După înfățișarea lui, nimeni nu ar fi ghicit asta. Angajații galeriei

rezonau perfect, din punctul de vedere al înfăţişării, cu caracterul extremist pe care îl căpătase scena artistică din Berlin. Întrecea în intensitate şi agresivitate lumea artistică din Paris, care rămăsese mai boemă, într-un mod familiar, şi mai puţin avangardistă. Dar aici lumea artei i se părea diferită şi nouă. Totodată, faptul de a se afla acolo cu el îi dădea energie, şi un univers cu totul nou i se dezvăluia lui Véronique, care era pasionată de artă, dar de un alt fel de artă. Dar şi lui Aidan îi plăceau alte forme de artă şi fusese la fel de încântat ca ea să ajungă la Ufizzi, în Florenţa. La momentul respectiv, istoric vorbind, îi atrăsese atenţia că şi lucrările Renaşterii erau considerate „avangardiste". Era o modalitate interesantă de a te gândi la asta, iar ea se amuzase pe seama acestei teorii a lui, care însă nu era departe de adevăr.

Toţi creatorii transcendeau epoca lor, oricare ar fi fost aceasta, şi deseori îşi şocau contemporanii, fie că era vorba de primele nuduri, de teoria că pământul e rotund sau de ceea ce făcea Aidan în prezent. Aprecia foarte mult faptul că mintea lui era atât de deschisă din punct de vedere artistic, precum şi faptul că dădea dovadă de un spirit inovativ şi îndrăzneţ. Lucrările lui o inspirau, îi trezeau dorinţa de a se întoarce ea însăşi la muncă, de a se reapuca de pictură. Asta o făcea să se gândească la Nikolai şi la portretul pe care acesta voia să i-l comande. Se întreba dacă avea să o sune într-adevăr. Se gândi că ar fi amuzant să îl picteze. Avea o personalitate atât de puternică, care se reflecta în înfăţişarea şi în expresiile lui.

Aidan o duse să ia prânzul la o grădină de vară, unde mâncară cârnaţi şi băură bere neagră din pahare înalte. După prânz, vizitară alte câteva galerii, pentru ca Véronique să-şi facă o idee cu privire la ceea ce se întâmpla pe scena artistică locală. Totul era foarte avangardist şi, deşi nu constituia sfera ei obişnuită de interes, îi plăcea să vadă creaţiile altor artişti. Aceasta le prilejui numeroase subiecte de conversaţie – direcţia în care se îndrepta arta contemporană, motivaţiile artiştilor, viziunea lor în comparaţie cu a ei, cum o generaţie de artişti făcea trecerea către alta, uneori cu diferenţe şocante. Era incitant pentru el să fie cu cineva atât de pasionat ca ea de orice formă de artă. În plus, era foarte receptivă la idei noi, ceea ce îi plăcea lui Aidan, deşi stilul ei de pictură era mai

tradiţional şi nu presupunea nici un risc. Stilul lui era definit prin îndrăzneală şi prin cutezanţa de a fi real, după cum îl percepea el.

În cele din urmă, se întoarseră la galeria lui. Johnny Gardner, agentul lui, era acolo. Era mai tânăr decât Aidan, cu părul negru făcut ţepi, şi îi vorbi lui Véronique despre lucrările lui Aidan cu mare seriozitate. Îi făcu plăcere să-l cunoască, şi, după câteva minute, Johnny plecă să se întâlnească cu un artist care avea un studio la capătul străzii. Apoi Aidan se apucă de munca de înrămare, iar ea îl ajută cu mici detalii, privind cum organizatorii îi expuneau fotografiile. Aidan îi oprea la fiecare cinci minute pentru a corecta câte ceva, schimbând două lucrări între ele sau deplasând-o pe una cu câţiva centimetri. Era perfecţionist în ceea ce priveşte munca lui şi felul în care era expusă. Iar Véronique adora să ia parte la asta. Entuziasmul cu privire la expoziţie se simţea în galerie.

Stătură până la unsprezece în seara aceea, apoi comandară cina, mâncare cajun de la Zagreus Projekt, care fu foarte delicioasă, şi, în timpul mesei, mai umplură doi pereţi cu fotografii. Apoi se întoarseră la hotel şi căzură în pat epuizaţi. Chiar dacă era foarte preocupat de munca sa şi de expoziţie, lui Aidan îi făcea o plăcere deosebită să o aibă alături pe Véronique.

Când ea se trezi, a doua zi dimineaţă, el începu să o mângâie. Stăteau întinşi în pat, goi, iar ea era încă pe jumătate adormită când începură să facă dragoste.

– Ce mod frumos de a te trezi! spuse ea somnoroasă după aceea, rostogolindu-se să-l privească, iar el o sărută.

– Mulţumesc că m-ai ajutat aseară. Ai un ochi bun, o complimentă el.

– Şi tu, şi faci o muncă grozavă.

Făcură duş împreună şi se întoarseră la galerie puţin mai târziu. Le mai luă încă două zile pentru a pregăti toată expoziţia. Existau câteva nişe şi spaţii ingenioase datorită cărora avură o suprafaţă mai mare de expunere pe pereţi, mărind expoziţia. Apoi, el era pregătit, pe cât de posibil era acest lucru. Schimbă trei lucrări înainte de a pleca spre hotel pentru a se îmbrăca pentru vernisaj. Avea expuse o mulţime de lucrări şi spera să primească recenzii foarte bune.

La vernisaj, Aidan purtă o cămaşă neagră şi blugi de aceeaşi culoare, iar Véronique se îmbrăcase cu pantaloni de piele negri şi un pulover negru, pe care îl cumpărase de pe Oranienburger Strasse.

– Eşti superbă, spuse el admirativ şi o sărută când plecară de la hotel înapoi la galerie.

Aidan era entuziasmat de expoziţie, iar ea se bucura pentru el. Cel mai important critic de artă din Berlin promisese să fie acolo, şi, de îndată ce intrară, Karl, proprietarul galeriei, îl informă că primise un telefon de la un muzeu din Spania care dorea să îi achiziţioneze o parte din lucrări; încă unul din Hamburg era interesat de acelaşi lucru. Era o expoziţie importantă pentru el şi era fericit să împărtăşească acele momente cu ea.

Oamenii începură să sosească devreme, gustările şi muzica nu lipseau şi erau prezente numeroase persoane interesante, printre care numeroşi iubitori de artă. Veniseră şi alţi artişti şi colecţionari din Italia, Spania şi Anglia, iar criticul mult aşteptat de Aidan era acolo şi îi plăcu enorm expoziţia. Aidan fu vedeta serii, şi lucrările sale fură discutate şi apreciate. Iar, la un moment dat, în timp ce privea în jur, Véronique îşi dădu seama că majoritatea oamenilor din încăpere aveau între douăzeci şi treizeci şi ceva de ani, nicidecum de vârsta ei. Deodată, această constatare o făcu să se simtă foarte bătrână, întrebându-se dacă arăta ridicol în pantalonii ei negri de piele. Îşi lăsase părul desfăcut, la rugămintea lui Aidan. Asta îi aminti de zicala britanică „oaie îmbrăcată în miel", care făcea aluzie la oamenii în vârstă care încercau să pară prea tineri, şi spera că nu i se aplica şi în cazul ei.

Era foarte diferită de oamenii care îl înconjurau pe Aidan. Nu era iritată, doar îl iubea şi era entuziasmată să se afla acolo, dar seara aceea îi reamintea clar că lumile lor erau extrem de diferite. Se distra, dar nu era scena ei şi se întreba cum avea să se simtă el în universul ei. Îşi putea găsi locul dacă dorea, dar era foarte rigid şi avea opinii ferme, şi probabil nu avea să schimbe nimic din toate acestea pentru altcineva. Iar ea respecta asta la el. Se întreba dacă ar putea fi fericit în lumea ei, ţinând cont de neîncrederea lui faţă de oamenii cu bani şi de sfidarea tradiţiilor, care nu aveau nici un sens pentru el. Totul trebuia să fie cinstit, autentic şi să pară real pentru

el, altfel nu dădea dovadă de nici un fel de toleranță. După cum spunea, detesta fățărnicia și nu o putea suporta.

Și, neîndoielnic, erau momente când lumea ei era mai puțin decât onestă, iar fățărnicia și șiretlicurile erau la ordinea zilei. Puțini oameni își puteau permite să fie atât de direcți ca el. Nu avea nimic de pierdut și nu voia să facă pe placul nimănui, în afară de el însuși. Toată viața, Véronique se adaptase la alți oameni și situații, deseori în detrimentul ei, ceea ce lui Aidan nu-i plăcea. Credea că ar trebui să fie mai dură cu oamenii, și mai grosolană, iar ea insista că nu era stilul ei. În opinia lui, mesajul adecvat pentru oamenii care te jigneau în vreun fel sau erau nepoliticoși, necinstiți sau nepăsători era „du-te dracului". Îi sugerase deja, nu o dată, să îi spună asta uneia dintre fiicele ei, când era cazul. Ideea îi stârnise amuzamentul. Fetele ar fi leșinat dacă ar fi făcut-o.

Véronique era întotdeauna extrem de politicoasă, iar educația și manierele ei elegante se vădeau în tot ceea ce făcea, lucru pe care Aidan îl considera drept minciună, iar el ura minciunile. În opinia lui, dacă cineva greșea față de tine, îi dădeai un șut în fund și îți vedeai de drum. Acest sentiment răzbătea până și din lucrările lui. Te frapa și te impresiona. Avea o inimă blândă, dar în firea lui se simțea și o oarecare duritate, care ieșea la suprafață ori de câte ori era supărat. Véronique era mai blândă și mai răbdătoare, și împreună, în mod bizar, se completau unul pe celălalt. Ea îl îmblânzea, iar el îi dădea curajul de a fi mai puternică, ceva ce dorise să facă de multă vreme, dar într-un fel plăcut și mai blând decât îi sugera Aidan. „Nu poți fi blând cu ticăloșii", îi spusese el într-una din discuțiile lor purtate târziu în noapte. „Ei nu înțeleg. Trebuie să fii la fel de dur ca ei, altfel, te vor călca în picioare mereu." Într-un fel, Paul o făcuse. Și chiar și fiicele ei o făceau câteodată. Erau lipsite de prețuire față de ea, iar uneori pe Aidan îl deranja când auzea convorbirile ei telefonice cu ele; și îi atrăgea atenția pentru că era prea îngăduitoare cu ele după ce închidea telefonul.

Când erau la galerie, în seara aceea, o sună Juliette, pentru a-i spune că scosese magazinul de sendvișuri la vânzare. Discutase cu Arnold și ajunsese la un preț care părea a fi corect pentru afacerea ei; și voia să îi spună lui Véronique despre asta. Fu surprinsă de

zgomotul care se auzea pe fundal. Era greu să stea de vorbă cu mama ei, care părea ocupată.

– Unde eşti? întrebă Juliette iritată.

Fetele se aşteptau ca ea să fie disponibilă la discreţia lor, dar ea să nu le deranjeze când erau ocupate. Trebuia să fie mama la datorie, să nu aibă nici un plan şi nici o nevoie personală şi erau mereu surprinse când ea avea ceva de făcut, de parcă ar fi trăit într-o cameră încuiată până când sunau ele, când se aşteptau să ia poziţia de drepţi.

– Sunt la vernisajul unei expoziţii, răspunse Véronique, făcând sforţări să audă.

Stătea prea aproape de muzică, însă nu voia să iasă. Îşi dădea seama că Aidan voia să fie cu el, şi aceasta era noaptea lui cea mare. Nu-i spuse lui Juliette că era în Berlin, nici că ar fi în Paris. Nu trebuia să ştie. Asta ar fi dat naştere la alte întrebări la care nu voia să răspundă, de genul „cu cine?" şi „de ce?" Juliette repetă întrebarea, astfel încât mama ei să audă mai bine şi continuă ca şi când Véronique nu avea nimic altceva de făcut. Deseori, conversaţiile lor se derulau în felul acesta. „Sunt ocupată, mamă" punea imediat punct conversaţiei, dar faptul că Véronique era ocupată nu însemna nimic.

– Am vorbit cu Timmie, continuă Juliette. Este dispusă să îmi vândă la preţul despre care am vorbit. Vrea să adauge banii la suma pe care i-a dat-o tata pentru adăpost şi începe să vizioneze imobile în West Side, dar ar putea dura ceva până să găsească ceva. Am sunat-o pe Joy, dar nu am reuşit să o prind la telefon. A primit rolul în serialul ăla şi lucrează în fiecare zi în următoarele câteva săptămâni. Cred că se culcă cu noul ei manager, spuse Juliette drept completare, continuând conversaţia pe care o purtaseră despre el în sudul Franţei. Mi-a trimis un mesaj aseară în care spunea că ia cina cu el şi vorbesc despre campania pentru cosmetice pentru care i-a găsit o audiţie. A spus că mă sună când ajunge acasă, dar nu a făcut-o. Poate s-a gândit că e prea târziu să sune în New York, dar am sentimentul că ascunde ceva în privinţa lui.

Cele trei surori se cunoşteau bine, la fel şi Véronique. Şi ea avea acelaşi sentiment, că între Joy şi noul ei manager se petrecea ceva.

– Sper că e serios și nu profită de ea, spuse Véronique, părând îngrijorată.

– Este foarte cunoscut și reprezintă câțiva oameni importanți, o liniști Juliette. L-am căutat pe Google când mi-a spus despre el. Și are dreptate. Arată *foarte* bine. Deci, ce crezi? întrebă Juliette în timp ce muzica din galerie se auzi și mai tare.

Ritmurile de jazz reverberau din dușumele și din pereții de beton.

– Despre ce? strigă Véronique în zgomotul mulțimii. Managerul lui Joy?

Nu știa ce să creadă. Era prea curând și nu avea informații despre el.

– Nu. Despre prețul pe care îl cer pentru magazin. E suficient? Juliette se concentra din nou asupra proiectului cu castelul și a lucrurilor care trebuiau întreprinse pentru ca acesta să se materializeze.

– Nu știu. Ce-a spus Arnold? întrebă Véronique, părând distrasă.

– A spus că i se pare corect, pentru echipament și clientelă.

– Atunci, sunt sigură că e bine. Te sun mâine, spuse Véronique.

Pe alocuri, era imposibil să urmărească dialogul și nu voia să se întâmple asta.

– Sunt ocupată mâine. Trebuie să mă duc la depozit în Yonkers și să inventariez niște echipament suplimentar pe care îl am. Vreau să-l vând și pe ăla.

– Bine, spuse Véronique. Aidan îi făcu semn cu mâna să vină spre el, iar ea încuviință din cap. Te iubesc, vorbim în curând.

Închise, apoi se duse să-l găsească pe Aidan. Voia să o prezinte unui editor neamț important, care era interesat de editarea unui album cu lucrările lui. Era un om foarte captivant, iar el și Véronique purtară o conversație serioasă, destul de lungă. Erau amândoi foarte impresionați. Și se făcu aproape miezul nopții când mulțimea începu să se reducă. Aidan era încântat de felul în care decurseseră lucrurile cu expoziția, și toată lumea care sperase să vină fusese acolo. Proprietarul galeriei făcuse o treabă bună, iar lucrările fuseseră foarte bine primite. Johnny Gardner, agentul lui, era și el extaziat de expoziție.

Recenziile de a doua zi fură nemaipomenite, ceea ce nu se întâmpla întotdeauna cu lucrări de genul acesta, care șocau și

ofensau în aceeaşi măsură în care delectau, dar criticii „înţeleseseră" şi şapte fotografii se vânduseră la preţuri mari. Aidan era încântat. Era considerat drept unul dintre cei mai importanţi tineri fotografi de pe scena artistică. Şi ce-şi dorea acum era să pătrundă în mai multe muzee.

Vorbiră despre asta la masa de prânz de la Paris Bar, a doua zi, iar Véronique îi dădu sfaturi bune. El ajunsese deja să îi respecte înţelepciunea şi spiritul de afaceri. Când o complimentă în această privinţă, ea râse şi îi spuse că avea asta în sânge datorită afacerii pe care bunicul ei o avusese cu ani în urmă. Ascultând-o, simţea din ce în ce mai mult, pe zi ce trecea, că fusese mâna destinului în momentul în care o văzuse prima dată la Fontana di Trevi, apoi din nou în Veneţia. Şi îi mărturisi asta de câteva ori. Era convins că fuseseră sortiţi să se întâlnească, că făcea parte din karma lor.

– Nu te-a deranjat să fii însoţit de cea mai vârstnică femeie din încăpere? îl întrebă ea cu o privire precaută. Îi trecuse asta prin minte de câteva ori. Unele dintre fetele de la vernisaj erau mai tinere decât fiicele ei, iar el ar fi putut fi cu oricare dintre ele. Era o scenă foarte tinerească, iar Véronique se distingea din acea mulţime, în vreme ce Aidan se potrivea perfect în contextul acela, în ciuda părului grizonant. Era fără îndoială mediul lui, nu al ei, şi, deşi se simţise bine, resimţise acest lucru.

– Nu fi prostuţă, o mustră el, sunând foarte britanic. Ai fost cea mai frumoasă femeie de acolo, de departe. Cui îi pasă câţi ani ai? Mie nu, şi de ce ar trebui să-ţi pese ţie? Şi am văzut că toţi bărbaţii erau cu ochii pe tine, jumătate din cei din încăpere voiau să te cunoască. Iar editorul meu neamţ a vrut numărul tău de telefon. Am refuzat să i-l dau. Eu te-am văzut primul.

Îi zâmbi.

– Îţi mulţumesc pentru asta.

Îi plăcuse să stea de vorbă cu editorul, dar nu era interesată să ducă lucrurile mai departe. Era absolut fericită cu Aidan şi se amuză din nou când îşi dădu seama că era gelos şi oarecum posesiv. Era flatant, şi asta îi dădea de înţeles că îi păsa.

– Toată această scenă este mult mai avangardistă decât mine.

Chiar dacă purtase pantaloni negri de piele, avea pantofi de la Channel. Aproape toți cei prezenți purtau șlapi sau tenișI. Majoritatea arătau de parcă s-ar fi îmbrăcat de la magazine *second-hand*. Nu era genul ei, și nici nu voia să fie. Aidan purtase cizme negre de cowboy tocite, pe care le găsise la un magazin *vintage* în Londra și care fuseseră purtate până la refuz de cel care le deținuse înainte. Era o imagine pe care ea nu o avea pur și simplu. Era șic și aranjată, indiferent ce ar fi purtat, și sofisticată într-un fel în care ei nu erau.

– Am fost mândru să fiu cu tine, spuse Aidan încet. Asta e tot ce contează, și dacă aș vrea să fiu cu o fată cu un tatuaj cu vultur pe piept, un șarpe în jurul gâtului și pistrui pe toată fața, care să poarte un tricou rupt, aș fi. Sunt multe fete de genul ăsta. Dar tu ești unică.

Îi zâmbi, iar ea înțelese că Aidan vorbea serios și fu ușurată. Recunoscuse în fața lui că se simțise nelalocul ei în prima parte a serii, apoi se relaxase și uitase de asta după ce vorbi cu mai mulți oameni și purtă conversații interesante cu toți. Era o mulțime cosmopolită, și toată lumea vorbea engleză.

În următoarele două zile, explorară Berlinul. Merseră la Muzeul Fotografiei, la unul dintre muzeele de stat din Berlin și la Muzeul Artei Contemporane de la Hamburgher Bahnhof, o fostă gară. Se plimbară prin oraș, merseră la grădina botanică și priviră vitrinele de la Kurfürstendamm. Iar Véronique insistă să meargă la Muzeul Evreiesc care avea un Turn al Holocaustului și comemora evreii care pieriseră în Holocaust. Fu o experiență copleșitoare să privească fotografiile și exponatele, ascultând explicațiile ghidului. Amândoi fură profund mișcați. Rămaseră tăcuți când ieșiră afară la soare. Experiența fusese tulburătoare, iar Véronique nu putea alunga acea starea. Discutară despre asta în următoarele două ore, în timp ce se plimbară, apoi se întoarseră la hotel și se odihniră puțin înainte de a merge să ia cina. Fuseseră câteva zile extrem de pline de când sosise. Și îi plăcuse la nebunie fiecare minut. Deodată, viața ei era mai interesantă decât fusese de ani de zile.

Se gândi la asta, stând în pat, în timp ce Aidan aținise, și îi sună telefonul. Era Timmie.

Véronique răspunse în șoaptă, nedorind să-l trezească pe Aidan.

– Unde ești? o întrebă Timmie. La film? De ce vorbești în șoaptă?

– Sunt în preajma altor oameni, minţi ea. Părea că făcea asta din ce în ce mai des. Dar nu avea cum să-i explice despre Aidan şi în nici un caz că dormea lângă ea. Deodată, avea o viaţă secretă. Era o premieră pentru ea. Nu i se mai întâmplase asta niciodată. Ce este?

Timmie avea o voce cât se poate de serioasă şi suna de parcă ar fi murit cineva. Véronique o detectă imediat, căci îşi cunoştea bine fiicele.

– Am primit toate o scrisoare astăzi, şi o vei primi şi tu. Bertie ne dă în judecată. Vrea un sfert din toată averea, inclusiv din castel, şi vrea să o împiedice pe Sophie Marnier să primească ceva, dat fiind că tata nu a recunoscut-o în timpul vieţii.

– Nu contează, spuse Véronique calmă. Poţi să laşi moştenire oricui doreşti. În SUA poţi să laşi totul câinelui tău dacă vrei. În Franţa, trebuie să laşi copiilor două treimi din întreaga avere, dar nu în Statele Unite. Aşa că nu poate să ia nimic de la Sophie. Se întreba dacă Bertie avea vreo şansă să câştige; nu era sigură, dar Paul spusese foarte clar de ce îl exclusese pe Bertie din testament, ceea ce părea rezonabil şi corect, având în vedere tot ce îi dăduse înainte. Nu pot spune că sunt surprinsă, continuă Véronique, oftând. Dar mă întristează să aud asta. E o bătaie de cap de care nu aveţi nici una nevoie, şi nici eu. Ce spune Arnold despre asta?

– Că probabil nu va câştiga şi nici măcar nu vom ajunge la tribunal. Dar ne-ar putea costa mult taxele legale. Spune că Bertie nu vrea să meargă până la capăt cu asta, vrea doar să ne sperie, astfel încât să îi oferim nişte bani. Şi nu o vom face. Am vorbit cu Joy şi cu Juliette de dimineaţă şi sunt de aceeaşi părere cu mine – la naiba cu el. Este un ratat şi un ticălos, mereu a fost aşa. A încercat să ne jecmănească încă din copilărie şi ne fura banii de buzunar. Se poate duce dracului.

Ei bine, asta era clar, din câte auzea Véronique, şi nu o contrazise, deşi nu ar fi trebuit să o afirme atât de dur.

Îi era încă milă de el, dar era îngrozită de comportamentul lui, care părea că se înrăutăţise de-a lungul anilor, iar acum era cu adevărat disperat. Bănuia că era înglodat în datorii. Şi tatăl lui fusese astfel ocazional, din cauza investiţiilor proaste pe care le făcuse, dar

scăpase întotdeauna onorabil. Cel puțin financiar, Paul fusese un bărbat onest. Bertie nu era.

– Vrea să ne facă să dăm declarații. Ce pacoste! adăugă Timmie, părând înspăimântată. Și Arnold spune că nu se poate ocupa de treaba asta, dat fiind că nu este avocat pledant. Va superviza totul, dar angajează un avocat litigant pentru caz, așa că lupta începe acum. Exact ce ne trebuia. Îți trimit scrisoarea pe e-mail. Noi am primit-o prin poștă, așa că probabil că și a ta a ajuns la fel. Pesemne a fost trimisă la New York. Véronique își imagina lesne conținutul acesteia și nu era nerăbdătoare să o vadă. Trebuie să mă întâlnesc cu avocatul pledant mâine. Juliette are o întâlnire pe care spune că nu o poate amâna, cu un tip care intermediază vânzarea restaurantelor, iar Joy este la serialul ăla în fiecare zi, și noaptea iese în oraș. Nu dau niciodată de ea. Probabil că se culcă cu noul și chipeșul ei manager, conchise Timmie pe un ton iritat, iar Véronique zâmbi.

Joy păruse într-adevăr că era topită după el.

– Se pare că avem toate aceeași părere în această privință. Să sperăm că e un tip cumsecade și un manager decent și că nu doar o stoarce de bani.

– Joy este prea deșteaptă pentru asta. Nu pierde niciodată bani din pricina bărbaților. Spre deosebire de Juliette, o știau amândouă, dar nu o spuseră. Așa că va trebui să mă duc la întâlnire singură. Jur, îl urăsc pe Bertie de moarte.

– Cu siguranță nu e un tip cumsecade, spuse Véronique cu tristețe, dar este totuși fratele tău vitreg. Să sperăm că într-una din zilele astea va deschide ochii.

Véronique nu renunța niciodată la speranță. Timmie renunțase cu ani în urmă, la fel și Paul. Véronique continuase să încerce a avea asupra lui o influență pozitivă, fără nici un rezultat. Iar acum le dădea pe toate în judecată. Véronique era și ea descurajată.

– Nu va deschide ochii cât va trăi, mamă. E un escroc și un hoț fără scrupule. Véronique nu putea să o contrazică, dar, cu toate acestea, i se părea deprimant. Într-o zi va ajunge la închisoare, unde îi este locul. Așa credea și tata.

– Slavă Cerului că tatăl lui nu mai e aici să vadă asta, dacă se va întâmpla așa ceva!

– Știa cum e Bertie. De aceea nu l-a inclus în testament. În fine, nu am vrut decât să te anunț ce se întâmplă aici. Când vii acasă? Avem nevoie de tine aici, mamă.

Timmie părea o tânără vulnerabilă când spuse asta, ceea ce nu îi stătea în fire. De obicei, era atât de dură și de puternică, încât părea invincibilă. Dar moartea tatălui lor le zguduise pe toate. Era ca și când o parte din fundația pe care se bazaseră se năruise, iar acum se simțeau toate instabile și nesigure pe ele. Pe Véronique o încercaseră asemenea sentimente când murise tatăl ei, motiv pentru care se căsătorise cu Paul la un an după aceea. La orice vârstă, pierderea unui părinte ne pune față în față cu realitatea că suntem muritori atât noi, cât și cei pe care îi iubim. Paul fusese o pierdere enormă, oricât de nepotrivit ar fi fost ca părinte.

– Voi veni acasă în curând, răspunse ea vag.

Nu avea nici un plan și voia să fie cu Aidan, dar oftă când închise. Aidan se trezise și auzise ultima parte a conversației.

– S-a întâmplat ceva?

Era îngrijorat pentru ea când îi văzu expresia tulburată de pe chip.

– Da. Nu. Previzibil, dar supărător oricum. Fiul meu vitreg ne dă pe toate în judecată pentru avere, pe motiv că tatăl lui nu l-a inclus în testament. Știam că se va întâmpla. Nu este o persoană bună, din păcate.

Aidan îi zâmbi și o sărută.

– Știi care e răspunsul meu pentru un tip ca el – ducă-se dracului.

Ea râse când îl auzi, dar știa că vorbea serios.

– E mai ușor de spus decât de făcut. Am petrecut douăzeci de ani încercând să țin laolaltă familia și copiii din două căsătorii, în ciuda divorțului, dar testamentul lui Paul a pus capăt acestei fantezii. L-a exclus pe fiul lui și a inclus un copil din flori, despre a cărui existență nu știa nimeni. Speranțele mele s-au năruit. Dar, chiar și așa, dacă ne dă în judecată, trebuie să facem față și să parcurgem toate fazele procesului, eventual chiar să mergem în instanță dacă insistă. Cred că este doar o stratagemă pentru a ne șantaja, dar sistemul juridic american este creat pentru asemenea cazuri, ba chiar îi încurajează

pe oamenii ca el să formuleze acţiuni în instanţă. Îşi va exersa tacticile de război înainte să se încheie.

– Are şanse să câştige? întrebă Aidan.

– Mă îndoiesc. Iar fetele nu vor să ajungă la o înţelegere cu el. Doar avocaţii vor avea de câştigat. Apărarea va costa o avere; probabil că el şi-a luat un avocat de duzină şi nu îl va costa nimic decât dacă va câştiga.

– Sistem cretin, spuse Aidan cu o privire dezgustată.

Ea se uită cu tristeţe la el.

– Fetele vor să merg acasă. Detest să te părăsesc din nou atât de curând.

– Atunci nu o face. Sunt adulte. Lasă-le să se descurce singure.

Era dezamăgit că voia să plece.

– Nu le pot spune să se ducă dracului, Aidan, spuse ea cu blândeţe. Sunt copiii mei. Şi mă dă în judecată şi pe mine. Probabil că ar trebui să mă întorc la New York, să mă întâlnesc cu avocaţii şi să văd ce se întâmplă. Fetele angajează un avocat pledant, şi ar trebui să-l cunosc. Mă pot întoarce în Europa după aceea.

Nu îl invită la New York, căci prefera să fie cu el fără să fie deranjată de fiicele ei sau fără să le dezvăluie existenţa lui. Puteau să rezolve asta mai târziu, dar acum nu era momentul potrivit, când toată lumea era încă supărată din pricina lui Paul, iar mai nou a lui Bertie. În plus, ideea că în viaţa mamei lor exista un bărbat ar fi şocantă şi nouă pentru ele. Nu-şi făcea iluzii în privinţa aceasta.

– Vrei să vii la Paris când mă întorc?

Se puteau distra de minune acolo. El încuviinţă din cap, dar arăta ca un copil abandonat. Era o latură dulce al lui, pe care Véronique o adora şi care nu lăsa să se vadă asprimea firii sale ce îşi făcea simţită prezenţa din când în când. Şi înţelesese că avea traume legate de abandon din pricina faptului că mama lui murise când era atât de mic, deşi nu mai pomenise niciodată de asta după ce îi relatase prima dată. Era un subiect dureros.

– Ce-ar fi să mergi la Londra cu mine acum? întrebă el, implorând-o din priviri. Ai putea pleca de-acolo.

Ea se gândi o clipă şi încuviinţă din cap, iar Aidan păru încântat. Dorea să îi arate apartamentul şi lumea lui de-acolo. Până atunci

călătoriseră doar împreună, iar el voia să îi prezinte viaţa lui de zi cu zi. I-ar fi plăcut şi ei să facă acelaşi lucru, dar nu ştia cum. Doar în Paris, când era singură. În New York ar fi prea greu, din pricina fetelor. Şi ar fi avut mai multă libertate în Paris pentru a face ce îşi dorea. Lesa ei maternă era mai scurtă în New York, fapt pe care el nu îl înţelegea, neavând copii. Aidan putea face orice dorea. Şi era de părere că le cocoloşea pe fete întorcându-se.

– Sunt femei mature, lasă-le să se descurce, repetă el în timp ce împachetau.

Hotărâseră să renunţe la cina de la Borchardt şi să se întoarcă la Londra în seara aceea. Aidan terminase în Berlin.

– E datoria mea, Aidan. Eşti mamă pentru totdeauna, chiar şi după ce copiii cresc.

Era limpede că părinţii lui nu simţiseră asta. Iar ideea îi era străină.

– Trebuie să stea pe propriile lor picioare.

Era categoric în privinţa aceasta, în spiritul lui „ducă-se dracului", care devenise o glumă între ei. Dar în cea mai mare parte a timpului vorbea serios. Doar că nu era stilul lui Véronique.

Aidan îl sună pe Karl, îi mulţumi pentru expoziţia nemaipomenită şi îi spuse că pleca, iar Karl îi promise să îl ţină la curent cu vânzările următoare, solicitările din partea muzeelor sau orice s-ar fi ivit. Conduseră până aproape de Antwerp în seara aceea, mergând cu automobilul Austin-Healey, de acum familiar. Stătură la un mic han şi se treziră devreme a doua zi dimineaţă pentru a continua drumul.

În drum spre Londra, a doua zi, Véronique trecu la volan şi îi plăcu de minune. Ajunseră la Canalul Mânecii, aproape de Calais, la Coquelles, şi urcară maşina în tren, timp de treizeci şi cinci de minute cât traversară „Chunnelul". Luară micul dejun în tren şi terminară exact când ajunseră la Folkestone şi se întoarseră în maşină. Drumul până la Londra mai dură încă două ore şi merseră la Notting Hill. Aidan locuia într-un studiu acolo, plin de echipamente foto şi comori pe care le colecţionase în călătoriile sale. De cum intrară, Véronique observă că arăta fără dubiu ca o casă de celibatar, cu pulovere aruncate pe canapea, frigiderul gol şi patul încă nefăcut de când plecase. El îi preciză că avea o femeie care făcea

curat din când în când, dar uitase să o sune. Dar, în ciuda dezordinii, încăperea emana un aer cald și intim, și într-un colț trona o sobă de fontă. Îi mărturisi că era foarte frig iarna, dar nu-l deranja. Lui Véronique îi plăcu cartierul când ieșiră împreună să cumpere de mâncare. Nu mai avea de nici unele, nici măcar cafea, și cumpărară pește și cartofi prăjiți, îngrozitoare, fură amândoi de acord, dar le plăcea la nebunie. Întinseră mâncarea pe ziar pentru a absorbi grăsimea, presărară sare și o stropiră cu oțet.

– Mmm... E foarte bun, spuse Véronique, făcând o grimasă, iar el îi făcu o poză râzând.

Cu ea, fiecare loc în care se afla era mai bun, și îi spuse în seara aceea, în pat, cât de dor avea să îi fie de ea. Véronique fu de acord să petreacă două zile în Londra cu el și după aceea credea că ar trebui să plece. Între timp, o sunaseră Juliette și Joy, la fel de mâhnite ca și Timmie în legătură cu procesul pe care Bertie amenința să îl intenteze. Și primi un telefon disperat de la Elisabeth Marnier, care era și ea panicată. Véronique o liniști, spunându-i că probabil nu avea să se ajungă la nimic și că poziția lui Sophie era sigură, dat fiind că tatăl ei o recunoscuse drept fiica lui în testament. Era doar un tertip de care Bertie se folosea pentru a încerca să obțină bani, iar Véronique nu credea în șansele lui de reușită. Promise să o țină pe Elisabeth la curent din New York și îi spuse să nu se îngrijoreze. Aceasta se simți mai bine după ce vorbi cu Véronique, ceea ce părea o ironie pentru amândouă. În cele din urmă, Paul le lăsase să aibă grijă una de alta și de copiii lui și își luase tălpășița. Era atât de tipic pentru el.

Véronique își petrecu următoarele două zile concentrându-se pe deplin asupra lui Aidan. Merseră la Tate Modern, la Victoria and Albert Museum și la toate galeriile lui preferate. Stătură în patul lui după ce Véronique îl ajută să curețe apartamentul și să schimbe așternuturile. Gătiră cina împreună într-o seară, și în ultima Aidan o scoase în oraș. Voia să o ducă la Harry's Bar, unde era încă membră, pentru a-l compara cu cel din Veneția, dar era mult mai elegant în Londra, dat fiind că era club, și nici unul din ei nu voia să se îmbrace la patru ace. Voiau doar să se relaxeze unul cu celălalt, să facă lucruri amuzante și dragoste. Era ca și când și-ar fi pus

deoparte timpul petrecut împreună pentru zilele petrecute în singurătate care urmau. Véronique ştia că avea să îi fie foarte dor de el, iar Aidan îi spuse acelaşi lucru. Nici unul din ei nu îşi mai putea imagina acum timpul în care nu făcuseră parte unul din viaţa celuilalt. Era atât de natural şi firesc, încât propria ei casă şi propriile ei fiice păreau a-i fi străine. Acum se simţea acasă oriunde era Aidan.

În dimineaţa în care pleca, îi lipi un bileţel pe oglinda din baie, pe care să-l găsească mai târziu, reamintindu-i că îl iubea. Şi de-abia se putură desprinde unul de celălalt la aeroport.

– Mă voi întoarce în curând. Promit, spuse ea când se sărutară. El părea deja trist. Ne întâlnim în Paris cât de curând pot.

Era următorul popas în descoperirea lumilor din care făcea parte fiecare. Şi, la fel ca Veneţia, Florenţa şi Berlin, Londra fusese un succes. Se simţea complet în largul ei şi îi plăcuse apartamentul lui. Spera ca şi lui să îi placă la fel de mult apartamentul ei din Île St. Louis. Dar afirmase deja că adora Parisul, aşa că nu îşi făcea griji.

Aidan îi smulse promisiunea de a-l suna de îndată ce avea să aterizeze şi se sărutară pentru ultima dată, în timp ce oamenii se vânzoleau pe lângă ei, apoi trecu în cele din urmă de cordonul de securitate şi îi făcu cu mâna, până când nu se mai putură vedea. Şi, cu inima grea la gândul că îl părăsea, Véronique se îmbarcă în avionul de New York.

Capitolul 16

Când intră în biroul lui Arnold Sands pentru a se întâlni cu avocatul pledant pe care îl angajase pentru ele, Timmie nu ştia la ce să se aştepte. Ştia că-l cheamă Brian McCarthy, că studiase la Harvard şi că avea o reputaţie incredibilă, câştigând aproape toate cazurile. Arnold nu credea că procesul intentat de Bertie avea să pună probleme. Recunoscu faptul că angajarea lui Brian McCarthy pentru a se ocupa de această speţă putea părea o decizie exagerată, dar era de părere că acesta avea să îl intimideze pe avocatul lui Bertie, fiind posibil chiar să îl determine să renunţe la proces. Îl luase pe Brian pe post de câine de pază, iar lui Timmie îi plăcea ideea că avea să îi terorizeze pe Bertie şi pe avocatul acestuia, ales la întâmplare. După părerea ei, o meritau, şi voia să dezlănţuie mânia zeilor asupra lor şi răzbunarea tuturor celor patru surori. Din tot ce spusese Arnold, părea că Brian McCarthy era omul potrivit pentru această sarcină.

Acesta aştepta deja în birou lui Arnold când sosi Timmie. Avocatul o îmbrăţişă cu căldură şi i-l prezentă pe Brian, care nu arăta deloc aşa cum se aşteptase. Credea că semăna oarecum cu Arnold. În schimb, arăta ca un fundaş al echipei Green Bay Packers sau ca un atacant. Avea doi metri, iar umerii lui umpleau cadrul uşii. Era chipeş, dar avea o privire dură, ca şi când nu i-ar fi fost străine încăierările din baruri, ochii verzi ca ai ei şi un păr roşcat aprins. Avea o înfăţişare de irlandez din cap până în picioare. Arnold neglijase să-i spună că fusese căpitanul echipei de fotbal la Harvard

şi refuzase o carieră în Liga Naţională de Fotbal pentru a practica dreptul. Avea un zâmbet cald, dar părea dur, şi Timmie fu puţin intimidată, dacă nu din alt motiv, măcar din pricina înălţimii. Era imens. Şi ea era înaltă la 1,82 m, dar se simţea ca un pitic pe lângă el. Şi cântărea 113 kilograme. Nu era gras. Era solid. Şi începu să îşi expună imediat părerea despre procesul fratelui ei şi despre comportamentul acestuia. Timmie doar şedea acolo şi zâmbea amuzată.

– Ceva amuzant? întrebă el, părând nedumerit.

Avea reacţii rapide, era dur, direct şi juca cu cărţile pe faţă.

– Scuze, mă gândeam că fratele meu va leşina când te va vedea.

Îi plăcea teribil ideea, iar Brian afişă un zâmbet larg. Deşi Arnold îl avertizase asupra caracterului dificil al lui Timmie, el nu sesiză nici urmă de aşa ceva deocamdată. Era de presupus că era o femeie încăpăţânată, dar Brian se descurca cu asta. Nu îl speria.

– Fratele meu mai mic este mai înalt decât mine şi joacă la Lakers. Dacă vrei să îl aduc şi pe el, răspunse Brian, şi râseră cu toţii. Îmi pare rău, dar nu-i respect pe tipii de teapa fratelui tău vitreg, care o dau în bară, iar apoi încearcă să stoarcă bani de la toată lumea. Din câte spune Arnold, tatăl tău a avut dreptate să nu îl includă în testament. I s-au oferit o grămadă de şanse până acum. Nu e nevoie să încerce să îşi şantajeze surorile pentru bani.

Brian ştia de asemenea că testamentul tatălui lor scosese la iveală existenţa unui copil nelegitim, şi Arnold îi relatase că fusese un şoc foarte mare, dar părea a se rezolva pe cale paşnică. Véronique îl sunase din Cap d'Antibes şi spusese că întâlnirea cu familia Marnier decursese bine şi că erau femei cumsecade, după cum menţionase detectivul. Nu doreau complicaţii şi erau recunoscătoare pentru orice ar fi primit. Femeile din familia Parker fuseseră norocoase. Bertie era ghimpele pe care îl aveau în coastă acum.

– Cum îl convingem să renunţe şi să dispară? întrebă Timmie, dorindu-şi ca Bertie să se facă pur şi simplu nevăzut în ceaţă.

Brian nu credea că avea să facă asta. Pentru el, era o mare oportunitate şi merita, dacă ele cedau şi îl plăteau, ceea ce, se grăbi el să spună, spera că nu aveau de gând să facă.

– Nu-ți face griji, nu are nici cea mai mică șansă în privința asta, îl liniști Timmie cu o expresie încăpățânată.

– Bun, atunci îi vom transmite asta, îl vom convinge că vorbim serios și îi vom reaminti avocatului său că nu are pe ce să se bazeze. În instanță, nu avem ce alege de el dacă nu cedează. Și nu cred că o va face. Nu-i stă în fire unui tip ca el. Nu are nimic de pierdut, ci totul de câștigat. Nu cred că va vrea să ajungă la proces, dar va dori să vă dea tuturor bătăi de cap până atunci – declarații, expunerea faptelor, evaluarea averii, tot ce poate face – ceea ce vă va costa și vă va exaspera, cu scopul de a vă sili să scoateți bani din buzunar pentru a scăpa de el.

– Nu o vom face, spuse Timmie și păru să vorbească serios, iar el o crezu.

– Dar surorile tale? Vor să ajungă la o înțelegere?

Brian voia să afle mai multe. Și era bine să înceapă cu ea. Își dădea seama că Timmie era inteligentă și pricepută la afaceri. Era și frumoasă, dar asta nu era relevant. Era vorba de afaceri.

– Sora mea Joy nu o va face. Este de acord cu mine și-l urăște și ea pe Bertie. Poate nu la fel de mult ca mine, dar avem aceeași părere. La fel și Juliette, dar ea este cea mai blândă și cu inimă mare din familie.

– Credeam că tu lucrezi în domeniul asistenței sociale, spuse el, zâmbind cu subînțeles.

– Da, și sunt cea mai a naibii dintre ele, spuse ea cu mândrie. L-aș bate măr chiar eu, dacă aș putea. Dat fiind că el fusese direct cu ea, nu ezită nici ea să discute în aceeași manieră. Era cu totul altfel decât Arnold, care era amabil, politicos și gentilom până în măduva oaselor. Brian McCarthy era un luptător de stradă, și se vedea.

– Ei bine, îngăduie-mi să îl bat măr pentru tine, spuse el, prefăcându-se galant, când de fapt era doar dur.

– De unde începem? spuse Timmie, privindu-l în ochi.

– Răspundem la proces pentru fiecare dintre voi. Mama ta? Ce simte în această privință?

– E dezamăgită de el. L-a crescut pe Bertie de la opt ani. A renunțat ultima la iluziile legate de el, chiar și după tatăl nostru. Nu vrea să-i dea nimic acum. Știe că e un escroc, deși urăște să o recunoască.

Brian încuviinţă din cap.

– Au cerut expunerea faptelor, aşa că le vom da ce doresc. Toate hârtiile tatălui vostru, declaraţiile financiare şi tot ce înseamnă contabilitate, şi la fel pentru fiecare dintre voi şi pentru mama voastră. Face asta pentru a ne enerva, dar trebuie să ne conformăm.

– Vorbeşti serios? De ce nu îl putem ignora pur şi simplu, dacă nu va ajunge niciodată în instanţă?

– Pentru că avem obligaţia legală de a le oferi ceea ce solicită. Au acest drept, pentru a vedea ce pot găsi în arhivele voastre financiare, îi explică avocatul.

– Ei bine, eu nu o voi face, spuse ea cu încăpăţânare.

El o privi adânc în ochi. Era dură, aşa cum îl avertizase Arnold.

– Trebuie, domnişoară Parker. Aveţi ceva de ascuns? o întrebă direct, iar ea păru că ia foc.

– Nu. Nu am timp. Am grijă de oameni care mor pe străzi şi au nevoie de un loc unde să doarmă. Nu-mi pot pierde timpul cu un ticălos care vrea să mă jecmănească de bani.

– Poate că vrea să facă asta, dar, pentru moment, legea este de partea lui şi are dreptul să ne solicite să îi prezentăm toate declaraţiile financiare pe care le deţineţi voi şase, inclusiv cele legate de averea tatălui vostru.

– Să o facă celelalte. Eu nu pot, spuse ea, respingându-l, iar el păru uluit.

– Nu cred că înţelegi. Nu este o loterie. Trebuie să prezentaţi *toate* declaraţiile financiare.

– Am înţeles. Nu o voi face. Îşi menţinu poziţia. Brian privi spre Arnold disperat, care părea stânjenit şi încercă să îi explice lui Timmie din nou, în termen mai blânzi.

– Nu sunt proastă. Înţeleg. Ţi-am spus. *Nu* am timp. Nu renunţ la clienţii mei pentru a petrece săptămâni întregi scotocind după arhive financiare pe care e posibil să nu le mai am şi să nu mai ştiu unde sunt.

– Ei bine, caută-le, spuse Brian cu o voce serioasă, şi ea clătină din cap. În condiţiile acestea, nu vă pot reprezenta, spuse el simplu şi se ridică. Aveţi un caz bun, dar nu-mi voi pierde vremea tratând cu clienţi care nu vor să coopereze când vine vorba de principiile de

bază ale unui proces. Se întoarse spre Arnold cu flăcări în ochi. Nu mai conta pe mine. Nu sunt omul de care ai nevoie.

– Vrei să îmi dai o lecţie pentru că eşti bărbat, spuse Timmie arţăgoasă, iar Brian privi spre ea furios.

– Glumeşti, nu? Mă acuzi că sunt sexist pentru că mă aştept să mă ajuţi cu documentele necesare ca să-mi fac treaba. Ce eşti? Vreo feministă militantă? Atunci, angajează o femeie, dar şi ea îţi va cere acelaşi lucru ca şi mine. Asta e legea, nu un război între sexe.

Problemele lui Timmie legate de bărbaţi îşi arătaseră colţii, şi ea nu voia să cedeze.

– Bărbaţii trebuie să demonstreze întotdeauna că ei fac regulile şi că îţi pot spune ce să faci. Sau te păcălesc să o faci. Cum făcea tatăl ei, dar nu o spuse. Sau te mint, sau se culcă cu cea mai bună prietenă a ta.

Ascultând-o, i se făcu milă de ea – era evident că avea alte probleme în afară de procesul fratelui ei vitreg şi, deodată, observă că ochii ei verzi scânteietori nu erau doar furioşi, ci şi răniţi. Cu o voce scăzută, i se adresă din nou.

– Să-ţi spun ceva. Nu mă voi culca cu prietena ta cea mai bună. Nu te voi minţi, pentru că nu mint niciodată, oricât de mult s-ar putea să urăşti ceea ce spun. Şi când este vorba de lege, vei face ce trebuie să faci, sau măcar minimul, astfel încât să nu mă pui într-o ipostază proastă sau să mă trezesc exclus din barou. Când îţi dau o părere sau un sfat personal, poţi să te certi cu mine şi să faci ce vrei. Când e vorba de lege, jucăm după reguli. Cum ţi se pare?

Timmie îl privi îndelung în ochi fără să se teamă, apoi încuviinţă din cap.

– Bine. Pot accepta asta. El nu era sigur că putea, dar fusese de acord. Şi îi datora un favor lui Arnold, aşa că încercă să rămână, de dragul acestuia. Am terminat? spuse ea, ridicându-se. Trebuie să ajung la serviciu. Nu pot să-mi pierd toată ziua cu prostiile fratelui meu.

Brian vru să spună că nici el, dar nu suflă nici o vorbă când îşi strânseseră mâinile, după care ea ieşi din încăpere. Apoi Brian se întoarse spre Arnold.

– Dumnezeule! Cum m-ai băgat în chestia asta? Ar trebui să te taxez dublu pentru cazul ăsta, spuse el, iar Arnold zâmbi. Puţin a lipsit să nu o strâng de gât. Sper că surorile ei nu sunt la fel de rele.

– Timmie nu e „rea", spuse Arnold înţelegător, deşi nu-i plăcuseră nici lui întâlnirea şi comportamentul fetei. Are probleme din cauza tatălui ei. Nu le-a fost niciodată alături nici uneia din ele. Era un om foarte egoist, şi este încă furioasă din pricina asta. Cred că a avut câteva relaţii dificile, ştii tu, dezamăgiri romantice.

– Nu-i de mirare. Ce face, îi muşcă de gât sau le rupe capul? E o femeie al naibii de furioasă.

– Surorile ei sunt foarte drăguţe, cele două pe care le cunosc. Le-am văzut pe poate crescând. Iar mama lor e un înger. Nu vei avea nici o problemă cu ea. Nu ştiu cum e fata din Franţa, dar au cunoscut-o săptămâna trecută şi am auzit că întâlnirea a decurs foarte bine. Ar trebui să fie cumsecade. Doar Timmie îţi va da de furcă.

– Când eram avocat din oficiu debutant, am apărat un tip care a omorât treizeci şi unu de oameni, împuşcându-i dintr-o maşină. Era mult mai cumsecade decât ea. Femeia aia are nevoie de botniţă şi lesă.

– Se va calma, încercă Arnold să-l liniştească, dar nu era sigur de asta.

Brian plecă din biroul lui şi stabili o întrevedere cu Juliette săptămâna următoare. Voia să se întâlnească cu toate, ca să ştie cu cine are de-a face. Timmie nu fusese un început uşor, dar nu plănuia să îi suporte toanele sau să o lase să ţină frâiele. Nu era stilul lui şi se descurcase cu clienţi mai dificil decât ea.

Şi Timmie fusese la fel de tulburată de întâlnire, în timp ce se îndrepta spre serviciu în ziua aceea. Nu era obişnuită ca avocaţii să o ameninţe sau să îi dea dispoziţii. Brian McCarthy i se părea un şovin şi avea neşansa de a fi versiunea mult mai mare a fostului ei logodnic, care o înşelase. Sesizase imediat asemănarea, cu excepţia părului roşcat. Şi el jucase fotbal la Harvard, deşi fusese căpitanul echipei şi era mai tânăr. Era de-o seamă cu ea. Timmie citise pe internet că Brian avea treizeci şi nouă de ani şi era partener în firma la care lucra. Avea o reputaţie excelentă, dar era hotărâtă să nu facă nici un compromis pentru el sau pentru altcineva.

Îi spuse toate acestea mamei sale când o sună în legătură cu întâlnirea, în seara în care Véronique se întoarse acasă. Era miezul nopţii, despacheta şi se gândea la Aidan. Îi era îngrozitor de dor de el. Sunase când aterizase, aşa cum promisese, ceea ce nu făcu decât să îi amplifice sentimentul de dor.

Timmie nu o întrebă cum fusese zborul şi nici nu îi ură bun-venit acasă. Se lansă direct într-o diatribă legată de întâlnirea cu Brian McCarthy.

– Nu-mi place de el, spuse ea, furioasă din nou.

– De ce nu? întrebă Véronique, încercând să se concentreze la ce-i spunea, nu la Aidan, căci numai la el îi stătea mintea şi era obosită după zborul spre New York.

Fiica ei nu se gândise la asta.

– E colţos şi sexist, şi nu am de gând să îi permit să îmi dea ordine.

– A încercat? întrebă Véronique surprinsă.

Nu părea a fi genul de om pe care l-ar fi angajat Arnold, dar îşi dădea seama cât de supărată era Timmie. Simplul fapt că vorbea despre el o scotea din sărite.

– Trebuie să prezentăm toate declaraţiile noastre financiare pentru „expunerea faptelor". Nu am timp pentru asta, în procesul de rahat al lui Bertie, care urmăreşte să ne jecmănească.

– Mă aşteptam la asta, spuse Véronique calm. Trebuie să o facem toate.

– Tu nu munceşti, mamă. Eu da, spuse ea cu un ton aspru, care nu-i plăcu mamei ei.

– Cu toate astea, trebuie să te supui, Timmie, spuse Véronique ferm. De-asta te-ai certat cu avocatul?

– Nu mi-a plăcut nici tonul şi nici stilul lui. Arăta ca un băiat dintr-o frăţie îmbrăcat în costum.

La fel ca fostul ei logodnic.

– Arnold spune că este un avocat pledant excelent, insistă Véronique, părând obosită.

Chiar nu voia să se amestece în lupta lui Timmie cu avocatul doar pentru că ea credea că e sexy şi arată ca un tip dintr-o frăţie.

Aveau nevoie de un avocat pentru caz, iar Arnold îi spusese că era cel mai bun pentru treaba aceasta.

– Stai departe de el şi fă ce trebuie, o sfătui Véronique şi, după câteva minute de bombăneli, Timmie închise, fără îndoială prost dispusă.

Mamei sale i se părea că reacţiona exagerat; la fel stăteau lucrurile şi când Timmie i se plânse lui Juliette.

Întoarcerea acasă o deprimă pe Véronique. Era cinci dimineaţa în Londra, aşa că nu-l putea suna din nou pe Aidan. Acasă, în apartamentul ei din New York, se simţi deodată ca şi când timpul pe care îl petrecuse cu el era ireal. Poate că fusese doar o aventură sălbatică de vară, şi nimic altceva. Roma, Veneţia, Siena, Florenţa, Antibes, Berlin, Londra. Acoperiseră toată harta Europei, dar încotro aveau să o apuce de atunci înainte? Poate că el avusese dreptate la început, că vieţile lor nu se puteau combina. Aveau multe lucruri în comun, în afară de origini şi vârstă. Cât conta? Nu mai ştia.

Se duse la culcare, simţindu-se obosită şi descurajată, şi mai singură decât se simţise de o lună. Era ca şi când nu s-ar fi întâmplat nici unul din acele lucruri şi totul ar fi fost doar un vis. Iar telefonul furios al lui Timmie legat de avocat nu fusese câtuşi de puţin o urare caldă de bun-venit. Ca de obicei, Timmie uitase să o întrebe pe mama ei cum se simţea şi ce mai făcuse. Nu era de mirare că nu le spunea fiicelor sale nimic despre viaţa ei, se gândi Véronique adormind. De cele mai multe ori, relaţia ei cu fiicele sale era unilaterală, toată dragostea şi toate eforturile venind doar de la ea.

Capitolul 17

Véronique şi Arnold întocmiră actele pentru banii pe care îi oferea lui Juliette sub formă de avans din propria-i avere, în contul cotei de moştenire ce îi revenea. Le puse pe celelalte fete să semneze, astfel încât să nu poată pretinde mai târziu că se opuseseră sau că nu au ştiut. Şi, după ce primi banii de la mama sa, Juliette le plăti surorilor ei suma convenită. Aceeaşi sumă fu transferată într-un cont deschis pentru Sophie Marnier la Nisa, şi aceasta fu foarte încântată. Celelalte două fete erau la fel de mulţumite. Sophie scăpase de grija castelului şi era bucuroasă.

Juliette mai primi nişte bani în plus de la mama ei, de care avea nevoie pentru reparaţii şi aştepta să vândă magazinul de sendvişuri pentru a încheia ce mai era de făcut. Timmie îşi pusese banii alături de suma pe care plănuia să o cheltuiască pe un imobil în care urma să îşi deschidă propriul adăpost pentru oamenii străzii şi era în continuare în căutarea casei potrivite. Iar Joy puse suma lângă banii primiţi de la tatăl ei pentru a-şi dezvolta cariera de actriţă şi pentru a se întreţine între roluri.

Joy recunoscuse că se întâlnea cu Ron, noul ei manager, şi că era înnebunită după el. O ajuta în carieră, dar, mai mult decât atât, susţinea că era incredibil de drăguţ cu ea şi că se vedeau aproape în fiecare seară. Şi, pentru prima dată, ea şi bărbatul din viaţa ei se aflau în acelaşi oraş, nu pe continente separate, în turneu, ceea ce era un semn de bun augur, după părerea lui Véronique. La douăzeci şi şase de ani, avea prima relaţie serioasă, care părea să funcţioneze,

deşi era încă la început. Véronique spera să îl cunoască, dar Joy spunea că nu avea planuri să vină la New York. Unele lucruri nu se schimbaseră. Joy păstra încă distanţa şi era mai independentă decât celelalte două surori ale ei. Toată viaţa ei era în L.A., nu în New York. Dar părea a fi mai calmă decât de obicei, mai fericită şi mai relaxată.

Iar Juliette se întâlnea cu agenţi specializaţi în vânzări de restaurante pentru a încerca să vândă magazinul de sendvişuri. Avea câteva promisiuni, dar nimic sigur. Îl sunase pe Jean-Pierre Flarion de câteva ori pe Skype pentru a-i menţine interesul faţă de proiect, iar el îi spuse să nu se îngrijoreze. Avea să fie disponibil când ea era pregătită să continue. Era oficial şi politicos cu ea, şi foarte profesionist. Era nerăbdătoare să înceapă lucrările la castel. Tot ce avea de făcut acum era să-şi vândă afacerea.

Véronique organiză o întâlnire cu Brian McCarthy, Timmie şi Juliette pentru a discuta despre proces, iar Timmie se certă cu el din nou. Bertie cerea declaraţii, avocatul său făcând o solicitare oficială pentru a-i enerva, iar Timmie invoca în continuare lipsa timpului. Îşi căuta o clădire pentru adăpost. Lui Véronique nu-i venea să creadă cât de nepoliticoasă era cu el şi cât de încăpăţânată. Brian se înroşi şi rămase calm, dar Véronique îşi ceru scuze după plecarea lui Timmie. Între timp, ea ghicise care era problema. Avocatul semăna izbitor cu fostul logodnic al lui Timmie, care o înşelase, doar că era mai în vârstă, iar fiica sa nu putea face distincţie între cei doi în mintea ei. Era ostilă şi nu avea încredere în bărbaţi, oricum.

Véronique menţionă asemănarea dintre cei doi bărbaţi când stătu de vorbă cu Timmie la telefon, în seara aceea, după ce îi atrase atenţia că fusese foarte nepoliticoasă, iar fiica ei se înfurie şi pe ea.

– Nu fi ridicolă. Nega cu prea mare vehemenţă pentru a fi sinceră. Nu seamănă deloc. E o nebunie să spui asta.

– Ba da, insistă Véronique cu fermitate. Nu are rost să îngreunezi lucrurile. L-am angajat pentru a se ocupa de proces. Lasă-l să o facă. Nu trebuie să-ţi placă de el, lasă-l doar să-şi facă meseria.

Timmie se purtase ca o scorpie la întâlnire, iar Juliette îşi dăduse ochii peste cap spre mama lor. Când i se punea pata sau îi displăcea cineva, Timmie era insuportabilă. Dar până atunci, Brian nu cedase,

ceea ce lui Véronique i se păru un miracol, după cele văzute în ziua aceea. Însă era limpede că nu îi plăcea cazul.

Vorbea cu Aidan de câteva ori pe zi, iar el se simţea singur şi la fel de nefericit ca ea. După două săptămâni, avea senzaţia că se afla în New York de o sută de ani.

– Când te voi vedea? întrebă el trist.

În Londra fusese un val de caniculă, şi el şedea în chiloţi în studioul lui, neavând chef să fac nimic. Părea deprimat, ca şi ea. Se săturase de războaiele pentru avere şi de disputa lui Timmie cu avocatul. Se simţea copleşită de ceea ce făcea în New York.

– Nu ştiu, spuse Véronique mohorâtă.

– Nu mai sunt copii, pentru Dumnezeu! se plânse el. De ce nu poţi pleca pur şi simplu?

– Încerc să le ajut cu averea şi trebuie să stabilim când dăm declaraţiile. Timmie îl urăşte pe avocat şi i-a declarat război. Sunt nimicuri, dar rezultatul e un haos de proporţii dacă le pui cap la cap.

– Rezultatul e că nu suntem împreună, spuse el nefericit. Mi-e dor de tine.

Aidan era deznădăjduit, nerăbdător şi iritat de faptul că ea le dedica atât timp fiicelor ei, în condiţiile în care părea că ele o neglijau complet. Nedreptatea îl frapase încă de la început, iar ea nu părea să o sesizeze sau să fie deranjată. Era obişnuită cu inechităţile relaţiei pe care o avea cu ele.

– Şi mie mi-e dor de tine. Ar trebui să pot pleca la Paris în două săptămâni, promise ea. Dar ce avea să se întâmple după aceea? Nu putea vedea dincolo de următoarea călătorie. Cum era posibil să aibă vreodată mai mult de atât? El avea o carieră în Londra, ea avea obligaţii în New York, o altă viaţă în Paris şi trei fiice care îi ocupau tot timpul de douăzeci şi nouă de ani. Şi problema referitoare la cine trebuia să se integreze în viaţa celuilalt nu era încă clară în cazul ei şi al lui Aidan. Haide să luăm lucrurile pas cu pas, încercă ea să spună, în mod raţional.

Firea aspră a lui Aidan ieşea din nou la iveală. Încerca să-i menţină calmul şi să îl liniştească, în timp ce avea grijă de ceea ce trebuia să facă în New York.

Urmară încă două săptămâni de convorbiri juridice la telefon, de întâlniri cu Brian în legătură cu procesul şi de discuţii cu Arnold despre clarificarea situaţiei privind averea lui Paul, apoi luă o cină scurtă cu Juliette şi Timmie, la sfârşitul lui septembrie. Juliette era epuizată în urma încercărilor eşuate de a vinde magazinul de sendvişuri, iar Timmie viziona clădiri în tot timpul ei liber, dar nu găsise una potrivită până atunci. Juliette spuse că mergea la Cape Cod în weekend pentru a face o pauză. Timmie fusese invitată în Jersey la plajă pentru a sta cu cineva cu care lucra. Iar Véronique îşi dădu brusc seama că rămânea acolo degeaba. Fetele nu aveau timp să o vadă, aveau propriile lor vieţi, iar ea se afla în New York în caz că cineva avea nevoie de ea. Nu avea sens să facă asta, Aidan avea dreptate, nu mai erau copii. De-abia aştepta să îl sune pe Aidan când se trezea.

– Am terminat. Cel puţin pentru moment. Ce faci weekendul ăsta? Nu ştiu de ce stau aici. Haide să mergem în Paris. Ai timp?

– Dacă am timp? Te aştept de o lună. Mişca-ţi fundul aici. Când poţi veni?

Ea se gândi o clipă.

– Mâine. Mă voi organiza în timpul zilei şi voi lua un zbor la noapte. Ne întâlnim în Paris?

– Voi fi acolo! spuse el, extaziat.

Aidan începuse să se simtă ca şi când ea nu ar fi existat, cu atât mai puţin idila lor. Şi ea simţea la fel. Îşi dăduse seama în seara aceea, după ce vorbise cu fetele, că le acorda acestora atenţie în mare parte din obişnuinţă, fără a fi pe atât de necesară pe cât îi plăcea ei să creadă. Lor le plăcea să ştie că era în preajmă dacă aveau o problemă. Dar în restul timpului era în plus.

Şi era entuziasmată în timp ce se pregătea să plece a doua zi. Fetele nu o sunară şi încă nu le spusese că urma să plece. Le trimise un mesaj amândurora la sfârşitul zilei: „Merg la Paris pentru câteva săptămâni. Cu drag, mama". Erau obişnuite. Nu prea le păsa, plus că se ocupase de o mulţime de detalii juridice pentru ele de când se întorsese. Îi trimise mesaj lui Brian, dându-i numerele ei de telefon din Franţa, în caz că avea nevoie să o găsească în legătură cu procesul. Şi urcă în avion în seara aceea cu un zâmbet larg. De abia

aştepta să-l vadă pe Aidan. El ajungea cu o oră înaintea ei şi avea să o aştepte la aeroport, astfel încât să poată merge în oraş împreună. Era nerăbdătoare să îi arate apartamentul ei de pe Île St. Louis.

Era echivalentul perfect al studioului său, spre deosebire de apartamentul ei mare şi impozant din New York, de pe Fifth Avenue, care era mult mai intimidant, şi nu la fel de amuzant. Paris era locul în care se relaxa, şi era entuziasmată să o facă alături de el.

Avionul sosi la timp. Fu a doua persoană care coborî şi se grăbi spre vamă. Nu ceruse ajutorul companiei aeriene de data aceasta. Voia să fie singură cu el când se întâlneau. Stătuseră departe unul de celălalt aproape patru săptămâni, şi era ca şi când ar fi fost o eternitate.

Îl văzu în momentul în care ieşi pe uşă de la biroul vamal, la aeroportul Charles de Gaulle. Purta blugi şi o geacă neagră de piele şi o ridică în braţe imediat, sărutând-o. Nu se putură clinti câteva minute şi rămaseră acolo sărutându-se. În cele din urmă, ieşiră din terminal şi chemară un taxi. Ea îşi luase doar o valiză, căci avea o garderobă completă în Paris, iar Aidan nu avea decât un bagaj mic şi camera foto. Aştepta cu nerăbdare să facă fotografii în Paris, mai ales ei.

– Dumnezeule, e atât de bine să te văd! spuse el, zâmbindu-i. Începeam să cred că nu te mai întorci niciodată şi că ai fost doar o plăsmuire a minţii mele.

Părea uşurat.

-Şi eu.

Nici măcar nu-şi putea aminti ce făcuse în toate acele săptămâni, dar fusese ocupată, în mare măsură cu averea lui Paul. Iar procesul lui Bertie îi răpise mult timp, cu toate actele de care avea nevoie pentru expunerea situaţiei, de la ele toate, inclusiv de la ea.

Drumul până în oraş dură o jumătate de oră, iar taxiul se opri de-a lungul Senei, pe Quai de Béthune, în timp ce treceau Bateaux Mouches. Aidan ridică aparatul foto instantaneu şi făcu o poză, apoi o urmă într-o clădire veche. În timp ce urcau scările, Véronique explică faptul că treptele erau strâmbe, deoarece clădirea era foarte veche. Era o locaţie excelentă şi aşteptase ani în şir pentru a o găsi.

Intrară în apartamentul ei, unde podelele erau uşor în pantă, iar priveliştea era splendidă, tipic pariziană când priviră peste râu, spre malul stâng.

Îşi lăsară bagajele jos, iar el o cuprinse în braţe şi o strânse, mirosindu-i părul, lipindu-şi obrazul de al ei şi delectându-se cu frumuseţea ei.

– Ar fi nepoliticos să întreb atât de curând unde este dormitorul? întrebă el, zâmbind larg, iar ea râse.

Véronique îi arătă, zâmbind, cu o privire poznaşă, iar el o duse în dormitor şi o aşeză uşor pe pat, se lăsă lângă ea şi o sărută. Un moment mai târziu, hainele erau pe podea şi îşi împleteau trupurile, iar toată singurătatea şi grijile ultimelor câteva săptămâni se risipiră în timp ce făceau dragoste. Era revenirea acasă perfectă, şi trecu un lung răstimp până când se întinseră, relaxându-se în patul ei confortabil, iar el privi în jur prin încăpere. Era primitoare şi intimă, foarte feminină, cu mătasea aceea bleu, dar îi plăcea. Apoi îi făcu turul casei, arătându-i camera de zi, biroul, sufrageria, bucătăria şi cele două mici dormitoare de oaspeţi unde stăteau fetele când veneau la Paris. Aidan îşi dădu seama că ea îl îndrăgea; apartamentul era perfect pentru ea, şi se simţi şi el absolut în largul lui acolo.

Apoi stătură în cada veche, planificând ce urmau să facă. Voia să-i arate toate locurile ei preferate şi avea şi el câteva pe care dorea să i le împărtăşească. Ieşiră la o plimbare şi luară prânzul într-un restaurant în Place du Palais Bourbon, apoi merseră de-a lungul Senei o vreme şi, în cele din urmă, cumpărară vin şi brânză, salam şi pateu pentru seara aceea, pe care aveau să le mănânce în bucătăria ei, cu o baghetă proaspătă. Deodată, totul în apartamentul ei şi viaţa lor împreună era incredibil de romantic. Iar Sena era scăldată în luminile de pe Bateaux Mouches în timp ce alunecau pe râu în seara aceea, iar ei şedeau pe canapea şi luară cina, încheind prin a face dragoste din nou. Nu se putea desprinde de ea, iar ea stătea acolo întinsă, privindu-l, întrebându-se cum de fusese atât de norocoasă. Şi dormiră adânc în patul ei în noaptea aceea, ca şi când ar fi locuit întotdeauna împreună. Relaţia lor le dădea senzaţia că existase mereu.

A doua zi în Paris fu chiar mai bună. Merseră la Grand Palais pentru a vedea o expoziție, petrecură o vreme în Luvru, se plimbară prin Tuileries și stătură pe o bancă vorbind vreme îndelungată. Era ca toate orașele în care fuseseră în vara aceea, perfect pentru ei și pentru descoperirile pe care le făceau unul despre celălalt. În seara aceea luară cina la Le Voltaire, bistroul ei preferat din Paris. Mâncarea fu incredibilă și merseră acasă apoi, privind la Notre Dame care era luminată toată.

– La ce te gândești? o întrebă el, în timp ce mergeau mână în mână.

– La cât de fericită sunt cu tine. Ești atât de bun cu mine, Aidan.

Și ea era la fel de bună cu el, iar Aidan era îndeajuns de înțelept se știe acest lucru.

– Ți-am spus. E mâna destinului. Ne-a fost dat să ne întâlnim. Era scris să te întâlnesc la Roma și să te salvez de Ferrariul care gonea, condus de un rus nebun. De fapt, cred că sărutul de sub Podul Suspinelor a făcut totul, spuse el, zâmbindu-i.

Fusese cu siguranță o vară de neuitat și începuseră toamna împreună. Se întoarseră la apartamentul ei și stătură în birou o vreme, discutând, apoi se băgară în pat.

A doua zi dimineață, primi un telefon de la paznicul casei părinților ei de pe malul stâng. Aveau o problemă cu acoperișul, și omul voia ca ea să vină să vadă pentru a hotărî dacă ar trebui să-l refacă sau să îl repare și să mai aștepte încă un an. Ceva de genul acesta se întâmpla cam o dată pe an, și îi spuse lui Aidan la micul dejun, când beau cafea cu lapte și mâncau croasanți, că trebuia să meargă acolo.

– Încă mai ai locuința părinților tăi?

Părea surprins. Îi spusese, dar uitase, și i se părea ciudat, dat fiind că știa că tatăl ei murise cu treizeci de ani în urmă.

– Nu m-a lăsat niciodată inima să o vând. Am crescut acolo, iar eu și Paul am stat în casa aia după ce ne-am căsătorit. Am folosit-o când fetele erau mici. După divorț am renunțat la ea. Prea multe amintiri triste. Mă gândeam să stau acolo când veneam la Paris, cu câțiva ani în urmă, dar apoi am găsit acest apartament, și este mai ușor și mai amuzant. Și fetelor le place mai mult aici.

– Dar atunci de ce nu vinzi casa, dacă nu o foloseşte nimeni? Părea nedumerit.

Erau atâtea fantome în viaţa ei şi relicve ale unui trecut îndepărtat şi prea multe dintre acestea păreau dureroase pentru ea.

– E prea specială pentru a o vinde, răspunse ea cu simplitate. Mama a moştenit-o de la bunicul meu. I-a lăsat-o tatălui meu, urmând să fie a mea într-o bună zi. Şi cred că eu am păstrat-o pentru fetele mele. Presupun că ele o vor vinde. Pe mine nu mă lasă inima să o fac. Este o casă din secolul al XVII-lea, pe malul stâng. E mai veche decât castelul. Zâmbi cu amărăciune. Şi într-o stare mult mai bună. Sunt un proprietar mai bun decât Paul. Continua să cheltuiască o sumă considerabilă de bani în fiecare an pentru întreţinerea ei. Primise oferte de vânzare de câteva ori de-a lungul anilor, majoritatea de la arabi bogaţi şi o dată de la un american, dar nu dorea să o vândă şi se îndoia că avea să dorească vreodată. Vrei să o vezi? îl întrebă ea, când terminară micul dejun.

– Desigur.

Era curios. I se părea o amintire interesantă.

Merseră acolo după micul dejun. Era lângă Domul Invalizilor, mormântul lui Napoleon, pe strada Varenne. Trecură de Muzeul Rodin şi de Matignon şi continuară să meargă de-a lungul străzii. Ea scoase o cheie şi deschise una dintre uşile grele, păşind peste pragul înalt într-o curte elegantă. Casa era pătrată, cu câte o parte pe fiecare latură a pieţei. Exista o aripă pentru paznic, grajduri mari pentru trăsuri şi, în faţa lor, se dezvăluia o casă spectaculoasă, într-o stare absolut perfectă.

Aidan se opri să o privească când ea sună la uşa locuinţei paznicului, iar omul o salută cu căldură când apăru. I-l prezentă lui Aidan şi se îndreptară spre partea principală a casei, urcând cele câteva trepte de marmură albă care străluceau de curăţenie. Aidan se simţea ca şi când ar fi vizitat pe cineva, nu că făcea turul unei case goale. Iar ea simţea asta mereu. Amintirile legate de părinţii ei erau vii, chiar şi cele legate de Paul şi de fetele ei.

Îl luă pe Aidan de mână şi, de îndată ce Luc, paznicul, deschise uşa, îl conduse în holul de la intrare, cu duşumelele originale de lemn din secolul al XVII-lea, cu decoraţiuni extraordinare, lambriuri

sculptate și un candelabru imens, care era acoperit pentru a fi protejat. Totul era imaculat și într-o stare perfectă. Erau aplice de cristal și niște tavane enorm de înalte, care fuseseră pictate cu nori și îngeri. Îl conduse prin trei salonașe, ajungând într-o cameră de zi spațioasă, care dădea într-o grădină impecabil îngrijită, plină de flori și arbori toaletați. Exista o sufragerie oficială, unde părinții ei dăduseră dineuri grandioase, și chiar o sală de bal, ca la Versailles.

La etaj, îl purtă prin nenumărate dormitoare splendide, printre care și ale părinților ei, prin camerele lor elegante de toaletă și prin încăperea în care stătuse ea în copilărie. Era acolo o bibliotecă remarcabilă, încă plină de cărți, și toată mobila era acoperită cu grijă. Singurul lucru care lipsea de pe pereți erau picturile, pe care le vânduse cu multă vreme în urmă sau le luase la New York, majoritatea fiind cumpărate de bunicul ei. Existau, de asemenea, picturi murale din secolul al XVII-lea, încă intacte, iar câțiva pereți erau tapițați. Era de departe una dintre cele mai frumoase case din Paris.

Aidan nu rostise nici un cuvânt de când intrase, și, în timp ce stăteau în salonul privat al mamei sale, care dădea în grădina de dedesubt, îl privi și observă cât de uluit era.

– Este frumos, nu-i așa? Acum poți înțelege de ce nu vând casa. Pur și simplu nu pot.

Era încă profund atașată de ea și de tot ce reprezentase în viața ei – copilăria, părinții, căsătoria ei –, deși nu mai stătuse aici de ani de zile. Și, aflându-se aici, el își lămuri câteva lucruri care nu îi fuseseră clare până atunci.

– Este un muzeu, spuse Aidan pe un ton de confidență, în timp ce Luc aștepta discret la parter. Nici măcar nu-mi pot imagina cum a fost să locuiești aici în copilărie sau la maturitate.

În minte îi apăruse instantaneu căsuța dărăpănată în care crescuse. Contrastul scotea în evidență toate diferențele dintre ei, ca un trăsnet care îl izbea în moalele capului. Îl cuprinse amețeala, atât de copleșit era.

– E o casă foarte specială, spuse Véronique simplu.

Nu o spuse pentru a se lăuda, se referea la ea ca la un cămin. Iar lui îi spunea cine era ea. Rămăsese perplex. Era atât de modestă și de lipsită de fasoane, încât nu bănuise niciodată așa ceva. Și era la fel

de evident că își putea permite să o păstreze. Fiecare centimetru din casă era întreținut cu meticulozitate. Îl conduse la parter din nou și ieșiră în curte, iar Luc îi arătă acoperișul, îi explică problema, spunându-i că burlanele ruginiseră și țiglele de la mansardă se desprinseseră. Se temea să nu apară infiltrații în iarna care urma, lucru pe care îl evitaseră mereu până atunci. Dar recunoștea că ar fi o lucrare costisitoare să înlocuiască acoperișul, în loc să facă reparații minore. Îl ascultă, apoi încuviință din cap.

– Cred că ar trebui să faci întreaga lucrare acum, spuse ea cu fermitate.

Nu voia să pună casa în pericol.

– Mă gândeam că veți spune asta și sunt de acord, zise Luc, încuviințând din cap. Dar voiam să decideți. Sunt mulți bani, conchise el cu regret.

– La fel ar fi și dacă am repara casa.

Știa și asta, dar omul încerca să o ajute să își economisească banii ori de câte ori putea.

Apoi Véronique îl conduse pe Aidan în grădina plină de flori parfumate și cu straturile ei perfect aranjate. Era acolo un leagăn vechi, pe care îl folosiseră fetele ei. Și după ce aruncară o ultimă privire în jur, traversară curtea. Îi mulțumi lui Luc și, după câteva minute, plecară. Aidan părea a fi pe punctul de a leșina. Véronique se gândi că el se îndrăgostise de casă și era încântată. Stătea țintuit pe trotuarul de pe strada de Varenne, holbându-se la ea de parcă ar fi fost o străină.

– Cine ești? spuse el cu o expresie panicată.

– Ce vrei să spui?

Nu îi înțelegea întrebarea. Nu avea nici un sens pentru ea.

– Exact asta. Cine ești de ai crescut într-o asemenea casă și îți poți permite să o păstrezi pentru totdeauna? Știi unde am crescut eu, Véronique? Într-o colibă care ar fi trebuit dărâmată, cu un dormitor mic în care stăteau părinții mei și cu un pat pe podeaua din camera de zi în care dormeam eu. De multe ori nu aveam ce să mâncăm, pentru că tata bea banii de mâncare. Toată casa noastră era mai mică decât una dintre băile tale. Ce dracu' faci cu mine?

– Te iubesc! Sunt tristă că ai crescut în felul ăsta, spuse ea cu durere în ochi. Urăsc toate lucrurile rele care ți s-au întâmplat... Tatăl tău... Moartea mamei tale... Nu doar că ai fost sărac. Și mie mi s-au întâmplat lucruri triste. Nu are legătură cu casa. Mi-e dragă și am avut noroc să trăiesc aici, dar asta nu schimbă faptul că ne iubim, Aidan.

Părea sigură când afirmă asta.

– Nu am ce căuta în lumea ta, spuse el cu o expresie mohorâtă când începură să meargă pe stradă.

Părea cuprins de o suferință teribilă.

– Nu ești îndrăgostit de o lume, ești îndrăgostit de o femeie, și eu sunt îndrăgostită de tine. Nu îmi pasă de ce ai și ce nu ai.

– Nu vreau nimic de la tine. Înțelegi asta?

Se opri și strigă la ea fără ca măcar să-și dea seama că oamenii se uitau la ei.

– Știu, spuse ea încet.

– În tot acest timp am crezut că fostul tău soț a fost cel care avea bani și că fusese generos cu tine. Banii sunt ai tăi, nu-i așa? Totul a fost al tău... Casa asta... Castelul... Și el era bogat? Aidan era foarte încordat, și ea știa că nu putea face nimic pentru a-l calma. De ce nu mi-ai spus?

– Am crezut că ar fi nepoliticos să spun că am bani. Și, ca să îți răspund la întrebare, el nu avea nimic. Și nu mi-a păsat. De fapt, mai târziu a devenit clar că de asta s-a căsătorit cu mine. Nu a contat. L-am iubit, am avut trei copii. Nu mă definește faptul că am bani.

– O, da, te definește! strigă el la ea. Ai trăit toată viața așa, ai avut totul și nu știi cum o duc oamenii săraci.

– De ce mă pedepsești pentru asta? Sunt responsabilă pentru ceea ce am. Ofer bani pentru a ajuta oamenii. De ce este vina mea că familia mea a avut bani? De ce mă învinovățești?

– Ar fi trebuit să-mi spui, i se adresă el nervos în timp ce porniră din nou la drum. Nu va merge niciodată între noi. Cum ar putea? Iar fetele tale ar crede că umblu după banii tăi.

– Își vor da seama în cele din urmă că nu e așa. Și nu renunț la viitorul nostru pentru ele. Au viețile lor, iar eu am dreptul la a mea. Ești un om bun, Aidan. Te iubesc! Nu este corect să mă pedepsești

pentru că deţin casa aia sau pentru că mi-am petrecut copilăria acolo. Nu pot fi o persoană bună decât dacă am dormit pe duşumea şi am răbdat de foame? De ce? Crezi că eşti întruchiparea bunătăţii pentru că ai crescut în lipsuri şi că eu sunt o persoană rea pentru că familia mea a avut bani? Ce legătură are asta cu noi?

– Nu poţi înţelege nimic despre mine, spuse el furios.

– Atunci nu ar fi trebuit să mă împingi din calea Ferrariului, dacă nu meritam să fiu salvată şi nu ar fi trebuit să mă urmezi prin Veneţia. Avem dreptul să facem asta dacă vrem. Nu e vorba despre oameni bogaţi şi oameni săraci. E vorba despre doi oameni care se iubesc, şi nu mă interesează deloc dacă ai crescut bogat sau sărac; îmi pare rău doar că ai trăit experienţe dureroase şi nu-mi pasă ce ai acum.

– Bineînţeles că nu. Eşti bogată. De ce ţi-ar păsa? Eşti tot ce am urât toată viaţa mea.

– Şi dacă te înşeli? Dacă există oameni săraci răi şi oameni bogaţi buni? Nu-i aşa că ar fi o surpriză? El nu răspunse, grăbind pasul, iar ea îl urmă.

Ajunseră acasă la ea înainte ca el să mai rostească vreun cuvânt. Stătea în faţa clădirii şi o privea nefericit.

– Vrei să plec? spuse el.

– Bineînţeles că nu. Nu eu sunt cea care are o problemă. Tu ai. Pentru Dumnezeu, Aidan, maturizează-te! Bun, am bani. Şi ce dacă? Şi dacă nu mă poţi iubi în ciuda acestui fapt, du-te dracului.

El o privi uimit, apoi izbucni în râs.

– Nu pot să cred că mi-ai spus asta. O, Dumnezeule! Ai făcut-o! Mi-ai spus să mă duc dracului.

Nu se putea opri din râs.

– Îmi pare rău, dar ai meritat-o.

Părea stânjenită.

– Poate că da. Dar trebuie să recunoşti, este un şoc al naibii de mare să mă îndrăgosc de o femeie şi să cred că e un pic bogată, pentru ca apoi să aflu că ai o asemenea casă, că i-ai dat soţului tău un castel şi Dumnezeu ştie ce mai ai şi că ai putea cumpăra tot Parisul, dacă ai vrea.

– Nu tocmai.

– Ei bine, nu eram pregătit pentru asta. Și ești al naibii de discretă, dacă nu mi-am dat seama deloc. În afară de hotelurile în care stai, dar la fel fac o mulțime de oameni care au mai puțini bani decât tine, bănuiesc.

– Așa și trebuie să fii. Discret. Vrei să mă port ca Nikolai, să port aur și un ceas cu diamante și să am un iaht de 160 de metri?

– Doamne ferește! Și de ce ești atât de exigentă cu fiicele tale și le obligi să își câștige traiul ca și când nu ați avea nici un ban?

– Pentru că nu vreau să fie leneșe sau răsfățate. Ce vor primi mai târziu este altceva. Pentru moment, vreau să aibă slujbe, să muncească din greu și să trăiască din ceea ce câștigă.

– Ele știu despre toate astea?

Făcu un gest vag cu mâna către casa aflată de cealaltă parte a râului.

– Bineînțeles.

– Și că sunt banii tăi, și nu ai tatălui lor?

Ea încuviință din cap.

– Eu nu fac caz de asta, dar și-au dat seama cum stau lucrurile cu multă vreme în urmă. El era foarte răsfățat.

Aidan clătină din cap în timp ce urcară pe scările strâmbe și se prăbuși pe canapeaua din micul ei salon. Deși era confortabil și fermecător, era departe de casa pe care tocmai o văzuse. Era evident discretă cu privire la averea ei și nu voia să fie ostentativă, chiar dacă trăia bine.

– Trebuie să mă gândesc la asta, spuse el, încercând să se calmeze. Nu am crezut niciodată că voi avea o relație cu cineva ca tine. Nu am mai avut problema asta până acum. Cu siguranță demontează toate teoriile pe care le-am avut în toți acești ani. Ea încuviință din cap auzindu-l, și el se duse în bucătărie după o sticlă de vin și își turnă un pahar. Mi-ai pus nervii la încercare, se plânse el.

– Nici tu nu ai fost mai blând, replică ea, privindu-l, cu toată dragostea pe care o simțea pentru el. Te iubesc, Aidan! Cu bani sau fără bani, la bine și la rău. Nu îmi pasă ce avem fiecare.

– Evident. Eu sunt cel care trebuie să spună asta. Trebuie să mă gândesc. Te voi anunța ce simt, spuse el.

Apoi se aplecă şi o sărută apăsat pe gură şi, pe nesimţite, ajunseră în pat, făcând dragoste mai pasional decât o făcuseră vreodată până atunci, cu frenezie şi cu disperare deopotrivă; rămaseră amândoi fără suflare când terminară, iar ea îl privi cu un surâs.

– Uau... eşti mai bun la pat acum, că ştii cât de bogată sunt, îl tachină ea, iar el zâmbi larg.

– O, du-te naibii! spuse el şi o sărută din nou.

Capitolul 18

Véronique şi Aidan petrecură două săptămâni împreună în Paris şi, după şocul trăit în timpul descoperirilor lui legate de averea ei, se calmă treptat. Îi luă câteva zile, dar începu să abordeze lucrurile cu umor în privinţa aceasta, ceea ce, credea ea, era un semn bun. Fusese o descoperire uluitoare pentru el, dar adevărul era că nu schimba nimic între ei, aşa cum îi explicase Véronique.

Fură devastaţi când se despărţiră la plecarea din Paris, dar avocatul lui Bertie voia să îi ia declaraţia, avea câteva lucruri de făcut şi trebuia să se întoarcă la New York. Promise să se întoarcă în câteva săptămâni. Părea o eternitate pentru amândoi. Timpul petrecut împreună fusese idilic. Făcuseră plimbări lungi în Bois de Boulogne şi Bagatelle, merseseră la expoziţii pe care voiau să le vadă, scotociseră prin sălile de licitaţie de la Hôtel Drouot pe care ea i-l prezentă, iar el îl îndrăgi. Pregăteau cina, mergeau la restaurante, vorbeau ore în şir sau făceau dragoste şi trăgeau câte un pui de somn. Ba chiar el îi citi poezie într-o seară, după ce găsi, la un stand de cărţi de-a lungul Senei, o carte pe care o îndrăgise dintotdeauna. Toate lucrurile pe care le făcuseră împreună fuseseră perfecte, în ciuda diferenţei de vârstă şi a originii fiecăruia. Pur şi simplu nu conta.

Plecară de pe Charles de Gaulle în acelaşi timp, iar el o conduse la poartă, o sărută şi îi făcu cu mâna în timp ce ea înainta spre avion. Aidan se simţi ca şi când şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten când ea plecă. Şi o sună pe mobil înainte ca avionul să decoleze.

Nu voia decât să se întoarcă în curând, iar Véronique promise că aşa avea să facă.

Aidan avea de lucru în Londra, de pregătit o altă expoziţie la galerie. Iar ea fu ocupată din momentul în care ajunse în New York.

A doua zi după ce se întoarse, o sună Juliette. Vânduse magazinul de sendvişuri şi era în al nouălea cer. Acum putea pleca în Franţa. Era hotărâtă să plece într-o săptămână. În cele din urmă, îi luă două săptămâni. Joy şi Ron dădură curs unei întâlniri stabilite de el cu o companie de cosmetice care voia ca Joy să fie reprezentanta lor, într-o campanie publicitară, timp de un an. Era o treabă importantă, şi amândoi erau entuziasmaţi. Părea a fi ceva sigur, şi, dacă obţinea contractul, avea să fie plătită extraordinar de bine. Şi avea să atragă atenţia tuturor, ceea ce avea să conteze în dezvoltarea carierei sale.

Joy sosi cu o seară înainte de plecarea lui Juliette în Franţa. Era o ocazie rară ca cele trei surori să ia cina împreună, şi o invitară pe Véronique să li se alăture. Iar Ron fusese de acord oarecum agitat să bea un pahar cu Véronique, întâlnindu-se cu ea înainte de cina fetelor. Ron veni la apartament cu Joy, iar ochii aproape că îi ieşiră din orbite când văzu tablourile mamei sale.

– Dumnezeule, sunt autentice? şopti el înainte ca Véronique să intre, iar Joy încuviinţă din cap, zâmbind larg.

– Cele mai multe au fost ale străbunicului meu, îi şopti ea la rândul ei. Era negustor de artă.

Ron nici măcar nu voia să se gândească la averea pe care o reprezentau doar picturile acelea, când Véronique intră în încăpere în pantaloni de stofă şi un pulover simplu, semănând izbitor cu Joy. Îi zâmbi tânărului înalt şi chipeş care stătea alături de fiica ei. El o privi plin de adoraţie pe Joy, apoi aruncă o privire neliniştită spre mama fetei. Deodată, se simţi ca un puşti stângaci în încăperea elegantă când o întâlni pe Véronique.

– Sunt foarte încântată să te cunosc, spuse Véronique cu căldură şi îi oferi o băutură. Tânărul ar fi vrut o vodcă cu gheaţă, dar nu credea că era cazul. Ezită. Ce spui de şampanie?

Îl rugă să deschidă o sticlă de Cristal în bucătărie. Ea turnă câte un pahar pentru fiecare şi se întoarseră în camera de zi pentru a se aşeza. Îşi exprimă aprecierea pentru ajutorul preţios oferit lui Joy

în carieră, iar fata păru tulburată – mama ei făcea tot posibilul pentru ca Ron să se simtă în largul lui; tânărul se relaxă treptat. Își dădea seama că era o femeie drăguță, care îi dorea tot binele fiicei sale. Véronique recunoscu că fusese nefericită în privința carierei de actriță a lui Joy, timp de câțiva ani, dar afirmă că în cele din urmă își schimbase părerea și era impresionată de ceea ce reușise să facă el pentru a o ajuta.

– Iar ăsta e doar începutul, spuse el, zâmbind spre Joy. Va fi un mare star într-o zi. Mi-ar plăcea teribil să o văd obținând un rol în care să își poate folosi și talentul muzical. Iar această campanie publicitară îi va aduce o mare expunere. Întreaga țară îi va vedea chipul timp de un an.

Lui Véronique îi plăcu să audă că el îi aprecia și talentul muzical și fu de acord că Joy era înzestrată cu o voce fabuloasă.

Stătură de vorbă o oră și terminară sticla de șampanie. Ron băuse trei pahare, se îndrăgostise de Véronique până să plece la cină și o sărută pe amândoi obrajii când le lăsă în stradă. Iar Véronique îi ură noroc la întâlnirea de a doua zi. El le făcu cu mâna când taxiul lor se îndepărtă. Véronique se întoarse spre Joy cu un zâmbet larg.

– Îl ador. Este deștept, cinstit, ideile lui pentru tine sunt grozave și e nebun după tine.

Era extrem de mulțumită. Joy se uită radioasă la ea.

– Este un om foarte bun, mamă, spuse ea cu vocea sugrumată de emoție când Véronique o îmbrățișă.

– Și tu ești la fel. Sunt foarte mândră de tine, spuse Véronique, din suflet.

– Mulțumesc, spuse Joy cu lacrimi în ochi și își ținu mama de mână tot drumul până la restaurantul din centru.

Era un rar prilej de apropiere între ele, iar Véronique spera să fie primul dintr-un lung șir de astfel de momente.

Juliette și Timmie se întâlneau cu ele la Balthazar, în SoHo, pentru a sărbători plecarea lui Juliette. Aceasta era entuziasmată când sosi la cină. Vorbise cu Jean-Pierre Flarion de vreo șase ori, pentru a-l înștiința că sosea, și voia să decidă ce parte a proiectului să abordeze mai întâi. Plănuia să le vadă pe Elisabeth și pe Sophie, într-un weekend în care Sophie se întorcea acasă din Grenoble.

Iar Timmie credea că era posibil să fi găsit o casă pentru adăpost şi era fericită în această privinţă. Joy şi Véronique păreau să tăinuiască un secret. După ce comandară, Véronique spuse că tocmai îl cunoscuse pe Ron şi îl îndrăgise. Timmie îl cunoscuse cu o seară înainte şi îi plăcuse şi ei.

– E o partidă, confirmă Véronique, iar Joy fu de acord. Toate aveţi proiecte în derulare, continuă Véronique admirativ. Cred că mă voi apuca de pictură, adăugă ea, spre surprinderea lui Timmie.

– De ce? N-ai mai pictat de ani de zile. De ce acum?

Se purta de parcă Véronique ar fi spus că avea să devină dansatoare din buric într-o piaţă marocană.

– De ce nu? Am o grămadă de timp şi am văzut atât de multe lucrări de artă în Italia în vara asta, care m-au inspirat.

Era entuziasmată, spre deosebire de ele.

– Pare o prostie să începi o carieră la vârsta ta, continuă Timmie. Nu ai nevoie, şi dacă te apuci să faci portrete, vei fi ocupată, iar oamenii îţi vor spune ce să faci.

– Aşa este. Dar cred că mi-ar plăcea. O privire fără să înţeleagă. Fetele erau extrem de încântate de ceea ce făceau, acelaşi lucru simţea şi Véronique pentru ele, dar ideea că şi ea voia să fie cu adevărat pasionată de ceva li se părea stupidă. Ce credeţi c-ar trebui să fac?

– Să călătoreşti puţin, să te relaxezi, să te vezi cu prietenii, răspunse Timmie, iar Joy achesă la această sugestie. Lui Véronique i se părea incredibil de plictisitoare viaţa pe care i-o prefigura Timmie la cei doar cincizeci şi doi de ani pe care îi avea. Să fii aici pentru noi când avem nevoie de tine, adăugă ea.

Era just, şi niciodată nu o exprimaseră cu atâta sinceritate, şi anume că nu ar trebui să facă nimic altceva decât să aştepte să afle dacă aveau nevoie de ea. O mamă veşnic la datorie, neavând nimic altceva de făcut.

– Nu aveţi nevoie de mine prea des, le atrase ea atenţia. Şi simt nevoia să fac mai mult de atât. Încerc să mă decid de câţiva ani ce să fac, acum, că aţi crescut, iar prin testament, chiar şi tata a transmis gândul că ar trebui să mă reapuc de pictură. De fapt, Nikolai m-a rugat să-i fac portretul când se întoarce în New York.

– Ai grijă cu el, o avertiză Joy, râzând. Părea că îți făcea ochi dulci când am fost pe iaht.

– Nu cred, spuse Véronique zâmbind. Dar ar fi amuzant să-l pictez. Are un chip foarte expresiv.

– Și un iaht foarte *impresionant*, adăugă Joy.

Vorbiseră săptămâni în șir despre asta după întâlnire.

- Slavă Cerului că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, mamă! interveni Juliette cu blândețe. Nu trebuie să te căsătorești din nou și nici măcar să mai ieși cu cineva. Ești complet independentă.

Nu o spusese cu răutate, dar lui Véronique i se părură deprimante cuvintele lui Juliette.

– Nu aș ieși cu cineva și nu m-aș căsători pentru că aș avea „nevoie" să o fac din rațiuni financiare. Aș ieși cu cineva sau aș avea o relație cu persoana respectivă pentru că o iubesc.

Fiicele sale părură deodată neliniștite de spusele ei.

– Ei bine, nu ai nevoie, conchise Timmie, alungând ideea, dar Véronique decise să continue discuția.

– Dar dacă aș vrea asta? Dacă m-aș îndrăgosti de cineva, spuse Véronique, și toate trei o priviră țintă din nou.

– Cum ar fi Nikolai?

Joy era șocată.

– Nu, nu Nikolai. Cineva. Oricine. Ce părere ați avea?

– Am crede că ești nebună, spuse Timmie imediat. De ce te-ai lega la cap la vârsta ta? În plus, nu există tipi cumsecade pentru femei de vârsta ta. Toți sunt căsătoriți. Reușise să-i năruie toate speranțele într-o clipă. Nu sunt tipi cumsecade nici pentru femei de vârsta mea, ce să mai vorbim de cele ca tine. O duci mai bine așa, mamă, și ne ai pe noi.

Totala lipsă de sensibilitate a cuvintelor ei o lăsă pe Véronique cu gura căscată, dar era în același timp și o revelație.

– Vă am pe voi, dar toate aveți o viață plină, cum e și firesc. Cât de des vorbim? Nu foarte des. O dată pe săptămână? O dată la zece zile? Toate aveți parteneri – eu de ce nu aș avea?

Voiau ca ea să fie disponibilă pentru ele când aveau nevoie de ea, dar să nu le deranjeze în restul timpului. Și nu le păsa deloc că era singură. De fapt, le convenea mai mult.

O privire ca şi când şi-ar fi pierdut minţile pentru o clipă, iar Joy schimbă subiectul şi vorbiră despre Ron şi despre întâlnirea ei pentru campania publicitară de a doua zi. Juliette visa la castel, iar Timmie vorbea despre centrul ei pentru oameni fără adăpost. În schimb, ideea ca Véronique să aibă o viaţă, un proiect, să se reapuce de pictură sau să îşi dea întâlnire cu un bărbat le era complet indiferentă şi părea absurdă. Trebuia să rămână legată, să le aştepte tot restul vieţii. Asta o făcu să-şi dea seama că pentru ele nu era un om în carne şi oase, era un obiect. Şi încă unul la dispoziţia lor. Un birou de servicii. Se gândea încă la asta, acasă, în seara aceea, după cină. O întristase să le audă punctul de vedere. Fericirea şi bunăstarea ei nu le interesa absolut deloc. Şi îi povesti lui Aidan despre conversaţia lor când el sună.

– Copiii sunt foarte nerecunoscători, spuse el. De aceea nu am vrut niciodată să am. Sunt sigur că nici măcar nu le trece prin cap că îţi doreşti pe cineva în viaţă, că nu vrei să fii singură pentru totdeauna şi că ai putea fi fericită cu un bărbat.

– Se poartă de parcă aş avea o sută de ani, spuse ea, rănită de lipsa de sensibilitate şi de egoismul de care dăduseră dovadă fiicele sale.

Îşi făcea griji în permanenţă pentru fericirea lor, şi ele nu se gândeau nici o clipă la a ei.

– Nu, spuse Aidan înţelept, ele cred că eşti mama lor, o persoană fără vârstă, veşnică, un supraom, care nu are propriile nevoi. Cred că pot apela la tine ori de câte ori au nevoie pentru a le consola sau a curăţa după ele, apoi te lasă deoparte după ce au terminat cu tine, ca şi când ai fi un aspirator, spuse el, iar ea râse imaginându-şi aparatul de uz casnic.

– Exact aşa, fu ea de acord. Am avut un sentiment îngrozitor când le-am ascultat. Nu le pasă deloc de mine. Nu le trece niciodată prin cap cum mă simt. Cred că sunt o maşină. Nici măcar nu vor să pictez, consideră că este inutil. De ce m-aş deranja?

– Ei bine, eu vreau să pictezi. Cred că ar trebui să te reapuci de portrete.

– M-am tot gândit la asta, spuse ea, dar nu pomeni de Nikolai.

Habar n-avea dacă rusul avea să sune pentru a începe proiectul.

– Când te întorci? întrebă el cu o voce rugătoare.

– Nu știu încă. Eu și Timmie trebuie să dăm declarațiile pentru proces. Juliette dăduse declarația cu câteva zile în urmă, înainte de a pleca în Franța, iar ea spuse că fusese nesemnificativ, iar întrebările erau plicticoase. Joy urma să dea declarația în L.A., la solicitarea lui Brian. După ce terminăm cu declarațiile, îmi voi da seama când mă întorc.

– Curând, te rog, spuse el cu tristețe în glas.

Nu mai pomenise de sentimentele lui de neliniște legate de averea ei din săptămâna premergătoare plecării ei din Paris. Véronique spera să le fi alungat sau să se fi obișnuit în timp cu ideea.

După ce închiseră, se gândi la fiicele ei și la ceea ce spuseseră. Nu vedea cum ar fi putut măcar pomeni de Aidan, de vreme ce ele considerau că e atât de deplasat să se întâlnească cu bărbați și că ar trebui să rămână singură pentru tot restul vieții. Ce trebuia să facă?... *O, și apropo... Am un iubit cu unsprezece ani mai tânăr decât mine și nu ne mai dăm jos din pat...* Nici măcar nu își putea imagina cum ar fi să li-l prezinte, acum, că le auzise părerea. Și ura să păstreze secretul asupra lui. Dar fiicele ei afirmaseră răspicat că nu erau interesate de viața ei și nici măcar nu credeau că avea nevoie de o viață, de o activitate sau de un bărbat. Doar să călătorească, să se vadă cu prietenii și să se ocupe de ele. Știa că o iubeau, dar niciodată nu se gândeau la ceea ce ar fi bun pentru ea, ci doar pentru ele. Din punctul acesta de vedere, semănau cu tatăl lor, care nu se gândise decât la propriile dorințe toată viața lui. Relația cu ele era unilaterală, exact ceea ce nu voia, dar așa stăteau lucrurile. Și ar fi fost absolut îngrozite dacă ar fi știut că era îndrăgostită de Aidan. O întristă gândul că nu o cunoșteau deloc și nici nu doreau să o cunoască. Lor le plăcea să o știe singură, fiind astfel mai accesibilă pentru ele. Asta o făcea să fie și mai recunoscătoare că îl avea pe Aidan. Ar fi fost nefericită fără el dacă nu ar fi avut altceva în afară de copii. Aidan spunea că asta era în firea tuturor copiilor, dar nu era atât de sigură.

Declarația lui Véronique în procesul intentat de Bertie fu lipsită de interes, deși durase foarte mult timp. Cinci ore, cu o scurtă pauză la prânz. Avu loc în biroul lui Brian McCarthy, în sala de conferințe. Arnold se afla acolo pentru a-i oferi susținere morală, de care nu

avea nevoie, şi fu impresionată de Brian, fiind de părere că era un avocat foarte bun. Acesta obiectă în momentele potrivite şi o instruise cu grijă înainte cu privire la ce să nu răspundă şi cum să nu cadă în capcana trucurilor avocatului lui Bertie. Era bine pregătită. Îi fură adresate o mulţime de întrebări financiare, şi, după cum îi spusese lui Aidan mai târziu, fusese plictisitor.

După cum ar fi trebuit să fie şi în cazul lui Timmie. Brian o instrui cu privire la ceea ce să nu declare şi la ce să fie atentă, dar Timmie sosise cu o atitudine nesuferită din pricina faptului că se afla acolo şi că era total inoportun în ceea ce o priveşte. Era ocupată la serviciu şi trebuise să anuleze o întâlnire cu agentul imobiliar pentru a revedea casa care îi plăcea şi pentru a putea face o ofertă. Îl rugase pe Brian să schimbe ziua declaraţiei, şi, cum acesta nu reuşise, era furioasă pe el. Se ceartă cu el în legătură cu întrebările pe care el îi spusese să le evite.

Avocatul lui Bertie fu mult mai dur cu ea decât fusese cu Véronique şi nici pe departe la fel de politicos. Iar Bertie o sfredeli, furios, cu privirea pe toată durata întâlnirii. După o oră, Timmie fierbea de mânie, în timp ce avocatul lui Bertie o îmboldea neîncetat. I se plânse lui Brian că nu obiecta îndeajuns de repede. La finalul declaraţiei, Brian era livid de mânie, Timmie era înfuriată, iar avocatul lui Bertie părea încântat. De îndată ce plecară, Timmie îi reproşă lui Brian ceea ce, în opinia ei, nu făcuse, ceea ce ar fi trebuit să facă, concluzionând că întreaga declaraţie fusese o pierdere de timp. Iar el fu atât de furios, că ieşi din încăpere fără să spună un cuvânt, iar ea făcu acelaşi lucru după aceea.

Se întoarse la birou, arătând de parcă avea de gând să omoare pe cineva, când o sună el. Nu îi venea să creadă că avea tupeul să o sune după treaba de două parale pe care o făcuse.

– Vreau să încheiem o înţelegere, spuse el când îi răspunse la telefonul din birou.

Îi recunoscu vocea imediat şi fu tentată să închidă. Arnold o sunase deja, rugând-o să se tempereze înainte ca Brian să-şi dea demisia. Aveau nevoie de el pentru caz, era cel mai bun din oraş. Nu putea face doar ce o tăia capul. Iar acum o suna Brian în persoană.

– Ce înţelege? spuse ea nepăsătoare.

– Nu ştiu ce problemă ai cu mine, dacă nu mă placi personal, dacă te răzbuni pe mine pentru că fratele tău vitreg e un dobitoc sau pur şi simplu urăşti bărbaţii. Sau poate că ai nişte probleme cu tatăl tău. Dacă aşa stau lucrurile, îmi pare foarte rău. Dar fie rezolvăm problema, fie eu, unul, am terminat. Aş vrea să ştiu dacă putem lua cina ca nişte adulţi civilizaţi, să vedem dacă ajungem la vreo înţelegere paşnică. Şi, dacă mă urăşti la fel de mult după cină, îmi dau demisia. Nu pot să fac dreptate familiei tale în felul în care se desfăşoară lucrurile în momentul de faţă. Nu merită să-mi bat capul, şi nici tu. Aşa că, ce zici? Luăm cina? La restaurantul pe care-l alegi tu. Ce părere ai de Twenty-one?

Era unul dintre cele mai bune restaurante din oraş şi unul dintre preferatele ei.

– De ce-ţi pasă dacă te plac sau nu? se răsti ea la telefon, uimită de oferta lui.

De fapt, îi plăcuse să-l urască. Experienţa aceasta îi oferise prilejul de a-şi da frâu liber furiei.

– Sunt un tip de treabă. Nu merit aşa ceva. Şi nu am nevoie de caz. L-am acceptat pentru a-i face o favoare lui Arnold. Dar este un chin, şi nimeni nu se va alege cu cine ştie ce sumă de bani, iar fratele tău vitreg este un ticălos. Ştim cu toţii asta. Din punctul meu de vedere, m-am achitat deja de favorul pe care i-l datorez lui Arnold. Deja a fost o pacoste mai mare decât îmi trebuie. Dar îmi pare rău că nemernicul ăla te atacă prin intermediul avocatului ăluia de joasă speţă. Mi-ar plăcea să te ajut, dar doar dacă facem o echipă. Nu facem echipă, nu avem nici un caz, şi eu am ieşit din cărţi.

Fusese foarte direct cu ea şi, fără să vrea, era impresionată.

– Îmi pare rău. Cred că m-a luat valul astăzi. Doar că e o mare pierdere de timp şi mi-a stricat toată ziua. Clienţii mei au nevoie de mine şi am mai avut şi alte lucruri de făcut.

Avea o clientă care tocmai fusese internată într-un spital de boli nervoase după o tentativă de suicid, iar Timmie voia să o viziteze.

– La fel şi eu. Aşa sunt declaraţiile, o pierdere de timp pentru toată lumea. Declaraţia mamei tale a fost chiar mai lungă decât a ta.

– Nu are nimic altceva de făcut, spuse ea, indiferentă, ceea ce lui nu i se păru frumos. Timmie era o femeie foarte dură şi părea furioasă pe toată lumea.

– Atunci rămâne să ne vedem la cină?

Era o ofertă decentă, şi nu îşi putea închipui de ce Brian ar vrea să ia cina cu ea după tot ceea ce spusese. Ezită, apoi nu găsi nici un motiv pentru a nu ar merge.

– Bine. La Twenty-one. La ce oră?

Nu se obosi să-i mulţumească.

– Ce zici de mâine-seară?

Era liberă.

– În regulă.

– Şi îmi dau demisia la finalul cinei, dacă doreşti. E decizia ta.

– Eşti foarte curajos, spuse ea, părând oarecum mai blândă.

– Sunt un bărbat curajos. Am trecut prin situaţii mai dificile. Nu mă tem să fiu concediat. Chiar şi după ce primesc cecul, spuse el râzând.

– Uite cum facem, dacă te voi urî şi după aceea, voi plăti eu cina, se oferi ea.

– Nu asta e înţelegerea, îi reaminti el. Eu plătesc cina, iar tu îmi spui dacă vrei să îmi dau demisia. Floare la ureche.

– Nu te urăsc, spuse ea stânjenită. Doar că mă enervez. Urăsc să pierd vremea. Şi îl urăsc pe Bertie.

– El o merită. Eu, nu. Oricum ar fi, amândoi avem de câştigat şi putem fi prieteni. Dacă mă păstrezi, suntem o echipă. Dacă vrei să-mi dau demisia, nu ne mai irosim energia războindu-ne şi putem fi prieteni. Nu-mi pasă dacă sunt concediat. Este o înţelegere bună. Şi, de asemenea, o sugestie foarte creativă. Era impresionată. Vrei să trec te iau? Unde locuieşti?

– În centru. Voi lua un taxi.

Brian nu îi spuse că şi el locuia în centru, în Tribeca. Părea hotărâtă să ajungă acolo pe cont propriu.

Timmie nu pomeni nimănui de invitaţia lui. Şi, a doua seară, merse la Twenty-one, la ora şapte şi jumătate, după cum conveniseră. Brian o aştepta la bar, bând un cocktail cu vodcă, care arăta bine, aşa că îşi comandă şi ea unul. Avusese o zi lungă. Îşi vizitase clienta la

spitalul de psihiatrie și aflase, în dimineața aceea, că unul dintre clienții ei preferați se sinucisese cu o noapte în urmă. Îl adunaseră de pe străzi de vreo zece ori și întotdeauna se întorcea pe străzi. De data asta îi găsiseră o locuință bună, dar îi lipsea viața de pe stradă atât de mult încât se spânzurase. Avea de-a face cu astfel de tragedii tot timpul. Dar bărbatul care murise chiar îi plăcuse. Se gândise să anuleze cina, dar se hotărâse totuși să dea curs invitației. Cocktailul o ajută puțin.

– Zi grea? întrebă Brian.

Se vedea în ochii ei.

– Foarte.

Ea îi zâmbi și hotărî că avea să îi povestească atunci când aveau să se așeze la cină.

– Nu știu cum faci ceea ce faci. Și slujba mea este destul de dificilă. Mama e psihiatru – se ocupă de adolescenți cu tendințe suicidare. Asta m-ar omorî. Și e o persoană foarte tonică.

– Cum s-a apucat de asta?

– A avut o soră geamănă care s-a sinucis când avea cincisprezece ani. Ăsta e felul ei de a oferi. Dar tu? De ce oameni fără adăpost?

– După universitate, am făcut un stadiu de stagiatură la un adăpost pentru oamenii străzii și m-a prins.

– Unde ai studiat? întrebă el, curios în privința ei, încercând încă să afle de ce era o persoană atât de furioasă.

Între timp se îndreptară spre masă și se așezară.

– Am făcut facultatea la Princeton și un masterat în asistență socială la Columbia. Știu că tu ai studiat la Harvard, spuse ea admirativ, începând să se relaxeze puțin. Era evident un tip inteligent.

– Dumnezeu știe cum. Am avut note proaste până am ajuns la facultatea de drept, apoi m-am descurcat. Nu am vrut decât să fac sport. Frecventarea școlii a fost prețul pe care a trebuit să îl plătesc pentru a juca fotbal. Ani întregi mi-a luat să-mi dau seama că în viață mai sunt și alte lucruri, cum ar fi fetele și slujbele în care nu muncești până la epuizare și în care îți poți folosi creierul, cum ar fi, poate, dreptul. Întotdeauna am fost atletic, mărturisi el.

Era făcut pentru asta.

– Încă?

Părea surprinsă.

– Nu chiar. Mi-au cedat genunchii jucând fotbal în colegiu. Acum practic schiul, joc tenis şi mă prostesc. Nu am timp.

– Ştiu cum e. Cândva aveam o viaţă. Acum lucrez optzeci-nouăzeci de ore pe săptămână. Asta mă ţine departe de probleme.

– Pare puţin cam dur, spuse el pe un ton compătimitor.

– La fel e şi să trăieşti pe străzi. Apoi îi povesti despre adăpostul pe care voia să îl înfiinţeze cu banii moşteniţi de la tatăl ei şi despre casa pe care o viza, din West Side. Cred că vreau să fac asta pentru femei şi fete, spuse ea prudent, dar nu sunt sigură. Pur şi simplu nu supravieţuiesc pe străzi. E prea dur din punct de vedere fizic. Îi pot ţine în viaţă pe câţiva dintre tipi, dar văd în fiecare zi femei care se duc de râpă.

El încuviinţă din cap. Era limpede că avea o inimă bună, dar în jurul ei erau foarte multe obstacole. Fu surprins să constate că o plăcea fără să vrea.

Cina fu plăcută, iar ea se relaxă treptat în timp ce vorbiră despre artă, muzică şi despre ceea ce le plăcea să facă în timpul liber, atunci când aveau aşa ceva. Se părea că şi el muncea la fel de mult ca ea, şi, după câteva pahare de vin, Brian recunoscu că se despărţise de iubita lui cu un an în urmă. Locuiseră împreună cinci ani.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Timmie.

– S-a căsătorit cu cel mai bun prieten al meu din colegiu. Se pare că e mai amuzant decât mine şi nu lucrează la fel de mult. Este chiropractician la New York Mets. Îmi făcea abonamente gratuite, iar eu i le dădeam mereu ei. Aşa că asta fost. Avem cu toţii povestea noastră. Acum sunt singur din nou, ceea ce e la fel de bine. Nu am timp să merg la întâlniri.

– Nici eu, spuse Timmie ferm, apoi se relaxă puţin. Am rupt logodna cu doi ani în urmă. M-a înşelat, iar tipul de dinaintea lui m-a înşelat cu cea mai bună prietenă. M-am gândit să renunţ cât încă mai aveam timp. Două lovituri, aşa că am renunţat.

– Neah, spuse el privind-o cu blândeţe, trebuie doar să concediezi jucătorii şi să angajezi alţii noi. Trebuie să faci ordine în echipă câteodată, nu să renunţi la joc. Cu toţii facem greşeli.

Îi zâmbi, dându-şi seama cât de drăguţă era când nu se înfuria. Era o femeie frumoasă, deşi fusese uluit de mama ei, pe care o considera o frumuseţe şi o femeie incredibil de agreabilă. Era greu de crezut că erau rude, dar nu îi spuse asta lui Timmie.

– Nu am mai avut o întâlnire de doi ani, recunoscu Timmie, şi nu vreau aşa ceva.

– Nu e firesc la vârsta ta, spuse el, privind-o, dar asta îi explica furia. Era rănită şi nu se vindecase. Trebuie să reintri în joc. Plăti nota şi îi zâmbi. Aşadar, ce facem? Îmi dau demisia?

Ea îi zâmbi la rândul ei.

– M-am simţit bine, spuse ea părând mai liniştită decât fusese întreaga seară.

– Şi eu. Nu asta era ideea. Mă concediezi?

– Poate că nu, spuse ea spăşită.

– Bun, căci, oricum ar fi, aş vrea să te mai invit cândva la cină. Ne putem plânge de cât de mult muncim şi de viaţa noastră sentimentală inexistentă din pricina celor care ne-au înşelat în trecut, spuse el, cu o grimasă. Dacă stau să mă gândesc, sună îngrozitor. Haide să ne distrăm şi să găsim alt subiect de discuţie!

– Mulţumesc pentru cină, spuse ea când se ridicară de la masă şi ieşiră.

– Îţi mulţumesc că nu m-ai concediat. Vrei să te însoţesc în taxi? Locuiesc în Tribeca. Ea încuviinţă din cap, iar pe drum vorbiră despre Mets şi despre perspectivele lor din anul acela. El era o companie plăcută şi se simţea în largul ei cu Brian. Şi nu se înşela. Era un tip de treabă. Aşa credea şi Timmie. O lăsă în West Village şi îi ceru şoferului să aştepte câteva minute ca să poată vorbi cu ea. Ai câine? întrebă el, iar ea păru nedumerită şi clătină din cap.

– Nu. De ce?

– Nici eu. Păcat. Ne-am fi putut plimba câinii împreună.

Ea râse auzind aceasta. Se simţise foarte bine cu el în seara aceea. Îi zâmbi.

– M-am distrat.

– La fel şi eu. Eram sigur că mă vei concedia după cină.

Îi zâmbi larg şi o conduse până la uşă, apoi urcă în taxi şi îi făcu cu mâna. Fusese cea mai plăcută seară pe care o petrecuse de ani de zile. Zâmbea încă în sinea ei urcând scările; acelaşi lucru îl făcu şi el când coborî din taxi în Tribeca. Seara fusese un succes pentru amândoi.

Capitolul 19

După ce ateriză pe aeroportul din Nisa, Juliette închirie o maşină şi conduse până la St. Paul de Vence. Închiriase o cameră la hotelul de acolo şi dorea să caute o căsuţă, în care să poată sta până când castelul devenea locuibil, ceea ce nu avea să se întâmple prea curând. Agentul imobiliar care evaluase castelul căuta deja o locuinţă pentru ea, aşa că se opri la cabinetul lui Elisabeth în drum spre hotel. Sophie tocmai cobora din maşină cu o pungă de alimente şi părea încântată să o vadă.

– Te-ai întors! Se purta de parcă ar fi fost vechi prietene, iar Juliette o îmbrăţişă călduros.

Simţea o legătură stranie faţă de ea, ca şi când ar fi fost o altă punte spre tatăl lor, o moştenire lăsată de el.

– Mă bucur că ai venit acasă în weekend. Voiam să te văd.

– Încerc să vin acasă de câte ori pot ca să o văd pe mama.

Intrară în casa micuţă, iar Elisabeth fu încântată să o vadă pe Juliette şi o convinse să rămână la cină. Făcea *pot au feu*, care îi plăcea foarte mult lui Juliette. Iar Sophie adăugă faptul că mama ei făcea cel mai bun *hachis Parmentier* şi *confit de canard* din sat. *Hachis Parmentier* era piure cu resturi de bucăţi de carne, sau carne de raţă, şi era nemaipomenit în serile de iarnă.

Stătură de vorbă la cină, iar Juliette plecă în cele din urmă la hotel. Zborul cu avionul şi entuziasmul o epuizaseră, aşa încât căzu pe pat şi adormi instantaneu. Dar cele trei femei petrecuseră o seară încântătoare. Iar Sophie spuse cu mândrie că avea o nouă garderobă

pentru şcoală, cumpărată cu o parte din banii pe care Juliette i-i dăduse în contul cotei ce-i revenea din castel. Iar Juliette observă că aveau perdele noi. Acum îşi permiteau câteva lucruri la care nu avuseseră acces până atunci şi siguranţa de care duseseră lipsă.

A doua zi dimineaţă, Juliette îl sună pe Jean-Pierre şi merse la biroul lui pentru a se uita la planurile la care lucra. Proiectase o nouă bucătărie pentru ea şi era convins că nu avea să fie costisitor de instalat. Urmau să ia dulăpioare de la Ikea şi să folosească lemnul din vechiul şopron pentru duşumea. El se lăsă pe speteaza scaunului şi îi zâmbi, după ce ea se uită pe toate hârtiile şi îşi dădu aprobarea.

– M-am temut să nu te răzgândeşti, recunosc cu el.

– Bineînţeles că nu. Era surprinsă de faptul că el crezuse asta. A trebuit să mă organizez şi să-mi vând brutăria. Am primit un preţ bunicel, spuse ea uşurată. Şi am vândut nişte echipamente vechi, pe care le aveam la depozit.

Strânsese fiecare cent pentru lucrarea la castel.

Luară prânzul împreună şi mâncară din nou *socca*, apoi merseră cu maşina până la castel pentru a se uita peste planuri. El spuse că putea începe într-o săptămână. Două zile mai târziu agentul imobiliar o sună, spunându-i că găsise o căsuţă în Biot şi că o putea închiria cu un preţ foarte mic până când se muta în castel. O văzu împreună cu Jean-Pierre, iar el fu de acord. Era la doar câţiva kilometri de casa lui, şi spuse că era o zonă bună şi că avea să fie în siguranţă.

Iar duminică seară, înainte ca Sophie să plece la Grenoble, îl duse la cină la familia Marnier, iar Elisabeth găti faimoasa ei *hachis Parmentier*. Jean-Pierre mâncă trei porţii, iar Juliette două; o îmbrăţişă pe Sophie când plecară, spunându-i să păstreze legătura. Promiseră să îşi trimită mesaje şi e-mailuri.

– Îmi plac prietenele tale, spuse Jean-Pierre în timp ce conducea înapoi spre casă.

Ea ezită un moment, apoi îl privi sfioasă.

– Nu sunt prietene. E sora mea, sau sora mea vitregă. Mama ei şi tatăl meu au fost... Ezită, iar el încuviinţă din cap în semn că înţelegea. Nu am aflat decât după ce a murit. Şi mie îmi plac.

– E plăcut că poți să le vizitezi așa. Juliette încuviință din cap. Și ea era de aceeași părere. Se întâmplă deseori aici, comentă el. Întotdeauna a fost așa. Curtea regelui era plină de copii din flori și de oameni care erau de fapt fiul sau fiica altcuiva. Francezii sunt complicați, spuse el zâmbind. Dar tatăl tău nu era francez.

– Mama este pe jumătate franțuzoaică. Mama ei a fost franțuzoaică. Și bunicii.

– Atunci și tu ești franțuzoaică, spuse el cu o privire caldă. Avem gene puternice.

Fără îndoială, Juliette simțise impulsul de a veni să trăiască în Franța fără să știe sigur de ce. Dar el se bucura pentru asta. O lăsă la căsuță și îi spuse că aveau să se vadă a doua zi. Era entuziasmat că urma să lucreze la castel și că avea să o ajute să-l transforme într-un hotel. Își dădea seama cât de mult însemna asta pentru ea. Avea în continuare impresia că venirea ei la St. Paul de Vence era mâna destinului.

*

Joy avu casting cu agenția publicitară pentru compania de cosmetice în ziua în care Juliette plecă în Franța și o sună apoi pe mama ei pentru a-i spune că totul decursese bine. Spera să obțină campania, iar Ron era de părere că așa avea să se întâmple. Joy arătase superb la interviu. Părea foarte entuziasmată și plecau spre L.A. în seara aceea.

– Ei bine, anunță-mă ce se întâmplă, îi spuse Véronique. Înțelegea că Ron o ajuta în carieră și îi oferea foarte multă susținere. Joy părea mult mai încrezătoare decât înainte, iar el nu o lăsa să își irosească timpul cu lucruri care, după părerea lui, nu dădeau roade. Agentul ei era mult mai dornic să o determine să încerce totul. Ron voia ca ea să fie selectivă. Iar obținerea campaniei publicitare naționale avea să fie un punct de cotitură în carieră și avea să îi aducă o publicitate fantastică. Véronique nu se putu abține să nu se gândească că Paul îi oferise fiecăreia dintre ele o cale de a-și îndeplini visurile, chiar și pe cele pe care nu știau că le au, ca în cazul lui Juliette, care voia să transforme castelul în hotel.

Îi părea încă rău pentru Bertie şi pentru faptul că era atât de furios şi spera că avea să depăşească momentul făcând ceva cu viaţa lui. Fetele păreau a se îndrepta toate în direcţia potrivită, apucând-o pe un drum important pentru ele.

O întrista să ştie că atât Joy, cât şi Juliette plecaseră din New York, dar nu îi spuse nimic lui Aidan despre asta. Ştia părerea lui despre ea, şi anume că era prea ataşată de fetele ei, dat fiind că erau oameni în toată firea. Iar ele erau în mod vădit mai puţin ataşate de ea, ceea ce era normal la vârsta lor. Era încă oarecum rănită de poziţia lor cu privire la faptul că nu ar trebui să se mai obosească cu pictura, după toţi aceşti ani. Şi că nu considerau că merită să aibă un bărbat în viaţa ei. Dar îl avea pe Aidan, fie că ştiau sau nu, aşa că nu conta.

A doua zi dimineaţă o sună Nikolai. Era la New York şi îi spuse că dorea să o vadă.

– Când începem? o întrebă el, cu vocea lui gravă şi cu accent puternic.

– Ce să începem? Ştia că nu se putea gândi la o idilă. Era mult prea în vârstă pentru el, având în vedere fetele cu care ieşea şi fata pe care o alungase în dormitor, în Roma.

– Proiectul tău. Portretul meu.

– Vorbeşti serios?

Era şocată.

– Bineînţeles. Te-am angajat pe iaht, când ai venit cu fiicele tale la cină.

– Nikolai, nu am mai pictat de ani de zile. S-ar putea să deteşti rezultatul.

– Am încredere în tine. Când începem? repetă el. Nici măcar nu mai avea ustensile pentru pictură. Am timp mâine. Stau în New York patru zile.

Mintea îi fremăta în timp ce vorbeau.

– Putem să începem. Voi face câteva poze şi filmuleţe video şi pot termina după aceea. Era posibil ca patru zile să îi fie suficiente pentru a iniţia proiectul, apoi putea lucra în voie. Bine. Mă voi organiza. Mâine la zece?

– Perfect, apoi luăm prânzul. Da?

– Da.

Véronique părea să fi rămas fără suflare. Nu îi venea a crede că acceptase să îi facă portretul. Dacă îşi pierduse îndemânarea?

Dădu fuga la magazinul de materiale artistice, cumpără vopselurile în ulei de care avea nevoie, o pânză pe care o considera a fi de dimensiunea potrivită, un şevalet, terebentină şi pensule – toate instrumentele meşteşugului pe care îl abandonase cu ani în urmă. Se simţea incapabilă şi agitată şi i se părea o prostie, în timp ce le strânse pe toate laolaltă, le duse acasă şi le aşeză în bucătărie, unde credea că avea cea mai bună lumină, apoi trase un scaun comod pe care să se aşeze el.

Nu îi spuse nimic lui Aidan în seara aceea, pentru că era vorba de Nikolai, deşi era entuziasmată; Aidan simţi asta din vocea ei.

– Pui ceva la cale. Simt, o acuză el binedispus, dar uşurat că nu era deprimată de plecarea fiicelor ei din oraş.

Nu avea nici un plan să o vadă pe vreuna dintre ele vreme îndelungată şi ştia că Timmie nu era tocmai atentă sau afectuoasă. Lui Aidan îi displăcea faptul că Véronique era retrasă în absenţa lui.

– Mă joc cu nişte materiale pentru pictură, spuse ea în treacăt. Le-am luat în azi-dimineaţă.

– Era timpul. Ei bine, dă-i drumul.

Lucra la următoarea lui expoziţie, aşa că şi el era ocupat.

Îi urmă sfatul, simţindu-se uşor vinovată pentru că nu-i spusese întregul adevăr, iar Nikolai sosi la zece fix, a doua zi dimineaţă. Îi oferi cafea şi îl aşeză pe scaunul din bucătărie, după ce el o îmbrăţişă strâns. Şi fu surprinsă să constate cât de bine decurgea totul în timp ce schiţă. Îi făcu câteva fotografii şi un filmuleţ şi îi spuse să se mişte în voie în timp ce vorbeau, astfel încât să îi poată vedea toate unghiurile feţei şi să îl găsească pe cel care-i plăcea cel mai mult. Şi căzuseră de acord asupra dimensiunii portretului, de ¾, pe care el o agreă, afirmând că era exact ce dorea. Fu uimită de faptul că starea de agitaţie i se risipi grabnic şi se cufundă în muncă. Schiţă stratul de bază şi trasă câteva schiţe simple pe un blocnotes, pe care i le arătă când se opriră.

– Foarte bine, spuse el, încuviinţând din cap, apoi o anunţă că făcuse rezervare la La Grenouille pentru prânz, unul dintre cele mai elegante restaurante din New York.

Se spălă pe mâini după ce termină de făcut schiţele şi se schimbă repede într-un costum Channel negru, elegant. Maşina lui îi aştepta jos. Parcurseră în viteză distanţa dintre Fifth Avenue şi Fifty-Second Street, dintre Fifth şi Madison, şi luă un prânz încântător cu el, discutând despre artă, despre portretul şi iahtul lui remarcabil. În scurt timp, Nikolai zbura spre un alt iaht, pe care-l ţinea în Pacificul de Sud. Dar preciză că era mai mic decât cel pe care fusese ea. Era o companie foarte plăcută şi un partener de conversaţie agreabil, iar după prânz merse acasă şi lucră din nou la schiţe, perfecţionând ceea ce făcuse în dimineaţa aceea. Începutul era bun.

El se întoarse a doua zi dimineaţă, iar ea încă nu-i spusese lui Aidan. Doar că picta şi se bucura de asta, dar nu voia să îl supere, mărturisindu-i că era portretul lui Nikolai. Lucrară trei ore în ziua aceea, două ore a treia zi şi, în ultima zi, nu putu să petreacă decât o oră cu ea, dar Véronique mai făcu un filmuleţ şi câteva noi fotografii şi era mulţumită că avea tot ce-i trebuia. Nu mai era nevoie să-i răpească timpul.

– Spune-mi când termini şi-ţi voi spune unde să-l trimiţi. O sută de mii de dolari? o întrebă el, scoţându-şi carnetul de cecuri, iar ea obiectă imediat.

– Nu, nu. Zece. Cinci. Nu fi prostuţ. Şi nu-mi plăti nimic acum. Vezi mai întâi dacă îţi place. Îţi voi trimite fotografii după ce termin.

– Zece mii nu e suficient, spuse el sever. Eşti o artistă extraordinară, nu un pictor ambulant, conchise el, iar ea râse.

– Vom vedea asta mai târziu, spuse ea cu amabilitate. S-ar putea să nu-ţi placă deloc.

– Nu cred, spuse el, uitându-se la schiţele ei înainte de a pleca. Îmi place foarte mult.

– Mulţumesc, Nikolai.

O îmbrăţişă din nou şi dispăru. În următoarele trei zile, lucră frenetic, cât timp avea încă proaspete în minte şedinţele în care îi pozase, apoi descoperi că îi lipsea o nuanţă de ocru care-i trebuia pentru bază. Uitase de ea pentru că trecuse atât de mult timp de când nu mai pictase.

Se întoarse la magazinul cu materiale de pictură puţin mai târziu şi o cumpără, împreună cu o altă culoare care îi plăcuse întotdeauna

pentru a înviora nuanțele pielii; mai adăugă la acestea și câteva pensule. Se gândea la portretul lui când coborî de pe bordură pentru a opri un taxi și a merge spre casă. Cu colțul ochiului zări ceva venind în goană spre ea și, până să-și dea seama ce se întâmpla, un curier pe bicicletă o izbi și ea zbură prin aer, căzând pe caldarâm, în vreme ce coletul ei pluti în văzduh. Cineva țipă când văzu că e lovită. Taxiul căruia îi făcuse semn frână brusc, iar șoferul sări în ajutorul ei. Altcineva îi ridică poșeta și coletul, așezându-le lângă ea, în timp ce Véronique zăcea lată, privind nedumerită spre curier și spre șoferul de taxi. Simțea o durere intensă în umărul stâng, dar nu știa de unde provenea, și nu se putu mișca când încercă să se ridice în capul oaselor. Șoferul de taxi constată că era rănită și rugă pe cineva din mulțimea care se strângea la fața locului să sune la 911. Curierul părea panicat.

– Nu v-am văzut coborând de pe bordură, spuse el, dar ea avea amețeli, iar privirea îi era încețoșată, în timp ce șoferul de taxi îi spunea să nu încerce să se ridice. Nici nu putea. Toată partea stângă părea a-i fi zdrobită, apoi auzi sirenele și simți că este ridicată pe o targă, iar sunetul sirenelor se amplifică în vreme ce ambulanța gonea pe străzi; un paramedic îi luă tensiunea și îi puse o mască de oxigen pe față.

– Veți fi bine, spuse el cu blândețe, dar observase deja că avea brațul într-un unghi ciudat, ca și piciorul; știa că avea de-a face cu fracturi.

Lui Véronique îi veni să intre în pământ de rușine când vomită.

O duseră la spitalul Lennox Hill, la secția de urgențe. Paramedicii rămaseră să completeze hârtiile, și o asistentă îi puse o mulțime de întrebări legate de asigurare, vârstă, dacă purta proteză sau ochelari, din ce confesiune făcea parte, dacă era alergică la ceva și dacă lua medicamente.

– Cred că m-am lovit la mână, spuse ea gemând, sau la gât. Mă doare tot corpul. Fu învelită cu o pătură caldă și i se spuse că urma să o consulte un doctor foarte curând. Refuzară să-i administreze vreun calmant pentru durere fără permisiunea doctorului, și stătea întinsă acolo, în agonie, întrebându-se cum se întâmplase. Nu-l

văzuse pe băiatul care o lovise până în clipa impactului. Se simţea penibil, îi era rău şi avea dureri îngrozitoare.

– Vreţi să sunaţi pe cineva? întrebă asistenta.

I-ar fi plăcut să-l sune pe Aidan, dar nu voia să-l sperie. Se gândi la Timmie, dar nu voia să o deranjeze de la serviciu, şi, la urma urmelor, cât putea fi de rău? Nu era pe moarte, ci doar rănită. Presupunea că îşi luxase încheietura.

Încercă să moţăie ca să nu vomite din nou, şi apăru un doctor care o trezi, o întrebă ce se întâmplase, apoi o consultă. I se făcu radiografie la toată partea stângă, apoi primi veştile proaste.

– Ei bine, ar fi putut fi mult mai rău, spuse doctorul cu un aer academic. V-ar fi putut doborî în stradă şi aţi fi putut fi călcată de o maşină sau v-aţi fi putut lovi cu capul de caldarâm. Aveţi glezna şi încheietura de la mână fracturate. Cred că ne descurcăm fără ace. Ambele sunt fracturi care nu pun probleme. Vă vom seda pentru o vreme şi vă vom pune ghips. Ar trebui să vă însănătoşiţi în cinci săptămâni. Locuiţi singură? Ea încuviinţă din cap, simţindu-se ameţită din pricina şocului şi a durerii. Atunci, cred că vă vom ţine aici două zile. Va trebui să folosiţi cârje, ceea ce va fi greu cu încheietura.

Se lovise rău de caldarâm, dar era dreptace, aşa că putea totuşi să se descurce, eventual chiar să picteze.

Imediat după aceea, o duseră la secţia de ortopedie, apoi îi făcură o perfuzie în braţ şi îi administrară un sedativ, iar, când se trezi, era în salonul de recuperare, şi o asistentă în uniformă albastră o striga pe nume, oferindu-i nişte fulgi de gheaţă.

– Cum vă simţiţi? întrebă asistenta.

– Cam năucă, răspunse Véronique, încercând să adoarmă la loc, dar voiau să să se trezească.

Asistenta spuse că i-ar putea da un analgezic după ce se trezea de-a binelea, urmând să o ducă într-un salon. Le dăduse cardul de asigurări la urgenţe, când îi fusese solicitat, şi îi spuseseră că putea primi un salon privat.

O duseră pe un scaun cu rotile în salon două ore mai târziu şi îi administrară calmante; ea stătu întinsă acolo, simţindu-se ameţită şi părăsită. Se gândea că probabil fusese vina ei, ca în cazul posibilului

accident din Roma, dar știa că de data asta era diferit. Nu avusese de ales. Bicicleta o lovise înainte de a apuca să-și dea seama ce se întâmplă. În plus, voia să termine portretul lui Nikolai, nu să stea în spital. Nu se trezi de-a binelea decât la ora opt în seara aceea, iar încheietura și glezna o dureau îngrozitor, dar nu voia să fie sedată tot timpul. În cele din urmă hotărî că ar fi mai bine să o sune pe Timmie și să-i spună ce se întâmplase. Apelul ei intră direct în căsuța vocală, ceea ce, de obicei, însemna că lucra, și Véronique nu dorea să lase un mesaj prin care să o anunțe că e în spital, ca să nu se îngrijoreze. Și nu voia nici să-i scrie un mesaj, așa că renunță și hotărî să o sune dimineață.

Îi dădură mai multe calmante și dormi câteva ore după aceea, trezindu-se la patru dimineață, din nou cu dureri. Fu ajutată să se deplaseze, șchiopătând, până la baie, ceea ce se dovedi a fi complicat și dureros, și mai greu decât să așteptase, cu un picior și o mână. Apoi se întinse în pat, epuizată de efort, și își dădu seama că era nouă dimineața la Londra și că l-ar putea suna pe Aidan. Așteaptă o oră, făcându-și curaj, și în cele din urmă își scoase mobilul din poșetă și-l sună. Se părea că se afla într-un loc aglomerat când răspunse.

– Bună, iubito. Ce faci? Eu sunt la gară, fac niște poze. Pot să te sun eu? spuse el vesel, iar ea răspunse afirmativ, cu o voce răgușită, ceea ce-l făcu să se oprească. Ai o voce îngrozitoare. Ți-e rău? Unde ești?

Ea se strădui să nu plângă, dar avea dureri cumplite.

– Am avut un accident stupid, spuse ea, simțindu-și limba mărită din pricina medicamentelor.

– Ce fel de accident? întrebă el imediat, iar în minte îi reapăru Ferrariul.

– Nimic... A fost o prostie... Nu l-am văzut... Făceam cu mâna unui taxi la magazinul de materiale de pictură și m-a lovit o bicicletă. Nu am văzut-o venind spre mine.

Părea că nu e coerentă și că se exprimă cu dificultate, iar el se panică instantaneu.

– Ești bine? Ce s-a întâmplat? Dar știa deja, din vocea ei, că nu era bine.

– Mi-am rupt încheietura şi glezna. Dar sunt fracturi uşoare, aşa că sunt bine. Ar fi putut fi mult mai rău. Iar apoi, deşi nu voia, începu să plângă. Nu e nimic, doar că doare al dracului... Voi fi bine mâine.

El se îndoia de asta, după tonul din vocea ei, iar două fracturi nu i se păreau neglijabile.

– Eşti acasă?

– Nu. Mă ţin la spital.

Îngrijorarea lui se diminuă, dat fiind că se afla acolo, ceea ce se putea distinge din vocea lui, dar nu-i plăcea că era singură.

– Le-ai sunat pe fete?

– Joy şi Juliette au plecat. Una e în Franţa, cealaltă, în L.A. Am sunat-o pe Timmie, dar a intrat căsuţa vocală şi nu am vrut s-o sperii cu un mesaj prin care să o anunţ că sunt la spital. Mă simt foarte prost, spuse ea.

– Nu e o prostie, deşi ai redus standardele. Nu are la fel de mult stil ca în cazul în care ai fi fost lovită de un Ferrari, o tachină el, iar ea se simţi mai bine doar auzindu-l. Vreau să o suni pe Timmie. Spune-i să îşi mişte fundul acolo dimineaţă, la prima oră.

– O voi suna dimineaţă. Nu vreau să o sun cu noaptea-n cap.

– Promite-mi că o vei face. Şi cere să ţi se dea ceva ca să dormi. Sună-mă când te trezeşti. A, şi la ce spital eşti?

– La Lenox Hill. Te iubesc! spuse ea, fiind foarte fericită că vorbea cu el.

– Şi eu te iubesc! Acum încearcă să dormi puţin.

Se simţi mai bine după ce vorbi cu el. Lucrurile nu mai păreau scăpate de sub control, mai luă nişte calmante şi dormi câteva ore, apoi încercă să o sune din nou pe Timmie, la prima oră. Auzi iar căsuţa vocală şi îi lăsă un mesaj, rugând-o să o sune, fără a pomeni nimic de accident, ca să nu o sperie. Véronique simţise întotdeauna că trebuia să fie puternică pentru fiicele ei, chiar dacă nu mai erau copii şi ar fi putut să o ajute. Dar nu le cerea aproape niciodată ajutorul. Nici nu îşi putea aminti ultima dată când o făcuse. Era hotărâtă să fie independentă şi să nu le împovăreze niciodată.

Puţin mai târziu, veni una dintre asistente şi îi arătă cum să folosească cârjele, ceea ce era dificil, dat fiind că nu îşi putea folosi mâna cu uşurinţă şi nu se putea lăsa pe piciorul stâng. Era epuizată

şi ameţită când se întoarse în pat. Iar Timmie încă nu o sunase, când primi un telefon de la Aidan în salon.

– Cum te simţi? întrebă el, profund îngrijorat, dar vocea ei suna mai bine şi părea mai puţin deprimată decât cu o noapte în urmă.

– Sunt bine. Mă doare foarte rău nenorocirea asta şi e greu să ţin cârjele cu încheietura ruptă, dar mă descurc.

Deocamdată, nici măcar nu putea să meargă singură la baie, dar nu i-o spuse. Să stea într-un picior şi să încerce să îşi ridice chiloţii cu o mână era o acrobaţie, dar trebuia să înveţe să facă asta. Descrierea acestei scene era amuzantă, dar în realitate nu era astfel.

– Ai vorbit cu Timmie?

Părea încordat.

– Nu, probabil e ocupată. Va vedea că am sunat şi mă va suna ea.

– Pentru Dumnezeu, sun-o şi lasă-i un mesaj că eşti în spital. Măcar va veni în vizită şi te va ajuta. Promite că vei suna.

Vorbiră câteva minute, şi Aidan făgădui să îi telefoneze din nou peste câteva ore. Era epuizată şi avea încă dureri destul de mari.

Timmie văzuse cele două apeluri ratate de la mama ei şi primise mesajul, dar se confrunta cu o situaţie critică încă din noaptea precedentă. Una dintre clientele ei fusese bătută rău de iubitul ei dependent de cocaină. O sunase pe Timmie de pe stradă, şi aceasta mersese să se întâlnească cu ea, o dusese la spital, apoi sunase la poliţie. Se dusese la adăpostul unde stăteau şi îi dusese copiii la un centru de plasament. Totul durase până în după-amiaza aceea, şi, între timp, clienţii se adunaseră la uşa biroului şi dădu fuga să-i vadă. Voia să se întoarcă la spital să îşi vadă clienta, care era încă într-o stare critică. Mai mult decât atât, avea o şedinţă importantă cu personalul la ora şase, pentru a vorbi despre finanţare, şi trebuia să fie prezentă. Ca şefă de departament, trebuia să conducă şedinţa. Era una din acele zile când simţea că se împarte în o sută de direcţii, şi tot ce trebuia să facă era crucial într-un fel sau altul. Ştia că nu avea timp să o sune pe mama ei în ziua aceea şi îi trimise, în schimb, un mesaj: „Sunt prea ocupată să te sun. Vorbim mâine. Am o şedinţă importantă diseară. Îmi pare rău". Nu avea cum să-i explice restul într-un mesaj şi ştia că mama ei voia doar să stea de vorbă şi să se pună la curent cu ultimele noutăţi.

Când citi mesajul, Véronique nu voi să o deranjeze. Oricum, Timmie nu putea face nimic, şi, dacă avea o şedinţă importantă în seara aceea, nu avea cum să o viziteze, aşa că nu avea rost să o deranjeze.

Véronique mai moţăi câteva ore, apoi o sună Aidan din nou.

– Te-a sunat?

– Mi-a trimis un mesaj. E ocupată şi are o întâlnire importantă diseară. Nu vreau să o necăjesc. Mi-e bine aici.

Problema avea să fie când o trimiteau acasă, şi încă nu ştia ce avea să facă. O sunase pe Carmina şi îi spusese unde era, dar Carmina nu putea sta cu Véronique; avea copii şi nu avea cu cine să-i lase noaptea. Îi sugeră să îşi angajeze o asistentă, dar nu voia. Avea două fracturi minore; nu avea piciorul rupt, nici operaţie pe cord deschis, aşa că nu voia să facă prea multe fasoane.

– Nu mă interesează că are o şedinţă importantă. Spune-i că eşti la spital, insistă el. De asta ai copii. La ce te mai sinchiseşti altfel?

Avea dreptate. Şi, la insistenţele lui, îi trimise în cele din urmă un mesaj lui Timmie.

„Am avut un accident stupid ieri. Mi-am rupt încheietura şi glezna stângă. Vorbim curând, cu dragoste, M."

Nu voia să cerşească atenţie sau să facă presiuni, dar cel puţin acum avea informaţiile esenţiale.

De data asta, Timmie răspunse destul de repede. „Slavă Cerului că e doar încheietura stângă! Sunt prinsă până peste cap astăzi. Te sun mâine. Cu drag, T." Timmie bombănise când citise mesajul mamei sale. Era tot ce-i lipsea acum, o invalidă de care să aibă grijă. Avusese de-a face cu un şir de situaţii-limită toată ziua, dintre care unele de natură a le pune în pericol viaţa clienţilor ei, iar o încheietură şi o gleznă rupte nu aveau să o ucidă pe mama ei. Se întrebă dacă nu căzuse pe undeva, pe scări. Indiferent de situaţie, nu putea să se ocupe de asta în clipa aceea.

Când o sună Aidan din nou, Véronique îi spuse, iar el se înfurie.

– Care e problema ei? Iar celelalte nu te sună deloc decât dacă au nevoie de ceva? Când suntem împreună, te sună întruna, ca să-ţi ceară sfatul sau ajutorul în legătură cu ceva.

– Nu are rost să o sun pe Joy în L.A. sau pe Juliette în Franța. Oricum nu mă pot ajuta cu nimic. Plus că sunt adultă, se presupune că ar trebui să am grijă singură de mine.

– Și te descurci de minune, ce să zic. Întâi te calcă un Ferrari, apoi o bicicletă. Nu te pot lăsa singură nici măcar cinci minute. Și sunt al dracului de furios pe fiica ta. Ai glezna și încheietura rupte și ar fi trebuit să sune. Nu-mi pasă cât de ocupată e, e o porcărie.

Nici Véronique era încântată, dar era realistă. Timmie nu era genul afectuos încât să vină să o îngrijească. Și se confrunta cu situații extrem de tensionate la serviciu. Juliette ar fi venit imediat, dar era la 4 800 de kilometri distanță. Și să o supere la telefon nu ajuta cu nimic. Véronique avea nevoie de cineva care să o ajute să se îmbrace – nu avea nevoie de compasiune la telefon, deși îi plăcea să vorbească cu Aidan. Dar ea era cea care avea grijă de toți membrii familiei; fetele nu făcuseră asta niciodată. Nu li se ceruse niciodată să o facă, nici pentru ea, nici pentru altcineva, dat fiind că nici una din ele nu era căsătorită și nu avea copii. Nu îl îngrijiseră nici pe tatăl lor după atacul cerebral.

– Ce vei face când vei merge acasă? întrebă Aidan, părând îngrijorat.

– Mă descurc eu. Nu mi-am pierdut brațul sau piciorul și voi sta în ghips doar cinci săptămâni.

– Cinci săptămâni? Ce dracu' vei face?

– Voi sări într-un picior și îmi voi folosi mâna dreaptă.

– Va sta Timmie cu tine? Măcar te-ar putea ajuta după serviciu.

– O pot ruga, dar mă îndoiesc că o va face. Este ocupată.

Aidan nu comentă, iar ea păru după o vreme obosită și stânjenită, iar el o rugă să doarmă.

Petrecu restul zilei moțăind și uitându-se la televizor, iar, a doua zi, doctorul amână externarea, până când avea să fie mai stabilă pe cârje. Credea că încă o zi avea să fie îndeajuns.

Aidan nu sună în seara aceea, nici Timmie. Iar Véronique luă un somnifer și nu se trezi până la apelul telefonic al lui Timmie, la ora șapte, a doua zi dimineață. Era deja la birou, încă de la șase. Avusese insomnie. Clienta ei din spital decedase la miezul nopții, și asistentele o sunaseră pentru a o anunța. I se făcuse rău când i se dăduse

vestea şi era răvăşită când îşi sună mama; tonul din vocea ei părea normal, doar că era obosită.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat, mamă. A fost ca la grădina zoologică ieri, aici. Deci cum dracu' s-a întâmplat?

Încercă să se concentreze asupra accidentului minor al mamei, şi nu asupra morţii tragice a clientei sale, cu o noapte înainte. Clienta ei avusese douăzeci şi trei de ani şi trei copii, ale căror vieţi aveau să fie distruse acum, dat fiind că mama lor murise, iar tatăl era la închisoare. Fusese arestat cu o zi înainte, urmând a fi pus sub acuzaţia de crimă, aşa că dispărea din peisaj. Copiii aveau să rămână la o familie adoptivă sau aveau să fie instituţionalizaţi.

– M-a lovit un curier pe bicicletă, spuse Véronique, simţindu-se penibil din nou.

– Dumnezeule, eşti norocoasă că nu te-a omorât! Ştiu că sună îngrozitor, dar pur şi simplu nu pot să te vizitez astăzi. Am prea multe pe cap. Voia să îi viziteze pe copiii clientei sale decedate, care erau la un asistent maternal. Are grijă Carmina de tine?

Timmie părea a-i vorbi cu un aer de superioritate. Situaţiile critice cu care se confrunta ea erau mult mai grave.

Véronique i se adresă cu timiditate.

– Sunt la Lenox Hill, învăţ să folosesc cârjele.

– Ei bine, cel puţin eşti în siguranţă acolo. Vin mâine în vizită, promit.

Timmie părea uşurată că mama ei era la spital. Era în siguranţă şi trăia, neavând nevoie de ajutor pentru a se deplasa.

- Cred că mâine merg acasă, răspunse Véronique.

– Bun. Te vizitez cu siguranţă în weekend.

Véronique încuviinţă din cap şi se înfurie pe sine când ochii i se umplură de lacrimi. Cumva crezuse că, aflând că era la spital, Timmie avea să vină să o viziteze. Dar era prea ocupată. O făcu să simtă că nimănui nu-i păsa de ea, şi stătea întinsă pe pat, privind fix pe fereastră după ce închise telefonul. Voia să meargă acasă acum, chiar dacă era un chin să se descurce. În spital era mai rău.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji când intră în salon doctorul, îmbrăcat în halat bleumarin de chirurg, cu bonetă pe cap şi o mască pe faţă. Presupuse că tocmai ieşise din operaţie, când veni spre patul

ei să o consulte, iar Véronique aşteptă să audă ce avea de spus. Până acum nu o întrebaseră decât dacă fusese la baie şi cum se descurca cu cârjele. Îşi plângea de milă, când doctorul o anunţă, cu părere de rău, că hotărâse să îi amputeze braţul şi piciorul. Atunci făcu ochii mari şi se holbă la doctor, izbucnind în râs, uimită.

– La dracu'! Aproape că te-am crezut. Îşi scosese masca între timp şi o sărută. Era Aidan. Ce faci aici? Te iubesc, mulţumesc că ai venit!

Niciodată în viaţa ei nu mai fusese atât de fericită să vadă pe cineva.

– Mi-a atras atenţia faptul că ai zis că nu îţi poţi ridica singură chiloţii. M-am gândit că ar fi bine să vin să te ajut, deşi mă pricep mai curând să ţi-i dau jos, nu să ţi-i ridic, spuse el scoţându-şi boneta şi halatul de doctor. Ea râdea şi era încântată că venise. Şi dat fiind că fiicele tale nesuferite nu au grijă de tine cum se cuvine, m-am gândit că voi avea eu. Mi-aş fi pus uniformă de asistentă medicală, dar arăt înfiorător îmbrăcat în femeie. Se aşeză pe scaunul de lângă ea, şi privirile pline de dragoste pe care le schimbară meritară toate suferinţele prin care trecuse. Când poţi să pleci acasă?

– Mâine. Dar trebuie să exersez cu cârjele.

Luară micul dejun împreună când îi fu servit, iar ea îi spuse să meargă la apartament pentru a se instala. Carmina avea să fie acolo şi să îi dea cheile ca să le aibă. Îi spuse să stea în dormitorul ei. Aidan plecă puţin mai târziu ca să facă un duş după călătoria cu avionul. Véronique o sună pe Carmina pentru a o anunţa că Aidan urma să sosească, fără alte explicaţii.

Când ajunse la apartament, el îi telefonă.

– Bine, nu o iau razna de data asta. Dar m-am gândit să întreb. Picturile de Renoir şi Degas şi toate aceste mici tablouri încântătoare pe care le ai prin toată casa, presupun că sunt autentice şi că au fost ale bunicului tău. Corect?

– Da, aprobă ea cu o voce slabă, sperând ca el să nu fie din nou cuprins de panică. E în regulă?

– Nu, e îngrozitor, şi cred că ar trebui să le vinzi. Femeie, locul ăsta e un muzeu. Încă nu îmi dau seama ce faci cu mine. Şi, apropo,

continuă el pe un ton sever, ce dracu' caută portretul ăla în bucătăria ta?

Véronique îşi dădu seama că portretul pe care i-l făcea lui Nikolai rămăsese acolo când plecase la magazinul de materiale de pictură.

– Este un proiect. S-a oferit să plătească o sută de mii de dolari pe el.

– Acceptă, spuse Aidan, dar nu păru încântat.

Era încă gelos.

– Am negociat şi am ajuns la cinci sau zece mii, spuse ea, râzând, încă uşor stânjenită că nu îi spusese mai devreme.

– Eşti o adevărată femeie de afaceri. Ar trebui să fiu furios pe tine că nu mi-ai spus, dar dat fiind că eşti invalidă, te scutesc de data asta. Dar să nu se mai repete vreodată.

– Nu se va mai repeta. Însă e inofensiv. E doar un proiect.

– Aşa sper, negreşit. Dacă ar fi mai mult de atât, ar trebui să îl ucid. Glumea, dar îşi dădea seama că era supărat mai mult din pricina portretului decât a colecţiei sale de artă. Casa pe care o văzuse în Paris îl pregătise. Îmi place mai mult apartamentul tău din Paris, apropo, adăugă el; e la o scară mai umană şi mai vesel. Ăsta e un pic cam serios pentru mine. Însă picturile sunt fabuloase. Făcuse turul picturilor, în timp ce Carmina îl privea bănuitoare, temându-se că avea să se dovedească a fi un hoţ de tablouri. Habar n-avea cine e, dar Véronique îi dăduse permis de liberă trecere şi îşi aşezase bagajul în dormitorul ei, ceea ce spunea mult. Mă întorc în scurt timp. Vrei să-ţi aduc ceva? se oferi el.

– Doar pe tine. Voi avea nevoie de haine pentru a merge acasă mâine. Mi-au tăiat blugii când m-au internat. Dar ne putem gândi la asta diseară.

– Mă întorc curând, promise el, şi într-o jumătate de oră era din nou în salonul ei, cu un buchet mare de flori şi un balon imens sub formă de ursuleţ, pentru a o înveseli.

Cumpărase balonul din magazinul de cadouri al spitalului, şi pe el scria „E băiat!", ceea ce o făcu să râdă.

– Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit, spuse ea din nou şi se sărutară prelung.

Asistenta intră și zâmbi.

– Ei bine, pari mult mai fericită astăzi, comentă ea, văzând că Véronique era radioasă. Cum te descurci cu cârjele alea?

Nu le mai încercase, iar Aidan și asistenta încercară să o ajute să se obișnuiască cu ele, dar cu ghipsul de pe încheietura dureroasă nu era ușor. Asistenta sugeră să ia acasă un scaun cu rotile, care ar fi mai sigur dacă ieșea afară.

– Parcă aș avea o sută de ani, spuse Véronique, enervantă, dar era mai bine decât își imaginase el.

La telefon avusese o voce îngrozitoare.

Își petrecu ziua cu ea și în cele din urmă oboseala de pe urma călătoriei își spuse cuvântul. Se întinse în pat lângă ea, după ce îi făcu loc, și adormi, iar ea citea o revistă pe care i-o adusese asistenta. Dormea liniștit, cu capul pe umărul ei, la șase, când Timmie intră în salon și se holbă la ei. Părea aproape la fel de obosită și de epuizată ca și mama ei. Amândouă aveau cearcăne sub ochi.

– Cine e ăla? întrebă Timmie cu expresie revoltată.

– Un prieten de la Londra. A bătut drumul până aici ca să mă vadă, răspunse Véronique, încercând să pară mai calmă decât era în realitate.

Se simțea ca o copilă care fusese prinsă de mama sa sărutându-se cu iubitul ei.

– Ce face în patul tău?

Timmie era șocată. Habar n-avea cine era sau de ce dormea în patul mamei sale.

– Doarme. Tocmai a ajuns.

– Ce dracu' e asta? întrebă Timmie când se trezi Aidan și o scrută cu privirea.

El își dădu imediat seama cine era fata, după privirea aprigă de pe chipul ei, și se ridică în capul oaselor lângă mama ei.

– Sunt Aidan Smith, spuse el calm, și am venit să am grijă de mama ta, dat fiind că nu a venit nimeni să se ocupe de asta. Apoi se ridică de pe patul lui Véronique, îndreptându-se, și întinse mâna către ea după ce traversă camera. Presupun că tu trebuie să fii Timmie. Ce ghinion cu accidentul ăsta! spuse el rece.

Timmie îi strânse mâna, dar şi-o retrase repede. Nu era pregătită pentru atitudinea calmă a lui Aidan. Prizonieră în pat, Véronique era oarecum stânjenită.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Timmie, întrebarea ei sunând ca la un interogatoriu la poliţie. Ar trebui să ştiu ceva?

Se încruntă spre mama ei cu o privire acuzatoare.

– Nu cred, răspunse Aidan pe un ton glacial. Decât dacă ai fi dispusă să explici de ce ai fost prea ocupată pentru a-ţi vizita mama. De fapt, pe mama ta nu a deranjat-o asta. Însă mie mi s-a părut oarecum deranjant. Îndrăznesc să spun că ea ar fi venit la spital pentru tine. Timmie era atât de şocată de ceea ce spunea el, încât nu răspunse timp de un minut, şi toţi trei stătură privind ţintă unul la celălalt. Nu am copii, continuă el, dar dacă aş avea şi dacă aş fi în spital cu oasele rupte, aş vrea să mă viziteze.

– Am avut o situaţie critică în cazul unei cliente. De fapt, a decedat şi a trebuit să mă ocup de spital, de poliţie şi de copiii ei daţi în plasament. Timmie părea ostilă când spuse asta şi furioasă pe vorbele lui Aidan. Şi am avut o şedinţă importantă aseară, adăugă ea cu asprime, dar el îi tăiase elanul. Indiferent cine era, fără îndoială că nu se temea de ea. Şi era vădit lucru că avea o relaţie apropiată cu mama ei. Se întrebă ce făcuse ea în ultima vreme. Se pare că ai o viaţă despre care nu ştim nimic, mamă, continuă Timmie furioasă, şi, în timp ce rosti asta, îşi aminti de conversaţia lor recentă, când mama lor le întrebase ce ar simţi dacă ar avea un bărbat în viaţa ei. În mod evident, pusese o întrebare plină de înţeles, nu una nevinovată, după câte se părea. Ce ai făcut? întrebă Timmie apăsat.

– Eu şi Aidan am petrecut ceva timp împreună vara asta, răspunse ea simplu. Ne-am întâlnit în Roma. Nu enumeră toate celelalte oraşe în care fuseseră, căci Timmie ar fi leşinat pe loc şi părea a fi oricum la capătul răbdării.

– E ceva serios? întrebă Timmie. Nu era momentul şi locul pentru a răspunde la întrebare, dar Véronique nu avea de ales acum. Nu voia să îl trădeze pe Aidan, negând asta. Îi sărise în ajutor şi simţea că era datoare să fie cinstită faţă de fiica ei.

– Aşa pare, spuse ea încet.

– Drăguț din partea ta că ne spui, replică Timmie cu flăcări în ochi, se întoarse și ieși din cameră.

Véronique și Aidan se priviră, în timp ce el stătea lângă pat. Văzu că Véronique era supărată.

– Ești bine?

– Cred că da, spuse ea încet, iar el se așeză lângă ea. Nu i-ar fi plăcut, indiferent de momentul în care i-aș fi spus-o. Cred că le place mai mult să fiu singură. Este mai ușor pentru ele. Și nu aveau martori atunci când o tratau prost sau o ignorau. Era limpede, lui Timmie nu îi plăcuse că Aidan o luase la rost pentru că nu venise mai curând să-și viziteze mama. Nu dăduse dovadă de afecțiune sau de atenție, dar Véronique îi cunoștea firea și era clar că avusese de soluționat o situație critică pentru clienta ei, al cărei deznodământ nu fusese fericit.

Véronique îi trimise un mesaj puțin mai târziu. „Îmi pare rău că a fost stânjenitor. Îți mulțumesc că ai venit în vizită. Te iubesc." Era tot ce voia să spună pentru moment.

Timmie își sună surorile în momentul în care ajunse acasă. Când răspunseră, le dădu veștile: „Mama a avut un accident și are un iubit". Reacțiile lui Joy și Juliette fură diferite. Juliette întrebă imediat, pe un ton îngrijorat, despre natura accidentului, iar Joy întrebă imediat cine e prietenul. Le relată amândurora ce se întâmplase și că îl întâlnise pe Aidan la spital. Juliette era supărată că mama lor nu o sunase.

– Probabil că nu a vrut să îți faci griji, îi spuse Timmie la obiect. Și le spuse că Aidan arăta mai tânăr decât mama lor și că părea a fi ceva serios între ei. Dormea pe patul ei când am intrat, îi spuse lui Joy, și m-a mustrat că nu am venit mai devreme.

– Nu te-ai dus să o vezi imediat? o întrebă Joy, părând șocată.

– N-am putut. Am fost prea ocupată ieri și azi. Una dintre clientele mele a fost ucisă în bătaie de iubitul ei și-a trebuit să mă ocup de copiii femeii. Plus că a trebuit să conduc o ședință cu personalul aseară. Timmie părea oarecum stânjenită în timp ce oferea justificări, dar cel puțin nu se înfurie. Se confruntase cu o situație tragică, ceea ce nu era cazul mamei sale.

– Iar el cum a ajuns acolo? întrebă Joy cu interes.

Nu s-ar fi aşteptat niciodată la asta din partea mamei lor.

– A venit de la Londra ca să aibă grijă de ea, aşa a spus. Nu ştiu unde l-a ascuns. Dar e aici acum şi nu pare să plece prea curând altundeva.

– Probabil crede că suntem îngrozitoare – Juliette părea teribil de ruşinată – că nici una din noi nu e lângă ea. Ea e bine?

– Nu ştiu. Cred că da. Are două ghipsuri. Nu am apucat să vorbesc cu ea. Eram atât de nervoasă, că am plecat.

Amândouă o întrebaseră unde era mama lor, iar Timmie le spuse că era internată la Lenox Hill. Amândouă o sunară după ce vorbiră cu sora lor mai mare. Nici una nu pomeni de Aidan, iar Véronique îi zâmbi după ce închise telefonul. Fiicele sale fuseseră pline de compasiune.

– S-a dat sfară în ţară, spuse ea amuzată.

– Au pomenit ceva despre mine? întrebă el.

– Nici o vorbă.

– Îmi pare rău că m-am luat la harţă cu Timmie în primele cinci minute, dar nu mi-a plăcut atitudinea ei.

– Poate că îi prinde bine. Nu a fost frumos din partea ei că nu a venit mai devreme, fu ea de acord. Sunt în schimb foarte bucuroasă că eşti aici. Apoi îi adresă lui Aidan o privire ca pentru a-şi cere scuze. Nu voi fi foarte amuzantă cu ghipsul ăsta.

De-abia mergea şontâc-şontâc prin cameră după ce exersase în ziua aceea.

– Ne vom descurca, spuse el, cu o expresie poznaşă.

– Nu la asta mă refeream, râse ea, apoi se lăsă pe pernă şi zâmbi larg. Bine ai venit în familie, Aidan! Ai cunoscut-o pe Timmie. Acum trebuie să le cunoşti pe celelalte două.

– De-abia aştept, spuse el, întinzându-se pe pat lângă ea din nou. Ar trebui să fie interesant, dar sunt mai interesat de mama lor.

Toate trei fetele aveau o mulţime de lucruri la care să se gândească după veştile date de Timmie. Era un lucru cu care nu se gândiseră că aveau să se confrunte vreodată – un bărbat în viaţa mamei lor. Şi încă unul mai tânăr.

Timmie îi spuse lui Brian despre asta când luară cina în cartier, în seara aceea. Era a doua lor întâlnire.

– Chiar te surprinde? Părea nedumerit de atitudinea ei. E o femeie frumoasă.

Și nu părea a fi cu mult mai în vârstă decât fiicele ei.

– Da, mă surprinde, recunoscu ea. A fost mereu singură. Tata a avut întotdeauna o grămadă de femei. Dar mama nu a avut niciodată pe nimeni. Câteva întâlniri din când în când, dar nimic serios după tata. Și i-a fost foarte loială.

– Se pare că a venit momentul să aibă pe cineva în viața ei, spuse el cu înțelepciune. Sper că e un tip de treabă. Merită, spuse el amabil, iar Timmie nu rosti nici un cuvânt.

Capitolul 20

Timmie merse să își viziteze mama duminică după-amiază, după ce îi telefonă în prealabil. Aidan îi deschise ușa apartamentului. Îl tratã cu rãceală când intrã și după aceea îl ignorã. Începuserã cu stângul. Și nu stătu mult. Véronique mergea șontâc-șontâc de colo-colo, sprijinindu-se în cârje, și avea încă dureri. Iar Joy și Juliette o sunaserã. Dar erau ocupate. Joy își învăța replicile pentru serialul în care încă juca și aștepta în continuare să primească veşti despre campania de cosmetice. Iar Juliette lucra la castel cu Jean-Pierre. Vineri fusese cât pe ce să aibă loc un dezastru, când un instalator care suda ceva provocase un mic incendiu, dar, din fericire, îl stinseserã înainte să producă prea multe pagube. Totuși, incidentul îi demoralizase pe amândoi, iar el o ajuta să curețe mizeria făcută peste weekend. Venise și Elisabeth Marnier să-i ajute.

Timmie înaintase oferta pentru casa în care dorea să înființeze adăpostul și aștepta răspuns. Îi spuse mamei sale când veni în vizită, părând entuziasmată. Aidan le lăsă singure cât stătură de vorbă. Apoi se întoarse să o conducă pe Timmie când aceasta plecă. Ea îi aruncă o privire de gheață, nu-i răspunse la salut și trânti ușa în urma ei.

– Mă iubește, îi spuse lui Véronique cu un zâmbet amar. Doar că încă se teme să mi-o arate.

Spera să facă pace curând, dar Timmie nu comentase nimic despre el. Nu îndrăznea. Însă manifesta mai multă atenție și mai mult respect față de mama ei. Atât comentariile lui Brian, cât și cele

ale lui Aidan avuseseră efect asupra ei. Accidentul lui Véronique le zguduise pe toate. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Véronique şi Aidan jucaseră cărţi şi se uitaseră la filme tot weekendul, aşa că, după ce plecă Timmie, el ieşi puţin cu camera foto, iar ea fu fericită când se întoarse. Îi spuse că făcuse nişte poze nemaipomenite în parc şi găti nişte paste delicioase la cină, iar apoi lucră puţin la calculator. Îşi adusese de lucru cu el, astfel încât să poată sta cu ea în New York atât timp cât avea nevoie de el; după ce îşi scotea ghipsul, voia ca ea să vină la Londra, iar Véronique se învoi. Avea să fie deja decembrie. Părea că mai avea de umblat în cârje o eternitate.

Iar luni, reluă lucrul la portretul lui Nikolai. Aidan bombănea de fiecare dată când trecea pe lângă el, dar recunoştea că, pe măsură ce avansa cu lucrul la el, ieşea foarte bine. Făcea o treabă extraordinară, şi studia fotografiile şi filmuleţele pentru a o ajuta să îl însufleţească şi pentru a-i cunoaşte expresiile. Era meticuloasă în treaba pe care o făcea.

Lucra de o săptămână după accident, când Arnold o sună şi o întrebă dacă citise ziarul de dimineaţă. Nu-l citise.

– Bertie a fost arestat ieri, o informă el cu o voce sumbră, pentru fraudă fiscală. Va avea probleme mult mai mari acum decât cu averea. Dacă este condamnat, va merge la închisoare. Mă bucur că Paul nu mai trăieşte să vadă asta. I-ar fi frânt inima.

Dar ştiau amândoi că nu l-ar fi surprins. Întotdeauna prezisese că s-ar putea întâmpla aşa ceva şi se temea că aşa avea să fie.

Véronique o sună imediat pe Timmie pentru a-i da vestea şi, surprinzător, aceasta răspunse la telefon. Brian o sunase deja. Véronique presupusese că avea să renunţe la proces, dar Timmie îi spuse că, după părerea lui Brian, el ar putea să facă în continuare presiuni pentru a obţine o înţelegere cu ajutorul căreia să îşi plătească avocatul în noul proces care avea să fie unul costisitor, iar avocatul nu avea să lucreze *pro bono*.

– Te înţelegi mai bine cu Brian acum? o întrebă mama ei.

Timmie părea foarte calmă în privinţa lui.

– Chiar da, răspunse Timmie, părând aproape cucerită. M-a scos la cină de două ori. Prima dată mi-a spus că îşi va da demisia dacă voi continua să îl urăsc şi după cină. Am mers la Twenty-one şi

ne-am simţit bine, aşa că nu şi-a dat demisia. Véronique era uimită şi se gândi că fusese o tactică inteligentă; ştia însă că Timmie era încă în război cu Aidan, care spera să se încheie în curând. Era greu să îi găsească vreun cusur, indiferent ce ar fi crezut ele. Era minunat cu ea.

Le sună pe Joy şi pe Juliette după aceea pentru a le spune despre Bertie, şi nici una din ele nu fu surprinsă. Fusese un depravat şi un escroc prea multă vreme. Trebuia să se întâmple. Véronique comentă apoi de faţă cu Aidan că amândouă fetele păreau fericite.

– Am sentimentul că Juliette are o relaţie cu arhitectul ei din St. Paul de Vence, zise ea. Iar Joy e fericită cu Ron. Timmie tocmai mi-a spus că iese cu avocatul.

Viaţa tuturor era pe val în momentul acela. Cu excepţia lui Bertie, care se îndrepta spre închisoare.

În următoarele cinci săptămâni, cât Aidan îi ţinu companie lui Véronique, Timmie continuă să fie rece, dar politicoasă cu el când îşi vizita mama. Oferta pe care o făcuse pentru casă fusese acceptată şi putea începe proiectul. Şi, în cele din urmă, Véronique ajunse să se descurce mai bine cu cârjele.

Véronique îşi făcea griji în legătură cu Ziua Recunoştinţei şi cu tensiunile constante dintre Timmie şi Aidan, dar sărbătoarea decurse într-o atmosferă liniştită, ceea ce simplifică lucrurile. Joy şi Juliette nu veniră acasă. Timmie se oferi voluntar la un centru de criză. Iar Aidan şi Véronique rămaseră singuri. El găti un pui, iar ea făcu umplutura şi tot ce mai trebuia, şi petrecură o zi tihnită în intimitate.

Finaliză portretul lui Nikolai cu o săptămână înainte de a-i scoate ghipsul. Până şi Aidan recunoscu că era minunat. Îi trimise lui Nikolai poze cu pictura, pe e-mail, iar acesta fu încântat, afirmând că era splendid, şi o rugă să i-l expedieze la Londra. I-l trimise sub formă de dar şi refuză să primească bani pe el. Îi spuse că îi făcuse mare plăcere să i-l facă şi că îi redeşteptase pofta de a picta.

În cele din urmă, a doua zi după ce expedie portretul, îi scoaseră ghipsul. Aidan o duse la cină pentru a sărbători şi în seara aceea o întrebă când puteau pleca la Londra. Stătuse cu ea în New York exact cinci săptămâni. Se simţea exact ca acasă cu ea acolo şi chiar şi Carmina ajunsese să îl îndrăgească. Dar trebuia să se întoarcă

la Londra şi să se ocupe de expoziţie. Făcuse tot ce îi stătuse în putere în New York şi fusese incredibil de răbdător.

– Putem merge oricând doreşti după Crăciun, sau poţi pleca acum, şi voi veni şi eu după sărbători, spuse Véronique recunoscătoare. Fusese minunat cu ea. Trebuie să fiu aici de Crăciun, dar nu mai are nimeni nevoie de mine după aceea. Fetele vor pleca care-ncotro. Timmie e ocupată. Sunt doar a ta la sfârşitul lui decembrie, spuse ea cu o privire împăcată. Sau putem merge acum, şi mă întorc de Crăciun, apoi revin în Europa.

– Exact ce voiam să aud, spuse el. Şi fură de acord să plece peste trei zile, astfel încât el să se poată reapuca de lucru. Iar Véronique îşi planifică să se întoarcă la New York de Crăciun cu fiicele ei, ceea ce părea potrivit pentru ea şi corect faţă de Aidan.

Înainte de a pleca, luă cina cu Timmie, care îi povesti despre casa pe care o cumpărase. Până în acel moment se încadrase în buget. Tocmai dăduse un preaviz de trei luni fundaţiei la care lucra şi recunoscu că se vedea foarte des cu Brian.

– Tu şi Aidan cum sunteţi? întrebă ea, părând îngrijorată.

Încă nu îl plăcea, după începutul lor neplăcut. Dar lui Véronique i se părea că cele trei fiice ale ei erau mai drăguţe cu ea, într-un mod subtil, acum, că ştiau de existenţa lui. Joy şi Juliette o sunau ceva mai des, iar Timmie era mai puţin ostilă şi oarecum mai atentă cu mama ei.

– Pare să funcţioneze. Foarte bine, de fapt, spuse Véronique încet. Cred că ţi-ar plăcea dacă ai ajunge să îl cunoşti şi i-ai acorda o şansă.

– E ciudat că, practic, e de aceeaşi vârstă cu un bărbat cu care aş ieşi eu, spuse Timmie, pe un ton de reproş.

Aidan era cu doi ani mai în vârstă decât Brian.

– Nu e ciudat. Pur şi simplu aşa e. Vârsta nu pare să conteze pentru nici unul din noi, spuse Véronique simplu, fără a se scuza în vreun fel în faţa fiicei ei. Funcţionează. Suntem diferiţi. Avem propriile noastre idei, mă lasă să fiu ceea ce sunt. Şi mă place. Sunt fericită cu el.

Nu ştia un alt mod de a explica. Relaţia ei cu Aidan era simplă. Şi până şi Timmie recunoscu faţă de surorile ei că el nu părea să vâneze averea mamei sale. Se uitaseră toate la lucrările lui online,

şi era respectat în domeniu. Iar Véronique nu mai fusese niciodată atât de fericită. Nici măcar fiicele ei nu puteau nega asta.

– Când te întorci? o întrebă Timmie.

– Voi fi acasă de Crăciun, iar, când spuse asta, Timmie păru spăşită.

– Eu nu voi fi aici, mamă, spuse Timmie, ca şi când şi-ar fi cerut scuze. Brian tocmai m-a invitat în Boston. Şi aş vrea să merg. Véronique fu uimită şi le sună pe Joy şi Juliette în seara aceea, adresându-le aceeaşi întrebare. Joy mergea cu Ron în Saint Barts de sărbători, dar nu o anunţase încă pe mama ei. Iar Juliette detesta să o dezamăgească, dar voia să rămână în Franţa. Aşadar, toate fiicele ei aveau să fie plecate de Crăciun, astfel că Véronique putea petrece sărbătorile cu Aidan în Londra sau Paris. Îi dădu vestea a doua zi la micul dejun, înainte de a pleca.

– Dacă te aştepţi să mă plâng, nu o voi face, spuse el, privind-o radios. Cât poţi sta în Europa?

– Poate vreo două luni.

Ea îi zâmbi. Fetele ei erau ocupate, şi nicicând în viaţa ei nu fusese mai recunoscătoare pentru asta. Avea o oportunitate reală de a-şi construi viaţa cu el acum şi de a-şi acorda timp ei înseşi. Era vremea să o facă.

*

Aidan şi Véronique zburară la Londra şi era grozav să revină în studioul lui. Plănuiau să stea acolo zece zile, astfel încât el să aibă timp să lucreze, apoi să meargă la Paris de Crăciun şi Anul Nou, pentru a sta o vreme în apartamentul ei. El îi aranjase un colţ în apartamentul lui unde să picteze, dacă voia. Ea plănuia să meargă cu Aidan la St. Paul de Vence în weekend, pentru a vedea ce progrese făcuse Juliette la castel şi să îl cunoască pe Jean-Pierre. Se pare că idila prindea aripi şi aici.

Se întorseseră la Londra de o săptămână şi se instalaseră, când Véronique primi un telefon de la fratele Tommaso din Veneţia, exact

înainte de Crăciun. Acesta îi spuse că avea ceva interesant de discutat cu ea, dar voia ca, în prealabil, ea să îi trimită pictura. Promise să o sune din nou în curând, de îndată ce avea să o vadă. Véronique îl sună pe Arnold imediat și îl rugă să trimită tabloul în Veneția.

– Despre ce era vorba? o întrebă Aidan după ce închise.

– Nu știu. Fratele Tommaso a spus că are să-mi spună ceva interesant despre proveniența tabloului. Vrea să vadă pictura acum, așa că l-am rugat pe Arnold să i-o trimită. De-abia aștept să ne spună.

*

Petrecură Crăciunul în apartamentul lui Véronique din Paris, doar ei doi, și merseră la slujba de Crăciun la Notre Dame. Iar Anul Nou îl petrecură cu Juliette și cu Jean-Pierre, în St. Paul de Vence. Îl îndrăgiră amândoi, iar lucrările la castel progresau mai rapid decât se așteptase Véronique. În luna ianuarie stătură în apartamentul lui Véronique din Paris. Fratele Tommaso îi sună din nou pe la jumătatea lunii ianuarie și o rugă pe Véronique să vină la Veneția. Pictura ajunsese în siguranță și o examinase cu atenție. Aidan spuse că era ca și când ar fi așteptat să vadă dacă trăseseră lozul câștigător la loto. Era la zi cu munca și era dispus să o însoțească în Veneția. Zburară într-o vineri după-amiază și sosiră la mănăstire la ora patru, când călugării intrau în capelă, pentru a asista la vecernie. Era o zi însorită de iarnă, iar Véronique arăta mai frumoasă decât fusese vreodată.

Fratele Tommaso îi aștepta în biblioteca unde îi întâlnise prima oară, iar pictura lui Bellini stătea pe un șevalet. Se ridică imediat să îi întâmpine, exprimându-și încântarea să îi revadă.

– Mi-a făcut nespusă plăcere să studiez tabloul tău, îi spuse el lui Véronique, apoi luă un indicator și le arătă detalii importante, în virtutea cărora demonstrase autenticitatea picturii după ce o examinase.

Aidan nu mai putea îndura suspansul și îl întrebă:

– Este un Bellini autentic?

Fratele Tommaso îi privi serios pe amândoi și le dădu un răspuns la care nu se așteptau.

– Dacă e un Jacopo Bellini? Nu, nu e. Véronique simți o strângere de inimă când îl auzi dar nu era surprinsă. Se îndoise mereu de autenticitatea picturii și avusese dreptate. M-am documentat cu atenție de la ultima noastră întrevedere, decis fiind să i-o atribui lui Bellini, tatăl, Jacopo, dar pur și simplu nu am reușit. Dar cercetările m-au condus spre o pictură foarte interesantă, care i-a aparținut primului conte de Dudley, la finalul secolului al XIX-lea. Pictura a fost expusă ultima dată în public în 1955, apoi a reapărut, cincizeci și cinci de ani mai târziu, fiind vândută la o licitație, în 2010. Poartă numele *Madona cu pruncul*, într-un peisaj și a fost realizată de Givanni Bellini, fiul lui Jacopo. După ce am identificat această pictură, am fost absolut sigur că tabloul tău îi aparține lui Giovanni, și nu tatălui său, așa cum crezusem prima dată. Așadar, ai o pictură de Giovanni Bellini, draga mea, nu de Jacopo. Nu am nici o îndoială.

Aidan și Véronique erau impresionați de temeinicia cercetării întreprinse și de rezultatul acesteia. Apoi călugărul adăugă:

– Faptul că este o pictură de Giovanni Bellini, și nu de tatăl acestuia, este, poate, o veste bună și pentru tine. Lucrările lui Jacopo se vând cam între 20 000 și 100 000 de dolari pe piața actuală de artă. Pictura de Giovanni Bellini, pe care am pomenit-o, s-a vândut cu peste cinci milioane de dolari la Sotheby's, în 2010. Iar tabloul tău este o comoară rară, care s-ar putea vinde pentru o sumă și mai mare. Amândoi păreau uluiți de ceea ce spunea. Iar proveniența este aproape la fel de remarcabilă ca și artistul, continuă el. Am găsit o mențiune despre ea în niște cărți foarte vechi de artă, pe care le avem în bibliotecă. Mai întâi, doar o descriere, apoi a apărut în două ediții diferite. A fost cumpărată de o familie franceză aici, în Veneția, la sfârșitul secolului al XIX-lea, care a dus-o în Franța. Singurul lucru pe care nu îl știu e cum a ajuns din nou aici, când ai cumpărat-o. Dar, între timp, a parcurs cale lungă, și nu tot timpul lipsită de obstacole. Familia care a cumpărat-o era o familie de bancheri, pe nume Berger-Cohen, și a stat în casa lor din Paris mulți ani. A fost moștenită de unul dintre copiii familiei, fiul cel mai mare, cred, în 1918. Și a fost în posesia acestuia până în 1940. În 1940, i-am pierdut complet urma. A dispărut pur și simplu. Dar am reușit să dăm de membrii familiei și să le aflăm tristul destin. Toți cei din familia

Berger-Cohen au fost trimişi în lagăre de concentrare în Germania, în timpul ocupaţiei din Paris şi, din câte ştim, nu a supravieţuit nimeni. Aveau o colecţie de artă foarte scumpă, din care au apărut lucrări în diverse locuri de-a lungul anilor. În Germania, în Anglia, una în Franţa, câteva în America de Sud. Toate, cu câteva excepţii, au ajuns în muzee, datorită importanţei lor. Şi acum a apărut aceasta. Cumva, s-a întors la Veneţia, de unde ai cumpărat-o tu. Nu putem decât să credem că a fost luată de nazişti, odată cu restul colecţiei familiei Berger-Cohen, când i-au trimis în lagărul de concentrare. E limpede că negustorul care ţi-a vândut-o cu atâţia ani în urmă nu avea habar ce comoară avea în mână, având în vedere preţul foarte mic pe care l-ai plătit pentru ea. Iar acum, draga mea, spuse el, privind-o pe Véronique, ai în colecţie o comoară nepreţuită. Trebuie să ai mare grijă de ea. Adevăratul ei loc este într-un muzeu.

Priviră toţi trei pictura într-o linişte respectuoasă, îndelung, apoi Véronique se întoarse spre fratele Tommaso.

– Dar ce s-a întâmplat cu familia Berger-Cohen? Au pierit cu toţii în lagărele de concentrare?

– Cred că da. E clar că pictura a căzut în mâinile nemţilor după ce au fost arestaţi. Uneori, e mai uşor să dai de urma unei opere de artă decât de o persoană. Dar, din câte am citit, au dispărut cu toţii.

O spuse cu o expresie respectuoasă, iar Véronique căzu pe gânduri. Era o poveste atât de tristă şi se simţea vinovată că deţinea un tablou care le parvenise printr-un concurs de împrejurări atât de nefericite. Îi mulţumi din suflet fratelui Tommaso pentru cercetările sale şi scrise un cec frumuşel pentru mănăstire şi încă unul pentru scopurile lui personale, pentru el, nu pentru acte caritabile, iar el o sărută pe ambii obraji. Îl întrebă dacă putea lăsa pictura acolo până când avea să aranjeze să fie trimisă înapoi la New York, şi plecară de la mănăstire cu documentele pe care i le dăduse. Nu îi spuse nimic lui Aidan pe drumul de întoarcere la hotel. Stăteau la Danieli, în oraş, de data aceasta.

– La ce te gândeşti? o întrebă Aidan în timp ce se îndepărtau de San Gregorio.

Se aşteptase ca ea să nu-şi mai încapă în piele de bucurie, dar nu era aşa. Era ciudat de tăcută şi simţea că o frământa ceva.

– Mă gândeam la familia Berger-Cohen şi la ceea ce li s-a întâmplat. Pictura făcea ca Holocaustul să devină şi mai real decât la muzeul din Berlin. Aidan încuviinţă din cap, văzând că era foarte supărată. Probabil că am putea vedea dacă la Paris mai e în viaţă vreun membru al familiei.

– Asta s-a întâmpla cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, spuse el cu blândeţe. Chiar dacă a supravieţuit vreunul dintre ei şi a scăpat din lagăr, ar fi murit până acum.

Ea încuviinţă din cap şi merseră la hotel într-o linişte apăsătoare. Rămase foarte tăcută în seara aceea. Merseră la *trattoria* lor preferată, dar era mai puţin animată în perioada aceea a anului, iar Véronique părea absentă şi tristă.

Continuă să fie ciudat de tăcută după ce plecară din Veneţia, a doua zi. Se pare că tabloul valora o avere, dar ei nu părea să-i pese. Simţea că era de aceeaşi teapă cu unul dintre naziştii care o luaseră. Îi mărturisi lui Aidan că simţea că avea mâinile murdare de sânge din pricină că îi aparţinea.

– Nu mai e nici unul în viaţă, îi spuse el cu înţelepciune. Ai putea să te bucuri de ea. Este o pictură frumoasă, precum cele pe care ţi le-a lăsat bunicul tău. Iar fostul tău soţ a vrut să fie a ta şi ţi-a dăruit-o.

– Nici una din picturile tatălui meu nu a fost furată de la oameni care au fost trimişi în lagăre de concentrare, spuse ea tristă, iar el nu o contrazise.

Înţelegea că nu avea sens. Şi Véronique se duse să lucreze în tăcere la computer când ajunseră la apartamentul ei din Paris. Stătu acolo toată seara şi toată noaptea şi veni în pat mult după ce el adormi.

A doua zi dimineaţă, se apucă iar de muncă şi continuă timp de câteva zile. Patru zile mai târziu, selectase trei nume din listele pe care le cercetase. Erau mii de persoane cu numele Cohen în Paris, şi la fel de mulţi purtând numele Berger. Găsise trei persoane cu numele Berger-Cohen în Paris. Îi arătă lista lui Aidan şi îi sună în după-amiaza aceea.

Prima fu o tânără care spuse că familia ei era din Alsacia şi nu locuise niciodată în Paris. Al doilea fu un tânăr care spunea că era

student, iar părinţii săi trăiau în concubinaj, conform legii franceze, dar nu fuseseră niciodată căsătoriţi. Mama lui se numea Berger, iar tatăl său Cohen, iar el preluase numele amândurora. La cel de-al treilea număr răspunse o tânără. Spuse că o cheamă Henriette Villier, că François Berger-Cohen era de fapt bunicul ei şi că locuiau cu el, în casa acestuia, pentru a avea grijă de el, iar telefonul era pe numele lui. Răspunse la întrebări de parcă ar fi crezut că Véronique se ocupa de telemarketing şi păru surprinsă când o întrebă dacă ar putea veni să îi vadă cât mai curând.

– S-a întâmplat ceva? întrebă tânăra, părând speriată.

– Nu, cred că s-ar putea să am ceva care i-a aparţinut bunicului tău, sau familei sale, cu mult timp în urmă, şi aş vrea să discut asta cu el.

– Nu se poate, spuse tânăra ferm. Toată familia lui a murit în timpul războiului. El a fost singurul supravieţuitor, şi le-au fost luate toate posesiunile – casa şi tot ce aveau.

– Ştiu, spuse Véronique încet. Va fi dispus să stea de vorbă cu mine?

– Are optzeci şi opt de ani şi nu se simte bine. Era copil pe atunci. Are mintea limpede, dar e posibil să nu-şi amintească de lucrul pe care susţineţi că l-aţi găsit, explică nepoata.

– Îi voi aduce o fotografie, spuse Véronique. Avea una în computer şi îl putea ruga pe Aidan să i-o printeze. Pot să vin mâine? întrebă ea cu încăpăţânare.

– Trebuie să îmi iau băieţelul de la şcoală, spuse Henriette, oftând. Veniţi la ora cinci. Dar vă rog să nu îl supăraţi. A fost o perioadă foarte tristă pentru el. Nu îi place să vorbească despre asta.

– Promit, mă voi strădui să nu îl supăr. Cred că va dori obiectul pe care îl am, dacă a aparţinut familiei sale, părinţilor săi. Închise şi se întoarse spre Aidan cu o privire uimită. Cred că l-am găsit pe unul dintre ei. Are optzeci şi opt de ani. Deci ar fi trebuit să aibă treisprezece ani pe vremea aia.

– Ce vei face?

Aidan părea îngrijorat. Se purtase de parcă ar fi fost posedată în ultimele patru zile, de când fuseseră la Veneţia şi auzise de la fratele Tommaso povestea legată de proveniența tabloului.

– Mă voi vedea cu el mâine. Vrei să vii cu mine?

El încuviinţă din cap. Nu ar fi putut face altceva. Ştia că trebuia să meargă cu ea. Destinul îşi făcea simţită prezenţa din nou.

Capitolul 21

Véronique fu neliniştită toată ziua, aşteptând să se facă ora cinci. Plecară de la apartamentul ei la patru şi jumătate; merseră cu maşina la adresa din arondismentul al cincisprezecelea şi parcară vizavi. Când ajunseră acolo, văzură în faţa lor o căsuţă dărăpănată. Părea să fi fost una respectabilă cândva, dar se vedea că trecuse prin vremuri grele şi avea nevoie de renovare. Iar strada nu era chiar una frumoasă.

Aidan stătea lângă Véronique, când ea sună la uşă. Deschise o femeie de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcată într-o fustă bleumarin şi un pulover gros, iar lângă ea stătea un băieţel. Se simţea miros de mâncare dinăuntru, iar în interior îi învălui o atmosferă sărăcăcioasă. Pe holul din faţă era un linoleum îngălbenit şi ros, peste care se vedea un covor vechi şi tocit, iar lângă scări era un scaun cu rotile.

Véronique făcu prezentările când intrară. Tânăra aşeză copilul în faţa televizorului, pe care îl deschise, apoi, cu o privire ezitantă, îi conduse pe amândoi la etaj, ca şi când s-ar fi temut ca la mijloc să nu fie vreo escrocherie. Femeia cedase la insistenţele lui Véronique şi spera că nu greşise. Din instinct, acceptase vizita lui Véronique, care păruse sinceră şi hotărâtă la telefon.

Véronique avea fotografia cu pictura de Bellini într-un plic galben. Avea mâinile reci şi tremura când o urmă pe femeie pe scări, cu Aidan chiar în spatele ei. Şi vorbise cu Henriette în franceză.

Înaintară pe un hol cu un covor tocit, iar femeia deschise o uşă ce dădea spre un mic dormitor, unde un bătrân şedea pe un scaun, cu un cadru lângă el. Acesta citea şi ridică privirea când intrară. Purta un costum demodat, care văzuse zile mai bune. Dar era curat şi aranjat şi avea ochii limpezi când îi privi.

– Bunule, oamenii aceştia au venit să te vadă. Vor să stea de vorbă cu tine, spuse nepoata, iar Véronique îi zâmbi.

El o privi de parcă ar fi fost posibil să o cunoască de undeva, apoi clătină imperceptibil din cap.

– Nu te cunosc, spuse el clar.

– Nu, domnule, nu mă cunoaşteţi, spuse Véronique încet. Aş vrea să vă relatez ceva despre un lucru pe care îl deţin şi să vă întreb despre el.

El încuviinţă din cap. Rareori avea vizitatori, aşa că întreruperea era binevenită. Privi spre Aidan, apoi încuviinţă din cap înspre nepoata sa. Era dispus să o asculte. Femeia le trase două scaune înguste, iar ea se aşeză pe pat. Pe pereţi se aflau câteva mici picturi obişnuite, iar încăperea avea vedere spre grădină.

Véronique îi vorbi despre pictura pe care o cumpărase în Veneţia, în luna de miere, cu multă vreme în urmă.

– I-am dat-o soţului meu după divorţ, şi, recent, pictura a reintrat în posesia mea. Am avut mereu dubii cu privire la autenticitatea ei. Părea să fie de Bellini sau ar fi putut fi o copie bună. El nu o slăbea din priviri în timp ce ea explica. Acum câteva luni am dus-o la o mănăstire din Veneţia, dorind să aflu mai multe despre ea şi despre proveniența ei şi dacă este cu adevărat o pictură de Bellini. Dacă se dovedea a fi autentică, voiam să le-o las copiilor mei. Am vizitat mânăstirea din nou săptămâna trecută, şi cei de acolo au identificat tabloul. A aparţinut unei familii din Paris, în preajma anului 1900, o familie pe nume Berger-Cohen. În 1918 a fost transmisă fiului cel mare al proprietarului original. Iar în 1940, pictura a dispărut; în acelaşi timp, familia... Nu mai putu continua timp de un minut, iar ochii bătrânului se umplură de lacrimi. Familia a dispărut, spuse ea cu vocea sugrumată. Călugării credeau că nu a mai supravieţuit nici un membru al familiei, dar nu ştiau sigur. V-am găsit cu ajutorul internetului. Am venit aici să aflu dacă faceţi parte din familie.

Bătrânul rămase tăcut un moment, privind-o cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– Aveam treisprezece ani şi, după şcoală, am mers acasă cu unul dintre prietenii mei. Am ajuns acasă târziu şi toată familia mea dispăruse. Toţi, patru surori, părinţii mei şi fratele meu mai mare. Surorile mele erau mai mici decât mine. Au luat pe toată lumea. Vecinii m-au ascuns o vreme, dar naziştii m-au găsit. Trebuia să ies noaptea să umblu după mâncare, căci oamenii care m-am ascuns nu aveau suficientă şi pentru mine. Am fost trimis într-un alt lagăr decât părinţii mei. Nici unul din ei nu a supravieţuit. Am aflat asta după război; m-a ajutat Crucea Roşie. Am fost eliberat din lagăr de americani, la optsprezece ani. Am întâlnit-o pe soţia mea acolo. Ea nu avea decât şaptesprezece ani pe atunci. Şi ne-am căsătorit la scurt timp. Ne-am întors la Paris. Am muncit din greu. Şi ea îşi pierduse toată familia. Am aşteptat mult timp până să avem copii. Iar ea e nepoata mea, Henriette. Are grijă de mine. Tatăl ei, fiul meu, trăieşte în Lyon. Casa noastră, din care a fost luată familia mea, era în arondismentul al 16-lea. Nu ne-am mai găsit niciodată posesiunile. Eu am devenit profesor, iar soţia mea era asistentă, o femeie foarte frumoasă. A murit acum trei ani.

Îşi ridică mâneca, în timp ce spuse asta, şi le arătă lui Véronique şi lui Aidan numărul şters, tatuat pe braţul lui. Gestul aduse la viaţă întreaga tragedie, şi aproape că lui Véronique i se făcu rău. Şi-i imagina pe băieţaşul trimis într-un lagăr de exterminare şi pe fata pe care-o întâlnise acolo, şi felul în care reuşiseră să supravieţuiască apoi, croindu-şi un drum împreună.

Atunci scoase fotografia din plic şi i-o dădu. Rămase tăcut multă vreme, pierdut într-o altă lume.

– A aparţinut bunicului meu. I-a lăsat-o tatălui meu. Era în sufragerie. Mama o adora. Apoi zâmbi. Mereu mi s-a părut o prostie, cu toţi îngerii ăia. Se uită la Véronique şi apoi la Aidan. Da, îmi aduc aminte de pictură.

Ochii lui erau două fântâni limpezi de durere.

– Speram să vă amintiţi, deşi băieţii de treisprezece ani nu remarcă întotdeauna picturile. Tot ce am vrut să ştiu este dacă, într-adevăr, a aparţinut familiei dumneavoastră. Aş dori să vă returnez

pictura. Aparţine familiei dumneavoastră, nu familiei mele. Sunteţi proprietarul de drept, căci v-a fost furată. Eu nu vreau să v-o fur pentru a doua oară. Valorează foarte mulţi bani acum, multe milioane de euro. Poate că acum veţi vrea să o vindeţi pentru beneficiile pe care vi le-ar putea aduce dumneavoastră şi familiei. Dacă doriţi, vă pot prezenta oameni care să se ocupe de asta sau o puteţi tranzacţiona la o licitaţie. Va stârni foarte multă agitaţie în lumea artistică, mai ales că a fost autentificată acum de o sursă de încredere. V-o expediez, dacă doriţi, sau o trimit direct la un negustor de artă. Ar trebui să discutaţi cu familia dumneavoastră pentru a decide ce doriţi să faceţi.

– Vreţi să mi-o daţi mie? Păru confuz pentru o clipă. Fusese o întâlnire emoţionantă pentru el, iar nepoata lui şedea pe pat, părând uluită. Îşi dădu seama că nu era o escrocherie la mijloc şi se întrebă dacă nu cumva erau nişte îngeri căzuţi din cer. Plângea şi ea. La fel şi Véronique, iar lui Aidan i se împăienjeniră ochii când ea atinse mâna bătrânului.

– Vă aparţine. La fel cum i-a aparţinut tatălui şi bunicului dumneavoastră. Sunteţi proprietarul de drept al acestei picturi, cu îngerii ăia caraghioşi.

Zâmbi printre lacrimi, şi el reacţionă la fel.

– De ce faci asta pentru mine?

Vocea îi tremura.

– Pentru că este corect. Se face dreptate în cele din urmă, măcar un dram de dreptate, după toţi aceşti ani. Avea să le schimbe viaţa, deşi el nu ştia încă. Véronique credea că aveau să obţină cel puţin cinci milioane de dolari, sau mai mult, pe piaţa de artă de la vreun colecţionar extraordinar, exact ca pictura de Giovanni Bellini, care se vânduse la Sotheby în 2010, după cum spusese fratele Tommaso. Era o pictură extrem de rară, cu o istorie fascinantă. Nepoata dumneavoastră mă poate suna când sunteţi gata pentru a-mi spune unde să o trimit. În prezent, se află în Veneţia, la mănăstire. Vă va fi trimisă de către călugări din partea mea.

– Mama mea ar fi fericită, spuse el cu voce tremurată, apoi o sărută pe Véronique pe obraz. Mulţumesc. Mulţumesc pentru că

ne-ai înapoiat ceva ce ne-a aparţinut în toţi aceşti ani. Tot ce-am avut eu şi soţia mea au fost doar amintiri.

– Iar acum aveţi visuri. Puteţi face orice doriţi.

Îi zâmbi şi se ridică împreună cu Aidan. Îl epuizaseră pe bătrân, care acum avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. El îi strânse mâna lui Aidan şi observă că şi el avea lacrimi în ochi. Véronique se aplecă şi îl sărută pe bătrân pe obraz.

– La revedere, domnule Berger-Cohen! Aveţi mare grijă de dumneavoastră.

– La revedere! spuse el, părând slăbit. Şi vă mulţumesc. Familia mea va fi foarte fericită.

Mai fericită decât ştie sau decât îşi putea închipui. Era greu să îşi imagineze atâţia bani, având în vedere viaţa pe care o dusese încă din copilărie. Fusese deportat şi pierduse tot, inclusiv familia. Véronique zâmbi şi ieşi din cameră, şi o urmară pe nepoata lui pe scări, spre uşa de la ieşire. Véronique notă pe o bucăţică de hârtie toate datele ei de contact.

– Daţi-mi de ştire când vă hotărâţi ce doriţi să faceţi. Ar trebui să fie o tranzacţie epocală. Vă voi ajuta bucuroasă să faceţi asta.

Femeia o privea uluită.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse ea cu vocea tremurată.

– Nu e nevoie. Îi aparţine, spuse Véronique încet, iar ea şi Aidan păşiră în aerul rece al serii, traversând strada spre maşină.

Nici unul nu rosti un cuvânt timp de câteva minute, apoi el o opri şi o privi.

– Nu pot să cred că tocmai ai făcut asta.

Era uimit de ceea ce tocmai se întâmplase.

– Aşa era corect, spuse ea cu simplitate. Este al lui, nu a mea.

– Îţi dai seama cât valorează? Ea încuviinţă din cap şi zâmbi. Se simţea uşoară ca o pană şi mai fericită decât fusese vreodată. Ştii, pentru o fată bogată, eşti o persoană nespus de bună, spuse el, zâmbindu-i şi urcându-se la volan.

O strânse în braţe pe Véronique. Nu mai iubise niciodată în viaţa lui pe cineva mai mult decât pe ea.

*

Véronique stătea privind pe fereastră la Sena scăldată în lumina lunii; se gândea la François Berger-Cohen şi la Paul, care declanşase totul cu testamentul lui bizar. După moarte, făcuse mai mult pentru toate decât făcuse pentru cineva în toată viaţa lui. Îi dăduse lui Timmie adăpostul pentru oamenii străzii. Juliette avea castelul pe care îl transforma într-un hotel. Joy era pe calea cea bună în privinţa carierei de actriţă, având un manager de nădejde şi roluri strălucite la orizont. Sophie fusese recunoscută şi înnodase legătura cu surorile ei, iar ea şi mama ei aveau o mică avere. Bertie fusese în cele din urmă tras la răspundere şi acţiunile lui fuseseră stopate. François Berger-Cohen îşi recăpătase pictura şi obţinuse o avere pentru el şi pentru familia sa, ca o mică recompensă pentru ceea ce suferiseră. Ea se reapucase de pictură. Şi fiecare dintre ele întâlnise persoana potrivită, ca urmare a darurilor primite de la Paul. Ea îl întâlnise pe Aidan în timp ce încerca să descopere proveniența picturii despre care Paul susţinuse mereu că era autentică, şi avusese dreptate. Timmie îl avea pe Brian, şi se potriveau perfect. Era bărbatul potrivit pentru personalitatea ei năbădăioasă. Juliette îl întâlnise pe Jean-Pierre în timp ce restaura castelul, iar Joy avea un manager care era un bărbat bun şi o iubea. Paul le dăduse fiecăreia dintre ele ceea ce aveau nevoie şi ce îşi doriseră, îndeplinindu-le toate visurile. Ştiuse exact ce nevoi avea fiecare dintre ele. Darurile lui de la final fuseseră mai importante decât orice le-ar fi putut oferi în timpul vieţii sale. Crease miracole din locul în care sălăşluia în rai, nu doar pentru fiicele sale, ci şi pentru ea.

Aidan veni în spatele ei, în timp ce privea pe fereastră, şi o cuprinse în braţe.

– La ce te gândeşti? întrebă el, dar putea ghici.

– La tot. La cât de bine a ieşit totul.

Se lipi de el şi se simţi în siguranţă în braţele lui.

– Ai făcut o treabă bună astăzi, spuse el, apoi o sărută pe creştet. Vino în pat, şopti el, şi, când se aşezară în patul ei confortabil, o cuprinse în braţe.

Ştia că nu avea să uite niciodată privirea din ochii bătrânului, când Véronique îi spusese că îi dă tabloul, sau pe aceea din ochii ei când o făcuse. Fusese un dar extraordinar, exact ca darurile de preţ oferite tuturor de Paul.

Blue MOON este noua colecție pe care Editura Litera o dedică cititoarelor sale, care include cele mai frumoase povești de dragoste ale literaturii contemporane, cele mai apreciate titluri ale momentului, romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi, cărți ale unor autoare care s-au bucurat de succes în ultimii ani, dar și volume noi ale unor scriitoare consacrate.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Danielle Steel, *Daruri de preț*

vor apărea:

Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Danielle Steel, *Sub acoperire*

Frumos, văduv, sofisticat și fermecător, Paul Parker a câștigat inima și mâna unei tinere franțuzoaice bogate – fiica unui magnat american și nepoata unui important negustor de artă francez. După două căsătorii, tată al unui fiu și a trei fiice, Paul a renunțat la căsnicie și la datoria de părinte pentru o viață de plăceri.

Crescute de mama lor, tinerele surori Parker și-au croit propriul drum în viață: devotata Timmie, cea mai mare, este asistentă socială în New York, simpatica Juliette deține o brutărie în Brooklyn, iar sora lor mezină, Joy, își construiește o carieră de actriță la Los Angeles. Absența tatălui le-a făcut însă nesigure în relațiile cu bărbații, în timp ce, lipsit de un model masculin, fiul lui Paul a suferit eșec după eșec.

Acum, după o boală îndelungată, Paul a murit liniștit în somn, iar familia s-a adunat pentru a-i citi testamentul. Dorințele sale finale dezvăluie un om atent și grijuliu, care încearcă să-și răscumpere absența lăsând fiecăruia dintre copiii săi o moștenire astfel gândită încât să-i ajute să-și îndeplinească visurile și să-și găsească adevărata fericire. Paul a păstrat însă cea mai mare surpriză pentru fosta lui soție: un dar misterios din timpul căsniciei lor ascunde un secret din trecut, iar călătoria în care ea pleacă pentru a-l dezlega îi va schimba viața și-i va elibera sufletul.

Purtându-și cititorii de la New York și Los Angeles până în capitalele artistice ale Europei și în sudul Franței, *Daruri de preț* este un roman cu personaje de neuitat, o carte despre pierdere, moștenire și regăsirea de sine.

Danielle Steel este una dintre cele mai de succes autoare contemporane. Cărțile ei s-au vândut în 650 de milioane de exemplare în întreaga lume, numeroasele ei bestselleruri internaționale fiind traduse în 43 de limbi și publicate în 69 de țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1079-9
9 786063 310799
eBook disponibil